

Gubcsi Lajos

NYITOTT BORÍTÉK

Gmm

G MARKETING&MÉDIA KFT., 2012

© Gubcsi Lajos, 2013 Budapest

Első kiadás: 2013

ISBN 978-963-08-4350-8

Kiadja a G Marketing&Média Kft.

Felelős vezető: dr. Gubcsi Lajos

www.amm-gubcsi.hu

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó	5
Atlantisz elsüllyedt gyermekeinek	
– Levél a reménytelenül szeretőknek	6
Láthatatlan pénz és szerelem	11
Feljegyzés a képzelethez	13
Vándorúton	15
Kommentár nélkül...	17
...s minden az ő felelőssége is...	18
A Legényregény – ezúttal egy nő szemével	21
Amikor a szennyáradat magából táplálja önmagát	24
Miért éppen Vereckénél?	25
Az új Darányi-terv kapcsán	29
Rejtett Magyarország	31
Csapda vagy bilincs?	36
Kezelési útmutató	39
Hurrá?! „Fogyasztói” társadalom lettünk!?	42
Szokatlanul hosszú a gazdasági pangás időszaka a világban	
– messze még a fellendülés	46
Az IMF-ről egy szót	48
Népdal, 21. század	
– tarsd a szádat?	49
A 2/3 csillagzata és felelőssége – A könnyű pénz politikájáról	50
Nem illik ide – de szólok róla	53

I. Felkiáltás a munkáért	56
II. Az ismeretlen neve: Munka	57
III. Az ország neve: Munkapátia	62
Gyöngyszem(levél) a disznók között	71
Nyílt levél az erdélyi magyar pártok vezetőinek!	74
Erősebb vagy több? (reggeli ébresztő)	
– avagy Szabó Rebeka szénát lapátol	75
Új nemzedék Európáért – Manifesztum	78
Emberék, isteni erővel – s földi alázattal	82
Hátra harc! Honfiai! – Új vezényszó	84
Az ismeretlen lány sírjánál – Fohász	87
Szabad, sajtó! Gazság és Igazság	89
Kettős mandátummal	95
2013 milyen lesz?	97
Éjfél, üt az óra	99
Mit tennék, ha túlerőben lennék?	107
 Gubesi Lajos könyveinek weboímjegyzéke	 111

ELŐSZÓ

Ha a közélet érdektelenné válik számára vagy ő maga lesz zavaró és fölösleges a politika által kisajátított közéletben – ami persze messze nem azonos anél a közösséggel, jelesül a Kárpát-medencében és a nagyvilágban élő magyar közösséggel, amelyben a részvétel mindig szent marad és lételem -, akkor az ember előveszi azokat az írásait, amelyek mint tengerben a csepp jellemzik rögzített gondolatait, világlátását. Betekintést engednek abba a folyamatba, amelyben ez az ember, e sorok írója aktív akart lenni közösségi terveivel.

Válogat közöttük, előveszi azokat, amelyeket még nem tett maradandóvá könyvek formájában. Nincs világos koherencia az írások között, csupán egyetlen közös vonásuk van: jellemzik az író törekvéseiben. S mert az író mintegy 30 könyvet publikált eddig koherens gondolatokkal, világnézettel és stílussal, megteheti, hogy mozaikokból építkezve teszi teljesebbé az alkotást. Mert ezekben a kis építő elemekben azonnal felfedezhető lesz az olvasó számára is, hogy az író érte, az olvasóért, annak életéért és létének magyar táptalajáért is él. Írásaival ássa, veti, kapálja e magyar létet, hogy a termés érett, szép, élvezhető legyen.

Ha meg leveri a vihar – az író vagy a termést –, akkor legalább maradjon az írás, úgy, mint a kő... az idővel dacolva.

ATLANTISZ ELSÜLLYEDT GYERMEKEINEK

LEVÉL A REMÉNYTELENÜL SZERETŐKNEK

Nagy dolgok kellős közepén élünk úgy minden percben, hogy nincs magyarázat egyikre sem. Nem is keressük, úgysem tudjuk. Pedig nagyon szeretnénk, de tudjuk, ezredszerre már, hogy nincs rá magyarázat.

A világ van, de nem tudjuk, honnan, mi teremtette. A világ végtelen, de elképzelhetetlen a végtelen. Valahol azért mégis csak kellene lennie valaminek, ami nincs tovább, amikor megszűnnek a dolgok, s nem csak számunkra, hanem egyáltalán ninesenek is, nines űr, úr, idő, mert kell, hogy véget érjen egyszer.

S el sem tudjuk képzelni, mi tartja össze az ismeretlent. Miért nem esik szét? Hiszen valamiből keletkezett, miért nem válik szét újra azzá, elemeire, darabjaira? Nézzük az eget, ott vannak fent legjobbjaink már, s nem tudjuk, hogy hol. A végtelenben? De hiszen az nines, s ha van, akkor végtelen, és akkor annak a legvégén ott állnak szeretetteink, ott, ami nines?

Mi a végtelen? Az emberi képzelőerő? Amely soha nem akar nyugodni, teremt magának kérdést, hogy kereshessen rá választ, s mert soha nines csak és csupán egyetlen válasz, keresi, kutatja, fürkészi a végtelen értelmet? S akkor fel- és megismerhetetlenségében mi az *érzelem* ehhez a végtelent kereső *értelemhez* képest? Értelmünk még csak-csak megvan egymagában, de érzelmünk csak másokban, másokkal, másokba vegyülve létezik. Ettől aztán végtelen kusza lesz, megfejtethetlen.

Az érzelem működésével ugyanis már nem egyetlen egy világ végtelen – nem csak az, ami a mi értelmünkben virul -, hanem legalább kettő, de lehet, hogy három, négy: annyi, ahány más valakiből táplálkozik érzelmünk. Érzelmünk, melyet nem is mi teremtünk, hanem valaki más. Mi a tükör vagyunk: valaki máshoz fűződő vágyaink tükre, amelyben visszatükröződnek az ő hozzánk fűződő vágyai. Nem csak vágyai.

Vadságai is. Szomorúságai. Alkotó erejű elrendeltetései, elhivatottsága. Félelme és irigysége, nagy- és kisszerűsége. Szeretnénk érezni valami gyönyörűt, szabadot, szépet, s helyette visszatükröződik a fekete rothadás, a csúnya, a fogoly, a torz. Mert ott, a „vonal” másik végén éppen más ösztönök dulakodnak, s mi ebbe most nem férünk bele. Ezek az elvadult ösztönök aztán váratlanul majd ismét hozzánk érnek, megismoghatnak, belénk súgják magukat, elolvadunk, mintha mindig is így lett volna.

Aztán újra lecsap a hullám. Ezúttal a mienk. Darabokra zúzza azt, aki pedig már úgy hitte: igazán örökre benne leszünk, az ő teste, az ő vére, az ő génje lettünk. Olvadni akart volna belénk, s bennünk jégsziklát talált. Elsüllyed, mint Atlantisz. S bár nevét őrzi még az Atlanti-óceán, a csodás, civilizált világ soha nem tér vissza, a végtelen, hideg mélységben alussza örök álmát Herkules szikláinak környékén. S bár a régi, igazán tiszta érzelmek mindkét oldalon felbukkannak újra és újra, és ő ismét a mienk akar lenni, és látszólag az is, de nem lesz az már sohasem. Valami visszavonhatatlan történt: a szerelem elsüllyedt magába, elvitte érzelmeink feltámadásának minden reményét. Az óceán túl mély, hallgatólag, már magába zárt minden titkot, hiába fecsegnek a hullámok boldogító bódulatról.

Keressük a választ, pedig nincs. Érzelmei kibogozhatatlan hálójában túl gyarló az ember ahhoz, hogy vegytiszta válaszokat adjon. Hogyan is adhatna?! Magát sem ismeri. S a másikat csak a maga elképzelt és megélt kliséi, szabályai szerint, mintha az a másik is ő volna. Olyan, mint ő. Pedig a másik egy másféle, ugyancsak végeláthatatlan, tehát végtelen világ, amelyben teljesen más az idő, a tér, és kiismerhetetlenül máshol fekszik az egyensúly közepe. Hogyan ismerhetnénk meg – és gyűrhetnénk magunk alá, de legalább magunk mellé; hiszen persze, hogy ezt akarjuk! -, ha törvényeiről semmit sem tudunk, hiszen azok egy másik végtelen világ számunkra kiismerhetetlen, más által alkotott szabályai.

És ekkor elkezdődik a szerelem válsága. A szerelem önmagában és mindig maga a válság, az örök válság. Bennünk ott és akkor kezdődik kivirágozni, mikor a megszokott alapok kibillennek a helyükről, mikor az, ami van és volt, nem elég már, mikor vágyaink megszokott értelmünk és lehetőségeink fölé magasodnak és magukkal rántanak bennünket. Ekkor, az elviselhetetlen kínok és egyensúlyhiányok kelles közepén véletlenül rábukkanunk egy másik, hasonlóan elveszett világra, amelyik

szintén az újat keresi, s a sors közreműködésével – nem kegy ez, és nem is csapás, csak egy véletlen folyamat – egymásra borul e két éppen kiúttalan, szerelemre éhes világ. Amelyek kiszolgáltatottságukban, eddig ismeretlen hevületű vágyaikban egybeolvadnak, hogy létrehozzák a soha nem látott újat. Ilyen minden szerelem. Nő és férfi rohan bent egymásban, őrlik, tapossák eddigi énjüket, és építik minden erejükkel a másikat, mert hiszik, hogy eljött az ő Idejük: a másikban létrehozzák azt az újat, amit magukban soha nem sikerült. Gázolnak az alkotásban, feladják magukat, égetik a másikat, tűz és jég egyszerre akar élni, s sikerül is a csoda. Mindenkinek sikerül, mert mindenki volt, lesz szerelmes.

Létre is jön ez az új. Soha ki nem törölhető. Megváltoztat mindent. A világ véges lesz, véget ér a másik karjaiban, belső tüzében. Addig, és csak addig tart az Idő és a Tér, ott és addig, ahol összeér. Minden pillanatban meg is szűnik, hogy még nagyobb erővel törjön fel, gyermekeiben, a kitörölhetetlen Életben. Vagy gyermek híján a vágyban, hogy mégis lesz, hogy lehet még, s ha mégse, akkor sejtjeink és gondolataink visszatérnek majd oda, ahonnan elindultak: szüleink egykori szerelmes pillanataiba. Legalább őseink mindig ölelő karjában bízhattunk.

A világ, mindnyájuk külön, saját világa azonban mégis végtelen, nem teljeseedik be egyetlen, bármilyen hatalmas ölelésben, társunk testébe vájtan. Egyszer mégis visszajön onnan, kivágyik onnan újra, mert észreveszi, hogy így elveszíti önmagát. Saját törvényeit. Saját idejét és terét, egyensúlyát. Bemaszatolódnak a vágyak és a szépségek, melyek egybefontak bennünket. Elkezdünk kölcsönösen kicsúszni a test alól, mert fojtogat a zártság. Most, hogy legyőztük régi énjünket és a magunkéba olvasztottuk a másikat is, újra magunk szeretnénk lenni. Kiismerni végre a magunk átláthatatlan világát, abba temetkezni, oda, ahol nincs új ismeretlen, nincs új válság, csak biztonság van: mi a miénk vagyunk. Elválnak a világok, megerősödnek az elkülönültségek, az lesz lényeges, hogy maradhattunk az, ami vagyunk, voltunk.

Lehetséges ez a végleges visszaút? Nem. Mert már megfertőzött bennünket az új teremtésének gyönyöre. A szerelem és az első reá épült szeretkezés otthagya örök nyomát. Amikor két ismeretlenből egy soha nem létező keletkezett, s ez az új mi voltunk magunk. A magányba visszakozás öröme száraz unalomba vált ismét, reménytelen önkielégítésbe. Szabályaink dermesztőek, életünk céltalan, mert nem teremtem már. S múlnak az évek is.

Ekkor felborul a világ. Minden kezdődik előlről. Mintha soha nem láttuk volna, milyen kinnal jár, ha beleégetjük magunk valaki másba, újba, s egyszer az majd véget ér, elporlad. Mintha soha nem haltunk volna már bele a szerelembe! Kezdődik előlről. Új út az ismeretlenbe, ahonnan vagy van visszatérés, vagy már nincs. Nincs, Időnk és a Tér nekünk nem végtelen, hanem csak annak a végtelen láncolatnak, melyben őseink és gyermekeink sora végül mégis, mégis átöleli a végtelen két végét, s megszabja az időnek, hol kezdődhet, s mikor üt az utolsó óra.

Ez az utolsó óra azonban most nem azt üti, hogy az Atlantisznak el kell süllyednie, hanem kongása azt jelzi: Atlantisz, feljöhetsz újra, Zeusz vár.

S ez váratlan fordulat. Mert már mindenki belenyugodott, hogy egyszer minden véget ér. S ekkor megszületik – minden igaz embernek megszületik az életében – a csoda. A tenger sötét mélyéből előbukkan az örökre elfelejtett Atlantisz. Először még csak egyetlen sejtből áll, később amőbaszerű mozgásba kezd, sokkal később valahogyan kimászik és sodródik a partra. Talajt fog, földet ér, s innen már meg nem állíthatja senki fia.

Ezt üzenem azoknak, akik néha azt hiszik, hogy elveszett a világ, ha szerelmük zátonyra futott. Mindig mindenkinek meglesz a maga saját, senki által el nem vehető világa, melyből bármikor a teremtő szerelem felé löki őt egyéniségének kifürkészhetetlen, legyőzhetetlen alkotóereje.

Mihály Gábor alkotása az Európa udvarban Révkomáromban: Erzsébet királyné magasodik az ég felé

LÁTHATATLAN PÉNZ ÉS SZERELEM

Kezembe került Tarafás Imrével írt monetáris könyvem, a Láthatatlan pénz 1977-ből.

Eszembe jut a Láthatatlan ember Gárdonyitól - Attiláról, Isten kardjáról -, a Láthatatlan légió Rejtőtől. És még mi minden, ami láthatatlan! A titok maga. Amelyet soha fel nem fedünk. A halál, amelyet felfednénk, de soha nem hagyja magát. Titokzatos erők, amelyek hatásával magunk sem vagyunk tisztában, pedig valójában uralják egész életünket. A láthatatlan kapcsolódások, mikor fogalmunk sincs, nem is lesz, hogy mások (kik ők és miért?) szeretnek, tisztelnek bennünket - őket nem is ismerjük, nem is látjuk, de szeretetük ismeretlen áttételeken keresztül, milliónyi formában segít nekünk. A láthatatlan erő: nem az, ami a karunkon bicepszként, tricepszként látható, hanem amely a karunkba helyezi csöppségeinket, hogy vigyázzunk rájuk egész életünkben.

A láthatatlan szerelem. Az ott felejtett lány, akinek nyoma láthatatlanul megmaradt az iskolapadban, a rock-buli tobzódásában, a vörösboros Cola utolsó cseppjében. Az el nem ért nő, aki miatt mély űr tátong bennünk, rajtunk egész életünkben, akár tudjuk, akár nem: ő az, aki ott és akkor nem töltötte be, pedig csak ő tehetett volna - de most már késő, már nem számít, valami más van a helyén, és ez a más úgysem lehet soha Az. A meggyötört nő, aki egész életében ránk várt, s mi erről még csak tudomást sem szereztünk. Nem is sejtettük, hogy ő miattunk sírt tini korában, lett boldogtalan feleség, öregedett bele kielégítetlen sorsába, mindig valami másra vágyva, s ez az elérhetetlen a mi jelentéktelen személyünk volt. A meggyötört nő, aki mellénk kötötte sorsát, s viselte, mert azt hitte, ez A szerelem - a viseltes. Láthatatlan erőt ad ő is nekünk, mert soha, egyetlen percre sem tenne olyasmit, amivel

korlátozná mozgásunkat, tettünket, azt a naivságot, amit nagyképűen személyes szabadságunknak nevezünk.

A láthatatlan vágy. A kielégíthetetlen, a mozgató, az ösztön, mely többre tart bennünket, mint az eszünk, az agyunk. A vágy, a szívverés örök ütemének és az elbűjt – bűjőcskázó – léleknek a leküzdhetetlen keveréke. A cél semmi, de mindig felé megyünk, rá törekszünk, belé megyünk, benne lüktetünk. A vágy vágy. S ha az vágy, jó Neked. S egyben pokol lesz az életed: örök elégedetlenség. MIÉRT éppen Neked sikerülne, ami Jézus óta senkinek?

A láthatatlan pénz mégis nagyon fontos. Nem az értékmérő, nem a csereeszköz, nem a kincsképző, még csak nem is az elektronikus, a digitális pénz – hanem az, amelyet nem tudsz megszerezni. Nem kincs, nem vagyon, nem kapsz érte semmit. De tudod, hogy a tied – lehetne bármikor. Nem kell hozzá más, csupán újjá születni, balekból bajnok lenni, szegényből szerencsés, bukottból báró-bankár, céltalanból Cézár. Ennyi kellene csak. S akkor dőlne hozzád a világ minden látható pénze, látható nője, látható talpnyalója. Nos nem, nője nem – nője nem! Mert nincs az a pénz, amiért a világ jobb, okosabb, erkölcsösebb női akár csak rád is néznének. Pénzkötegekből építhetnéd ki az utat magad előtt, spiccel félrerúgnák veled együtt – mondom, a világ erkölcsös női. A másik fele majd felszedi a félrerúgott pénzt, vele téged is.

S ha mindehhez csupán annyi kell, hogy újjászüless, hát egyszerű. Ezért hisznek sokan a reinkarnációban. Csatlakozol hozzájuk, s soha többé semmi bajod a világgal. Mert úgyis visszajössz, s akkor minden más lesz. A láthatatlan túlvilágról belépsz a neked szép újba. Hogy mennyit kell erre várnod? Hát...

.....

Talán inkább szerezz egy jó kis állást a pékségben vagy tanítóként, egy jó kis lányt a szakközépiskola, de legkésőbb az egyetem után, egy kis albérletet két gyerekek gyors egymásutánban. Felejtsd el a láthatatlan pénz szerzőit és tanácsaikat a pénz-mozgásról, számold inkább a megmaradt keresetedet minden hónap végén, nehogy kevesebb maradjon, mint amennyiből Jövőt lehet építeni, s becsüld meg, hogy csak egyszer születted, de akkor szerencsédre épen és egészségesen. 1977-ben az jutott eszembe, amit akkor írtam barátommal (<http://www.mek.oszk.hu/02400/02442/>), most 35 évvel később inkább csak ez a szolid gondolat.

FELJEGYZÉS A KÉPZELETHÉZ

Elhagytál, hát rendben, mert megérdemeltem. Eltart vagy három percig, mire visszajössz. Pokoli kínokat állok ki addig, testem lázban ég majd, a lelkem sivataggá szárad, s akkora ürré válik, hogy elér a végtelenen túlra. Három dühös, elvadult perc, benne minden megaláztatás, harag, válság elfajultan. Aztán újra fajtalankodni kezdesz velem, nem is értem, mire volt jó ez a három perc. Úgy bújsz alá, hogy fölöttem vagy, úgy kúszol mellettem, hogy mindkét oldalon egyszerre vagy jelen. Nem is tudom, mit társz nagyobbra, kerekébbre, mert úgy dől belőled forróságod, hogy képtelen vagyok értelmesen figyelni a részletekre. Ez is eltart három-négy órán át.

És akkor következik a totális eső. Felpattansz, és otthagysz elége. Kirohansz, el, mintha soha többé nem akarnál látni. Furesa, fémes zajok, özönvíz-szerű csobogás, látom magam előtt, drámai helyzet alakult ki. Utánad rohanok, hogy megakadályozzam a végső összeomlást, már-már látom, amint felakasztottad magadat a vízesőre, az letört, beléd fúródott, és...

Nevetve állsz a zuhany alatt.

– Nem bírod, vagy mehet még?

– Nem, nem, soha! Petőfi nem alkuszik! Nem, lehetetlen!

Akkor gyere, mondja, kilép a zuhany alól, rám tekeri magát úgy, nedvesen, kígyó-fajta. Vonaglok, Petőfit idézném, József Attila is mondta ugyanezt Trianonról, nem adjuk Magyarországot! Rám nyársalja magát, szadista, mazochista, görnyedek, de bírnom kell, különben kinevet. Jobb lenne egy újabb három perces totális válság a kapcsolatban, de három másodpercem sincs. Nem kapok levegőt, ő tudja, hol kell újra erőt fújnia belém, telt ajka megtelik teljesen. Most ki kit nyársalt fel? - fogalmam sincs róla, mert Laokoón-technikával állandóan változtatja erő kifejtését.

– Kérlek, csak egy átmeneti válságot adj nekem – egy nagy, haragos, dühös percet!

Ez hatott. Hisztérikusan felpattan, rám veti magát, hirtelen a földre teper, és úgy kizsákmányol, ahogyan az uzsorások tették szegény niggerekkel rögtön az elején, 1929 vége, 1930 eleje tájékán. Földre szorít, földbe ver, kaszáló mozdulatokkal - nem a kezével, hanem a lábával, a combjával kaszál, ez így sokkal erősebb összhatás, ez már maga az aratás! - szétzúzza egyszervolt becsületes, méltóságteljes testtartásomat. Talán nem is kasza ez, e percben inkább a falióra ingája, le s fel. Ilyen a dühödt szörnyeteg, amely felfalja a deli vitézt, aki mátkáját szeretné kiszabadítani. Van két keze, ajakpárja, van még több más elmélyült adottsága - kráter, pokol -, mind beveti, kivégez.

– Haragszol még rám!?

– A leégett marhalábszár pörkölt miatt? Mindig is fogok. Nem lesz megbocsátás! Hogyan lehet odakozmálni egy 1400 forintos húst? Még a hagyma, paprika. Belekerült egy vágyonomba, és vártam rá vagy két órát. Mit kaptam cserében? Odaégett, te is tudod.

– Ismételd meg! Ismételd meg, ha mered – sziszegte a feminizált sárkány, kénköves szájával bekapta és lenyelte az enyémet, ami pihe, kedves, nedves és nagyon szép. – Szóltál...?!

– Nem, nem szóltam! De a pörköltet neked kell megenned, én csak nézem majd.

Ezt nem kellett volna. Becibált a szobába, még mindig vizes volt, nedves, mint majd mindjárt lesz az ő alsó és felső ajka – szemérme jele mindkettő – , belökött maga előtt az ágyba, akkorát zuhantam, mint egy halott, döglött bivaly. Leigázott, és ezzel meggyalázott. Leigázott. Ez úgy történt, hogy – „kell neked a pörköltről beszélni!” dallamot g-dúrban dúdolván - maga alá gyűrt, aztán magába, egyenesen bele a közepébe, hogy még csak levegőt se kaphassak ijedtségemben. Zaklatott folyvást. Kifosztott mindenemből, és közben egyetlen köszönő szót nem mondott, elnézést véletlenül sem kért. Üvöltött, mint a sebzett vad, rikoltozott, mint egzotikus őserdei madarak, a végén zokogott, mint nagyanyám tatukája sírjánál, 60 év után búcsút véve első világháborús kis vitézétől.

A végén lerúgott az ágyról. Na, nem egészen lerúgott, hanem én, mint döglött bika egyszerűen leestem, aléltan lecsúsztam, s mikor megcsókolt még egyszer, s egyszerre mindenhol, elkaptam a lábát, a combját, belekapaszkodtam lecsúszás közben, s

mivel kézenfekvő volt, hogy lerúgott, közöltem vele, hogy ez volt az utolsó, beadtam a valóperes keresetet.

Ekkor beállt a végső válság. Innen nem volt többé visszaút. Még aznap este felkeresett az ágyamban, és közölte, hogy ezzel ő máris elkezdte.

VÁNDORÚTON

– *A Magyar Művészetért kiállítása Szolnokon, 2011. január 26.*

Balázs Péter színművész, a szolnoki színház igazgatója ünnepi beszéde a VÁNDORÚTON- A MAGYAR MŰVÉSZETÉRT ÉLŐTÁRLATA Árpádhalmtól Zetelakáig című kiállításon, melyet Gubcsi Lajos nyitott meg.

„Sokéves előkészület után, a magyar művészek bámulatos összefogásának eredményeként, szeptember 27-én 12:45-kor a Corvinus Egyetem aulájában nyílt meg, s egyben indult útjára a VÁNDORÚTON, A MAGYAR MŰVÉSZETÉRT ÉLŐTÁRLATA, mely a tervek szerint (időben korlátlanul, sok éven keresztül) a Kárpát-medence egészében, talán majd azon túl is látható lesz. Jelszavuk szerint: „Oda is eljutnak, ahová a madár se jár!”

Oda, ahová nem tud, nem akar eljutni egy nagy, jelentős kiállítás! Ezen esetben, a Corvinuson történt ünnepi bemutatkozás után, már indult is azonnal a Felvidék-re, Királyfiakarcsára, onnan a ferencesek volt csodás templomába, Révkomáromba. A tavaszt Erdélyben, Marosvásárhelyen, majd a Székelyföldön, Kalotaszegen köszönti,

de előtte Szentendre, Szolnok, Székesfehérvár, a magyar honvédség bázisai lesznek a megtisztelő állomásai.

Az anyag páratlan a tekintetében is, hogy integrálja A MAGYAR MŰVÉSZETÉRT DÍJJAL kitüntetett festők, iparművészek, fotó- és képzőművészek, építészek, szobrászok műveit, ezredfordulós névjegyeit, és, hogy tényleg el fog jutni oda is, ahol még nem nagyon járhattak eddigelé mások.

Homoródkarácsonyfalvától Gyimesbükkig. És a kíváncsi közönség többek között Aknay János, Búza Barna, Györfi Sándor, a Herendi Porcelánmanufaktúra, Kokas Ignác, Kő Pál, Kubinyi Anna, Makovecz Imre, Melocco Miklós, Pérel Zsuzsa, Schéner Mihály, Schrammel Imre és művésztársaik alkotásait tekinthetik meg.

„A parázs most is ott lapul a fiatalok lelkében, csak le kell róluk fújni a hamut.” E szívemhez közel álló gondolatot Erdélyi Zsuzsanna néprajzkutató asszonytól halottam, és azóta is nagy szeretettel melengetem a lelkem mélyén. Nekünk, művészeknek ez a dolgunk, a tűz ismerete, tudása, vigyázása! S mikor eljön a pillanat, mindannyiunk számára más-más időpontban jelentkezik. Az itt kiállító művészek, alkotók már sokszor bizonyították, hogy helyén van a szívük. Nemcsak a rajz-, és írásztalnál, de a közösség, a nemzet életének megszámlálhatatlanul számos pillanatában tettek áldozatos hitükről tanúbizonyságot. Keveset beszéltek, ellenben sokat és bátran cselekedtek. Ezek a művészek generációknak adtak és adnak (mutatnak) példát, jelölték s jelölik ki számukra az irányt. És az sem véletlen, hogy most Önök itt ezen a helyen, a szolnoki repülőbázis közelében, ahonnan a magasságba (a szó szoros, és átvitt értelmében), a mennyekbe emelkednek, még a szürke hétköznapiakon is. Ezen a helyen az ő alkotásaikban gyönyörködhetünk!

És még valami, ami számomra mindennél beszédesebb! Alkotóik pénzzé is teheték volna művüket! Múzeumok falán is lóghatnának háborítatlanul. Befolyásos magángyűjtők szalonjaiban élvezhetnék az értő vagy kevésbé értő figyelmet. Mégsem ezt tették. Ezeket a műveket ők felajánlották. És ezek a művek elindultak útjukra, a magyar művészet éltáraként, Árpádhalomtól Zetelakáig, hogy hírt vigyenek, hogy fényt sugározzanak, hogy hitet, s reményt adjanak. „Evangélisták” ők, olyan emberek, akiknek igazán szükségük van a szépségre, az örök értékek adta biztonságérzetre, a jövőbe vetett hitre. S akkor nem hiányzik a téma, mert MINDEN témává válik. Ezek a művészek, íme, most lefújták a hamut!”

KOMMENTÁR NÉLKÜL...

2011. JANUÁR 12.

Különleges e-mailt kapott a napokban Antal Imre, székelyföldi születésű, később Ausztriában élő és dolgozó, majd Székelyföldre feleségével visszaköltözött énekművész. A Brazíliában élő Georg Emmerich Antal (Antal György) kereste meg elektronikus levélben. A székely énekművész a levelet továbbította A Magyar Művészetért Díj Kuratóriuma elnökének, a Zrínyi Média ügyvezetőjének, dr. Gubesi Lajosnak. Az alábbiakban a két levelet kommentár nélkül közöljük.

Elsőként a levél, amely Brazíliából érkezett Ausztriába.

„Kedves Imre batik En is Antal Imre fia vagyok. Az apam a haburu utan (1945) megmenekult Austriaban es kesoben kiter Brasiliaba. En Austriaban szulettem es 6 honapos voltam mikor ide ertem ezert nem tudok magyarul jól írni. Nagyon szeretnek Pestem vagy Magyarországon ismerni unoka testveremeket. En 2011 vege oda fogok menni es nem ismerem senkit. A szüleimtől csak én vagyok elve es apam, anyam es testvereim már mind meghaltak. Csaladom : • Apam: Antal Imre – születet Fiumeban már nem Magyarország (Serbia), • Anyam: Antal Maria – születet Gothhard-Gyorvar, • Testver: Antal Istvan (Pista), • testver Antal Ezster, • Apam család: Antal Layos, Ilona, Antal Laszlo-LACI, Antal Gyula es masok nem emlékszik Ha esetleg tük is vagytok a csaladból írjanok nekem Antal György – ANTAL GYÖRGY – GYURY Kosonom: Georg Emmerich Antal”

A Székelyföldön élő Antal Imre pedig az alábbi levelet küldte dr. Gubesi Lajosnak:

„Kedves Lajos! Pár perce kaptam ezt a levelet, és hidd el, felnőtt, székely ember létemre elsírtam magam. Annyira megdöböntő, hogy azt mondtam, ebből az élményből nem hagyhatlak ki Tégedet. Mi ez, ha nem a legmeggyőzőbb bizonyítéka annak, hogy a “Gyökér marad” vagy a “Kő marad”. Ez az ember testvéreket keres,

és ezzel a levéllel 15 millióra lelt. Felvállaljuk. Írok neki. El fogjuk hozni Erdélybe is. Legesodálatosabb az lenne, hogy ha elvihetnénk Fiumébe is! Egyelőre csak nyelem a könnyeim. Öllelek, Antal Imre, s persze a feleségem, Ágnes is.”

Ámen, Imre, Ámen Ágnes, és Neked is, Gyury-Georg Emerich Antal Brasiliaban

... S MINDEN AZ Ő FELELŐSSÉGE IS...

2011. február 12.

KEDVES VIKTOR!

Történelmünk léptékével is ritkán adódó lehetőség előtt áll Magyarország: békés körülmények között, hosszú távra fogalmazhatja meg, és valósíthatja meg nemzeti érdekeit. Olyan kihívás és esély ez, amelynek eleget tenni férfias felelősség, és a hazafiság próbaköve.

Hatalmas lépések vannak folyamatban máris, amelyek átalakíthatják a „kaparj kurta” elvére szabott XX. századi nemzeti és sokszor személyessé, egyénivé is vált örökséget. Egyben azonban Ne hibázzunk! Az erkölcsi, a közösségi eredményre épülő megújulás nem történik meg akkor, ha KEZDETTŐL – és nem csupán egy későbbi fázisban – nem jár együtt ugyanilyen hatalmas szellemi, kulturális felemelkedéssel. Nem csupán megújulásról beszélek. Szellemi, kulturális adottságaink, ilyen irányú

társadalmi létünk teljesen új, a XIX-XX. századi örökséget levető, azt messze meghaladó új dimenziójáról van szó. Még a minden szempontból élenjáró új alkotmányozás sem lehet sikeres, ha nem jár együtt a nemzeti kultúra felemelésével.

Történelmünk a bizonyíték arra, milyen erővel volt képes lépni a társadalom, a politika, a honvédelem, a szabadságharc, a függetlenség és önállóság eszméje, ha előtte különféle okok miatt kibontotta, kibonthatta, kibontani kényszerült zászlaját a nemzeti kultúra.

Mátyás király fénykor, s nem is vitás, milyen szerepet játszott ebben a kultúra. Tévedés azt hinni, hogy az olasz reneszánsz importja volt ez. Mátyás tudatos honépítésének a legátfogóbb lépése volt, amihez csak a fekete sereg által teremtett védelmi képesség és az állam szervező képességét megteremtő új adórendszer fogható.

A török dúlás másfél évszázadának bénító, ázsiai hordahatása alól a végvári regősök, lantosok, majd nyomukban Bornemissza, Balassi, az egész ekkor feltámadó erdélyi oktatás és művelés mutatta meg a kiutat, első hullámban a Zrínyieknek, főleg a költőnek és hadvezérnek, majd az egész dicsőséges Rákóczi-szabadságharenek, amely csak a szellem, a lélek erejével vállalhatta az eleve lehetetlent (és amelyért éppen ezekben az években, a 300. évforduló évtizedében még csak egy hatalmas nagy sós könnyet sem hullajtott a magyar állam).

A Habsburg-gyarmatosítás ugyanesak másfél évszázada ellen először a vers, a magyar nyelv, majd a próza, a nemzeti zene, ennek nyomán a népi kultúra erejének fel+ismerése, majd az építészet, a szobrászat, a festészet vetette be elpusztíthatatlan fegyverét. A Himnusz, a Szózat megelőzte a reformkor kibontakozását, és messze előtte jár a forradalomnak és a szabadságharenek. Még akart volna-e tanulni magyarul értekezni Széchenyi Berzsenyi, Batsányi nélkül – hogy kortársainak művész hadosztályait már ne is említsük?

A megcsonkított Magyarország és az árvává tett Erdély életének nagyjai nem miniszterekben keresendőek (ha igen, akkor – Bethlen Istvánon túl – éppen Klebelsberg Kunóban), hanem Bartókban, Kodályban, Babitsban, József Attilában, Krúdyban, Kós Károlyban és az Erdélyi Szépművés Céhben: Áprily Lajos, Dsida Jenő, Tamási Áron és százak, ezredek, a kultúra öteszillagos tábornokai.

S 1956 bénultsága után mi mert újraszületni? Végtelen hosszú a sor az irodalomban, a filmművészetben, a szobrászok és építészek kifejezésében, a népi kultúra titkos feltámadásában, az Erdély felé vándorló hátizsákok százezreiben.

A most megadatott – elismerem: kivívott – lehetőség ugyanekkora mérőföldkő. Ha az újonnan felépítendő nemzeti és egyben eleve európai magyar állam vissza akarja állítani népe, nemzete történelmi felelősségét a Kárpát-medencében élő magyarság erkölcsi, anyagi állapotáért és jövőjéért, maga mellett kell tartania a nemzeti közerkölcset fő erőit. Semmiképpen sem akadályozhatja, marginalizálhatja annak hatását. S mivel ezek az erők a második világháború óta folyamatosan kisebbségre kárhóztattak, háttérbe szorítottak, mucsainak deklaráltattak, ki kell mondani azt is: az új államnak meg kell találnia saját eszközeit ezen erők szellemi hatásának kibontására (l. erről egy korábbi leveletem, melyet most tisztelettel mellékelek).

Melyek ezek az erők? Egyrészt az élenjáró, a nemzeti kultúrát alkotó, a nemzet lelki igényeit és adottságait a politikánál sokkal korábban észlelő, érzékelő és kifejező művészek sok ezres tábor. Ma egymástól függetlenül, egyben egymástól elszakítva, következésképpen gyakran egymás rovására, vagy legalábbis közös erejüktől és képviselőiktől megfosztva várják a csodát. Ami nem jön el. Másrészt – és erről gyakran megfélekezünk – a nemzeti kulturális közerkölcset sok százezres tábor: tanárok, orvosok, közművelők, a népi kultúra őrzői, közszolgálati megszállottak.

Hiszem, hogy 1998–2002-es kormányzása alatt is el akart jutni a Fidesz ahhoz, hogy velük szövetségben kormányozzon. Tapasztalatlansága, tévedései mellett az is megakadályozta ebben, hogy méltatlan színvonalú harcot kellett vívnia saját koalíciós kényszerpartnereivel. A Fidesz akkori bukásában szerepet játszott ez a tévedése is. Most nincs ilyen megosztottság. Mindent megtehet, ha és ami ered belőle. S minden az ő felelőssége is – s a mienk.

A LEGÉNYREGÉNY – EZÜTTAL EGY NŐ SZEMÉVEL

„Legényregényed” olvasása közben telejegyzeteltem több oldalt – mert hát akármi is legyen a véleményem róla, az az egy igaz, hogy pro és kontra erős indulatokat váltott ki belőlem, a nőből legújabb könyved. Mintha egy mesebeli faun... egy félig emberi, félig állati mitológiai lény, a képzelet szülötte, délutánján, az öregkor küszöbén, amikor állati mivoltát egyre inkább felváltja az emberi, emlékezne vissza hajdani ifjú és férfikorára, zenitjére, és jegyezné le az utókornak, amit stafétaként át akar adni, tanulságként, élménygyűjteményként, korszellem-idézőként, lenyomatként, szóragoztatásként, vagy bármiként, immár a családi tűzhelynél melegebben...

Láthatóan kedvét lelte az írásban, megidézve a mesebeli gyönyörök kertjét, összes nimfáival, napsütésével, tavaszrügyeivel, gyümölcseivel, táncaival, könnyeivel, s képzeletbeli utazásra invitálja olvasóit ebbe a fücska kertbe, amely talán soha nem volt az igazi Dionüszosz-ünnep színhelye, és talán soha nem volt olyan, mint a tündérmesékben...de mégis hiteles mese kerekedett belőle

Egyidősödő faun emlékmeseje a századfordulón – mondhatnánk parafrázálva a címet – ezer és ezeregy éjszakája, délutánja... kellő öniróniával, kedvvel, de bizonyos távolságtartással is. Felfogható egyfajta naplószerű emlékeztetőnek akár egy megbolydult, régi értékeit vesztő világ egykor bolygó, tévelygő hőse kalandjairól, aki Szindbád, Odüsszeia és persze Don Juan utóérzése is lehetne akár. Gyönyörűek és felemelőek az első oldalak, szinte repítenek az indító verssorok. Szép és jól eltalált megoldás az „Epilógus helyett”-ben a „Gond”, és az arra való két válaszlevél, amely megfelelő keretet ad, és egyszersmind kinyitja a kérdéssort. Egészen a 12. oldalig briliáns! A versek mindent nagyon jól illenek a történetekhez, megfelelő helyen és módon törnek meg a történetst. Ezek nélkül talán monotonabb lenne; hisz valamiféle lírai aurát teremtenek.

Nagyon kedves mozzanat a serdülő fiú érzésvilágának kivetítése, ahogy szembesül a valósággal, ahogy találkozik a rejtélyekkel, a rá váró, félelmesnek tűnő „feladatokkal”, a másik nemmel, s próbálja megfogni a megfoghatatlant. Benne a hatvanas évek világának hangulata, divatjai, korszellem, a szocializmus fellazulásának jegyei, a beat generáció születése.

Majd jönnek a kamasz férfivé érésének szakaszai, az első szerelem megélésével, a gyors családalapítással, közben az ösztönös és a felettes én küzdelme szűnni nem akaró. Szép és felemelő mindez. Aztán ez a történetészövés mintha fokozatosan fellazulna, s mintha sztorik orgiája következne, a „tengernyi nő” megannyi sóhajának lavinaszerű hömpölygésében, paráznán pőrere vetkőztetve mindent és mindenkit. Csak a helyszínek, meg a sokszor névtelen alanyok változnak örvénylően, de mintha egyre jelentéktelenebbé válnának, a történetek búcsúval vagy anélkül végződnek... nincs igazán kezdet s nincs igazi vég sem, s igazi tét sem, s a katarzis is el-elmarad... a szenvedély, bár követelő és sodró, de szalmalángként hamar el is lobban. Eldobható dolog lesz, sietős, egyszeri használatra, napi „szükségletre”... gyorsuló életünk tükreként.

Már gyanakszunk, mintha ez nem lenne teljesen vidám, üde, egészséges és irigylésre méltó, s már a zuhanás pillanatai következnenek... gyorsulás lefelé a lejtőn. A hősök maguk is meglepődnek tán váratlan helyzeteikben, a rájuk szakadt szexuális szabadság és szabadosság egy határon túl már teher is lehet ... A sztorik millió kérdést vetnek fel.. miért így és miért nem másképp, néha úgy tűnik, mintha a hős nem lenne mindig sorsa igazi kovácsa..., mintha néha sodródna s tékozolná önmagát.

Mint női olvasó rácsodálkozom, főleg a nők bátorságára és felszabadultságára, mondhatni rámenősségére, kalandvágyuk és merészségük határtalanságára, másrészt a hihetetlen férfi érzékenységre, burkolt félelmekre, dilemmákra, apró rezdülésekre, a visszahúzóódások okára, a darabosság mögött föllelhető önkéntelen védekezésekre, máskor meg vakmerő harci virtusokra. A nő talán extrovertáltabb, hiszen neki nem kell erősnek látszani... jobban kifejezheti félelmeit és gyengéit, ami átsegítheti a nehézségeken. Azonban védtelen, s ennek csak később ébred tudatára. Hagyja magát az érzések, vágyak hulláma által elragadni naivan, amelyek sokukat

messze elsodorja... olykor örökre... illúziókat kergetve s csalódottságuk olykor nehezen feldolgozható.

A könyv a férfi olvasókra másként hathat... talán önmagukat látják benne megtestesülni, saját gondolataikat, dilemmáikat, reményeiket, esetleg (elfojtott) vágyaikat, vagy éppen felháborodhatnak a nyíltságán. A leírt történetek sokszor nagyon szemérmetlennek, materiálisnak, máskor érdektelennek is tűnhetnek a hasonlóságuk miatt. Sok helyütt olyan intimitások is feltárulkoznak, amelyek nyomán szinte elszégyelli magát az olvasó. A középső részt nehéz értékelni, irodalmi, erkölcsi szentenciákat kimondani. Mikor felháborodnék, már jönnek is az ellenérvek Elrettentő példa is lehetne, a tékozló, könnyelmű kalandorról, aki kihasznál, bitorol, birtokol, elvesz, aztán szabadulna, felejtene, szárguldana máshová, s ebben a rohanásba maga is belefárad. Azt a célt azonban biztosan szolgálja mindez, hogy ellenpontozza és igazolja a jelent !

A befejező rész levélidézetei, úgy, mint a bevezető résznél, feloldják a sok kaland keltette telítődés érzését. A feleségekről szóló rész pedig már teljesen más szféra. Nagyon szépek a versek és az allegóriák, sőt ezek a legszebbek, amelyek felemelnek és felrepítenek egészen valószerűtlen szférákig (pl. a Melegágyban virágallegóriája, a vadász és a házi nyulak allegóriája, meg a régebbi átvett írások hasonlatai, mint a Szétszakadt szivárvány, s a könnyekről szólók). Bár érzek a kötetben egyfajta tartalmi és érzelmi hullámozást, ellentmondásosságot, szép, ahogy a szerelmet piedesztálra állítja, megpróbálja megfogni, amit igazán csak átélni lehet.

Értékelem azt a karizmatikus bátorságot, amivel erre ablakot nyitottál.

2011. március 24.

AMIKOR A SZENNYÁRADAT MAGÁBÓL TÁPLÁLJA ÖNMAGÁT

Tisztelt Kollegák a Zrínyi Médianál! Az Indexen cikket olvashattok és hangfelvételt hallhattok arról a márciusi állománygyűlésről, amelyen a Zrínyit és engem ért támadásokkal foglalkoztunk, és amelyen egy percre mindenki szeme láttára megrendült helyzetbe kerültem azon telefonhívás hallatán, amelyen közölték, hogy a HM sajtóközleményt adott ki az ügyről (tartalmát akkor még nem ismertük).

Megrendülésem láttán Zsalakó István vette át a szót, és azt is mondta, hogy nem mer a szemetekbe nézni, mert tudja, hogy itt van köztünk valaki, aki mindent kiszivároztat...

Nem lep meg, hogy hangfelvétel készült ott, biztos voltam benne. A spiclik műfaja és világa sajátos világ, sajátos lélek, a jellem sajátos hiánya.

Azt tudom mondani, mint ott is: aki meg akar, és meg tud újulni, annak minden nap egy kicsivel többet kell tennie. A dolgozó ember dolgozóbb lesz, a kreatív kreatívabb, a spicli spiclibb.

Nekem nincs több dolgom az Indexszel, feljelentettem őket is, a per már zajlik. Tudtam, tudom most is, hogy ahogyan a beszédemben említett 4 nagy támadási hullám mindegyike évekig tartott ellenem (1983 óta), úgy ez is eltart, tavaly nyár óta csak epizódokat látunk, holott ez egy folyamat, bírják, amíg bírják. Vannak, akik úgy fognak meghalni, hogy gyűlölet villog a zavart tekintetükben, és még egyszer, még egyszer utoljára feljelentenek...

Elgondolkodtatóbb, hogy vajon ki szivároztat ki egy olyan zárt eseményről, ahol a védelemgazdasági helyettes államtitkár úr zárt témáról, a cégek pénzügyi helyzetéről és terveiről tart közgyűlést...

Tiszta jellem, tiszta munka, adj, és ne kérj, adj, mielőtt kapsz! – ez marad létem és munkám fő eleme, és ez eddig mindig erős támasznak bizonyult.

2011. május 25.

MIÉRT ÉPPEN VERECKÉNÉL?

*INTERJÚ GUBCSI LAJOSSAL A RÁKÓCZI BALLADÁRÓL,
2011. AUGUSZTUS 10.*

– Feltűnést keltett, s interjúkban már érintették kérdések azt, hogy miért éppen **Ismét Vereckénél** lett a Rákóczi-ballada címe. Mire utalt, mikor megadta ezt a címet?

– Csaknem 5 éve írtam meg azt a balladaverset, amely alapja a most bemutatott Rákóczi- balladának, az **Ismét Vereckének**. 2007-ben, amikor A Magyar Művészetért Szoborkertjében Tempfli József nagyváradi püspök egy gyönyörű ünnepen felszentelte Zrínyi Ilona és Rákóczi Ferenc szobrát – Györfi Sándor kivételesen ihletett bronz alkotását –, ezt a balladaverset már megrendítő szépséggel adta elő a felkért színművész, Schramek Géza. Ugyanezen évben, 2007 végén jelent meg az IV. Üzenet Erdélyből című díszalbumunk, az Üzenet Pentalógia részeként, és ezt a könyvet a bele nyomtatott sorokkal Rákóczi Ferenc születése közelgő 333. évfordulójának szenteltük. Rákóczi a példaképem, ezt több helyen elmondtam már. Annak kivételes hőse ő, hogy hogyan lehet a reménytelenségből dicsőséget teremteni, hogy a gyávaság ellenszere a nagyság, hogy a haza nem sorolható az érdekrendszerek közé – szívünk, lelkünk, egyéniségünk csak egy van, anyánk is, kitéphetetlen, mint a hazánk.

Ezt a hazát s hozzá fűződő érzelmeinket megcsúfolták 2002 és 2010 között, s a csúfság vigyorogva öltögette nyelvét 2006-2007-ben. Előtte, 2004-ben pedig meg is tagadta anyját, a nemzet egységét, mikor zátonyra futtatta a kettős állampolgárságot. Mert primitív hatalom volt, nem is tudta valószínűleg, mit ártott. De mert kegyetlen hatalom volt, ha tudta, akkor is megtette. A magyar nemzet erkölce romokban hevert. A szándékos adósságstratégiával olyan függő helyzetbe hozták az országot, mint történelme mélypontjain, olyanba, mint például a Rákóczi-szabadságharc kitörése előtt. Vannak helyzetek, amelyeket az emberek képte-

lenek tovább elviselni. ELÉG! Ha belehalok is, ELÉG VOLT! Ezt én már éreztem 2005-2006-ban. Kilátástalan helyzetbe sodorták az országot, miközben leszerelték, megbénították a nemzeti lelkiületet, amely nehéz helyzetekben működni szokott. Amikor a fát kivágják, egy ideig még zöld rajta a levél, s a gyökér is úgy tesz, mint ha táplálni akarná, kapaszkodik, ontja magából a felszívott erőt – bele a semmibe. Vége. Majdnem ez történt az 1700-as évek elején. Majdnem ezt történt éppen 300 évvel később, a 2000-es évek elején. Nem véletlen, hogy annak a rendszernek 2002-2010 között nem volt kedves Rákóczi, a szabadságharcot ünnepelni, sőt: elhallgatta, letaszította történelmi trónjáról. ISMÉT VERECKÉNÉL VOLTUNK TEHÁT. Ott lent egy hatalmas, gyönyörű ország, s mi, mint Rákóczi, itt állunk védtelenül: nem mi tehetünk róla, hogy ott lent rom és üszök, de nem fordulhatunk vissza. A felelősség elől nincs menekvés – ezt minden férfiember tudja, s tudja minden asszony is. Ez az érzés adott lelki alapot arra a példátlan összefogásra, amelynek erejével egy év győzelmei hatására 1704-re Rákóczi ismét magyarrá tette hazája nagy részét.

Én álltam Vereckénél sokszor. Megigézett az, amit onnan láttam – magába húz az ország, ahogyan korábban írtam: mint édesanyánk öle.

Zrínyi Iлона szerepében Hajtó Georgina lépett fel a ballada munkácsi előadásán.

A baloldali képen: a balladában a regös szerepében Kobzos Kiss Tamás énekelt Sárospatakon is.

Az Ismét Vereckénél főszereplői közül: Rákóczi (Varga Miklós), Bercsényi (Tanka Balázs) és Esze Tamás (Majscsai Gábor)

AZ ÚJ DARÁNYI-TERV KAPCSÁN

KEDVES VIKTOR!

A kiindulópont, amibe a programnak be kell ágyazódnia, s ami mindennek az alfája: Magyarország csak a **munka társadalma lehet**, csak a **foglalkoztatás** ad jövőt. Ami nem ezt szolgálja és teremti meg, az haszontalan és káros.

Az itt általam is alátámasztandó **„vidéki vertikum”** fontossága csak egy másiké-hoz, az oktatáshoz mérhető, s mindkettő hosszú távon fejt ki hatását, hosszú távon viszont édes gyümölcsöt terem. Az oktatás, a szakmai oktatás, a képzés, a tanulás megszakíthatatlan, érdekekre épített folyamat kell hogy legyen, mint a legfőbb felhajtó erő a jövő Magyarországon – mint a túlélés utáni élet motorja. Most nem erről, hanem a vele is összefüggő **„vidéki vertikumról”** szólnék.

1. Nem tudom eléggé hangsúlyozni, hogy a **mezőgazdaság és élelmiszeripar leg-szélesebben értelmezett vertikuma** adja a legfőbb, még **kihasználatlan új stratégiai lehetőséget** Magyarország számára. Mégpedig teljes vertikumában, tehát kiegészítve az erre is épülő, széles körben megélendő társadalmi méretű életmódváltással, a zöld turizmussal (aminek része a falusi turizmus), a gyógyvízre épülő gyógyászattal, az ehhez fűződő és megújuló társadalmi szokásokkal, eltolódásokkal az életvitelben, stb. NINCS más utunk a most még választhatók közül, s ez is csak akkor lesz járható, ha az oktatás és szakképzés vele harmonikus sáv a pályán.

2. ERRE AZ ÚTRA azonban nem lehet rátérni egyetlen, bármilyen nagy, de csak egyetlen programmal. EZ az út lenne Magyarország egyetlen olyan választási lehetősége, mint Svájcnak a hegyei és sok száz éven át gyakorolt békés munkakultúrája s mint az USA-nak a végtelen vállalkozás történelmileg szabad lehetősége. **CSAK ÖSZ-SZEHANGOLT** társadalmi magatartással, **érdekrendszerrel, stratégiával** lehetséges – és nem más fontos területeket elsorvasztva, hanem e téren gyorsabb fejlődést

diktálva, az erőforrások, a know-how átcsoportosításával. Tévúton járunk 60-65 éve, két-három generációval, miként mehetne egyszerűen megoldani?!

3. Nem, nem csak a szocialista téeszekben, nagyüzemekben kell keresni a hibát! Az a régmúltban történő szellemi kalandozás, kár hivatkozni rá. FONTOS, hogy a **ba-jok** eredetét idejében magunkhoz közelebb keressük, másként nem tudjuk kezelni a hibákat. A LEGFŐBB, ma is látható HIBÁT a **90-es évek** elején követték el: bizony, a polgári Antall-kormány, és azok a liberálisok, akik hibás döntések tömegébe kergették bele ezt a tehetségtelen kormányt. És azok a hangoskodó amatőrök (a III./3. másként fogalmazna!), akik azt hitték, hogy meghozták Magyarországra a „kisgazdák” világát, pedig csak baksisért árulták a másét: a közösségeket. Kiét?! Hát... Az biztos, hogy nem a sajátjukat.

4. 1945 után minimum negyedszer **kisemmizték** nem egyszerűen a parasztságot, hanem a **gazdálkodó, földből és földön teremtő, gazdagságot előállító embert, kultúrát, gyökereit**: 1945-48-ban azzal, hogy nincstelen paraszti tömegeket „bocsátottak útra”, 1950-52-ben és 1960-62-ben az erőszakolt szövetkezesítéssel, és a 90-es évek elején, a szemünk láttára, a legkevésbé megbocsátható módon, immár szabad országban a legrafináltabb kisemmizéssel: a szövetkezés felszámolásával oly módon, hogy közben a kárpótlási jegyekkel és a totális tőkehiánnyal, társadalmi bizonytalansággal és az értékek megghamisításával – hamis illúziókkal és csillogással - **át is csúszttatták a termelő vagyont** a „privát héják” kezébe.

5. EHHEZ ADALÉKanyag volt az **élelmiszeripar, a teljes feldolgozó láncolat ki-árusítása**, egészen példátlan módon, Európában én ilyent nem ismerek. S ráadásul a **gyógyvízre épülő szállodaláncoké – kiknek is?**

6. S EHHEZ járult hozzá, hogy a felszabaduló, avagy a privatizálás során előteremtett, vagy bármilyen más állami forrásból keletkező pénz- és hiteleszközöket soha nem az agráriumba, a természetes környezetbe, hanem azt is a héjához áramoltatták, vagyis – mint 1945-ben – **tömegesen taszították nyomorba a gazdálkodókat**, Magyarország földjeinek nagy részét alacsony fokon művelve, a termelést kiszolgáltatta a profitszerző külföldi cégeknek – gyakran nem is multiknak, hanem pitiáner nemzetközi rablóknak.

7. Közben **két generáció** – most éppen a második kezdi – **él úgy vidéken**, hogy nem tud dolgozni, nem ért a környezetében előállítható gyarapodáshoz, magát sem

tudja eltartani. Pluszforrást nem kap, az **EU-források szétszóródnak, nem vezetnek** egy irányba, sehova se e téren, csak a szakadt egyéni tarisznyák befoltozásához, nehogy kiessen belőle az egyetlen megmaradt hamuba sült pogácsa – ha már a sajtot kiénekelte onnan az a bizonyos róka. S ha nem tudta kiénekelni, állami és EU-pénzekből megtanult magasra ugrani, felugrott, és kivette a tátott szánkából.

ITT TARTUNK! EHHEZ kell méretezni a stratégiát!

2012. január 18.

REJTETT MAGYARORSZÁG

Orbán Viktor a Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ) legutóbbi számában a „rejtett Európáról” fejtette ki féltő gondolatait. Számomra nem vitás, hogy ennek a rejtett rétegnek egyik szószólója kíván lenni Európában, s ha kell, szembekerül ezen az úton sok ünnepelt európai hivatalossággal. Az út meredek, a végén le is lehet zuhanni – de legalább ez a bátrak útja, s aki végig tud menni rajta, sokak ünnepnapját teremti meg.

Engem a **rejtett Magyarország** bánt. Nem a „rejtőzködő” – e fogalmat mindig megaláazónak tartottam. Hanem az elrejtett, a megtagadott, a jelentőségéből szándékosan kisemmizett, a liberális médiahatalom foglyává tett magyar tömegek. A „nemzetet” is mondhatnánk, de a nemzet ennél elvontabb, nemesebb fogalom, s

olyan megállapítást soha nem tennék, amely a nemzet foglyul ejtésére vonatkozik. Mert abban az esetben lázadást kellene hirdetni a nemzet kiszabadítására. A liberális erőszakstruktúrák, összefonódások és összefogások által foglyul ejtett, jogaikban és lehetőségeikben lealacsonyított szinten tartott tömegek léte önmagában is rendkívül súlyos társadalmi defektus.

Amit Orbán Viktor a rejtett európai érdekekről és rétegekről mond, az igaz Magyarországra is. A legszélesebb társadalmi rétegek, a lakosság 90 %-a, azaz az aktív gazdasági és politikai, társadalmi irányításból kívül maradók hatalmas tábora – a magyar miniszterelnöktől kölesőnzött szavakkal – nem lép nyilvánosság elé, nem lép fel azzal az igénnyel, hogy meghatározó legyen

- gondolkodásmódjában,
- kultúrájában,
- **politikai irányzatában** – ami alatt azt kellene értenünk, hogy ő szabja meg a politikai irányt, és ne csak választóként, hanem úgy is, hogy meghatározza a társadalmi gondolkodás fő irányát és az ország legszélesebb értelemben vett, az egész társadalmat formáló kultúráját.

Fájdalmas sóhaj következik. Istenem, hol vagyunk ettől?!

A magyar társadalom legszélesebb rétegei öntudatlanul is idegen mintákat szolgálnak, idegen szokásokat fogadnak el. Nem arra gondolok, hogy életét a svábok, a tótok, az „amcsik”, a németek, a zsidók, cigányok vagy az olaszok határozzák meg, kiegészítve az arabokkal és a kínaiakkal. Ilyen veszély nem fenyegeti a magyarságot, s ha mégis ez történt az elmúlt 1100 évben, azt könnyedén kiheverte, s úgy maradt magyar, hogy vérében tovább élt sváb, tót, cigány, zsidó, olasz.

A baj súlyosabb és mindennapibb. Idegen minták sulykolásával rombolják pilléreit, lejáratták múltját, tanárát, szülőjét, családi szokásait, étrendjét, nyelvét, külföld iránti érzékenységét, keleti eredetét és nyugati irányvételét, ezt a kivételes ötvözésű nemzeti karaktervonást, melyre talán csak ő volt képes, csak mi voltunk képesek..

Hogy nem lép **nyilvánosság elé?** Kié ez a nyilvánosság, ami itt dül körülöttünk? Természetesen valamelyest a kormányzaté, a tulajdonos gazdasági köröké, s ha így volna, el kellene fogadnunk, kiegészítve, hogy az ellenzéké is, mert van és legyen

ellenzék, s neki nagyobb arányban volna szükséges a nyilvánosságra, mint azoknak, akik a hatalmat gyakorolják. De ez a nyilvánosság zömmel pojácahatalom. Önkényes, önfertőző és beteg. Ideáljai senki-emberekből és semmi-tettekből állnak. A semmi, a gyalázat, a minősíthetetlen ugyanazt a célt szolgálja, mint a hatalmi liberalizmus: szétverni a stabil, meggyökerezett értékeket, régegeket, eszméket, mert amíg azok vannak, addig maga nem törhet át, nem válhat uralkodóvá. Legalább 20 éve működik az alapképlet, melyben – míg csak győzi a plebs, de utána is - egy handabandázó, tehetségtelen, részben talán csaló cigánycsávó és családja évtizedes vendég az otthonokban, míg a 15 gyermekét jó felnőtté nevelő család nevét soha meg nem ismerjük. Egy liberális, régebben maoista, anarchista EU-képviselő – egy perverz erkölcsi nihill, tehát nulla – lassan bevett idollá, gondolatformálóvá válik, kívülről idézzük nevét és mondatait, de soha nem fogjuk megtudni, hogy ki vezethetné vissza a munka világába a szatmári parasztokat, akik otthon tévét néznek munkaidőben, mert nem éri meg dolgozni. Hogy ki vezeti vissza? A politika, a politikusok biztosan nem. Csak majd az új eszményképek? Dolgozik azon ma valaki a magyar társadalomban, hogy legyen eszményképe a szatmári parasztnak? S most, hogy végre egy kicsit elvesztettük Győzikét, megkapjuk újra Liptai Claudiát, mint a magyar nők nimbuszát – máris feltámasztják őt is méltó helyére, a dolgok közepében, őt, s a másik százat, kétszázat, akiknek élete kitölti életünket a tévékben, lapokban, feltéve, hogy nem vágtuk darabokra tévénket, s veszünk még újságot.

Gondolkodásmód, kultúra? Van ma magyar gondolkodásmód, leszámítva az olyan kivételes helyzeteket, mint amikor januárban a magyarokat – nem a kormányt, nem a miniszterelnököt, hanem „a magyar méltóságot” – ért kretén európai megalázások utcára hívták a legjobbakat? Van ma magyar cél, s azt szolgáló kultúra? Vagy deklarációk vannak csupán, elhivatott programok? De ki ne érezné, éppen manapság, hogy milyen iszonyú nagy a távolság a programok, a deklarációk és a tettek között? S hogy fokozzuk: milyen iszonyú a távolság a tettek és a valóság, a megvalósult eredmény között? „Ébredj, Magyarország!”- kiálthatnánk reformkori pátosszal. De miért ébredne? Kiért ébredne? Önmagában jó aludni, leszámítva az álmatlanságban szenvedőket. Fel fog ébredni egy ország hívó kürtszóra? Nem. Vagy ha igen, felébred, szétnéz, ugyanazt látja, átfordul a másik oldalra – jobbról balra és vissza -, s keresi

tovább a kényelmes pózt. Szemére hányható? Föntről biztosan nem. Az falra hányt borsó. Évtizedes nemzeti célok, a célok érdekében tett azonos és visszafordíthatatlan lépések, egymást támogató vállak és kezek milliói kellenek ahhoz, hogy valami másképpen menjen. Ami a médiában történik, az ezt minden nap szétveri, semlegesíti, még az is, amelyik pedig szeretne jobbítani a dolgokon: előbb-utóbb feladja a versenyt a bulvár, a semmi elleni harcban, mert nem is volt ereje soha, csak vágya volt. S akkor egy idegesítő celeb-figura személyes karrierjének féktelen ívével – szörnyű! - felhúzza az új kor szellemében építendő hidat a rádiós fecsegés, az RTL-bulvár és a Magyar Televízió közszolgálatára között, a magamutogatás és a nemzeti hitvallás között. S hogy ettől sokan felfordulnak? Hát bizony, bizony, a gyengék elesnek a harcban? Hogy miért nem láttam valóságos médiajelképeket születni tanárokból, kutatókból, óvónőkből, 10 gyermeket nevelő anyákból, hitükben hívőkből, anyjukat szeretőkből, apjukat gyámolítókból? Kit érdekelnek ők? A senkik világában senkit.

Nem, a kultúráról, a magyar nemzeti kultúráról, mint legfőbb nemzeti becsünkről, mint nyelvünk és szépségteremtésünk hordozójáról nem is merek beszélni. Aki itt csodát akar művelni, kezdje előlről, menjen vissza a bölcsőbe – s mivel ez lehetetlen, adja meg az alapot a mai bölcsődéseknek, hátha majd ők egyszer, újra, család és alku nélkül, döntően magyar nemzeti kultúrát teremtenek Magyarországon. Ma megaluvás, dilettáns sakkozgatás folyik, ide is egy kicsit, oda is még többet, mert azok hangosabbak. S kultúra anélkül, hogy a magyar pedagógusok hatalmas hadserege egyszer visszanyerje teljes emberi és szakmai méltóságát?! Gondolkodott már valaki azon, mekkora a különbség az értékek teremtését illetően egy jó tanár és egy égisz erően agyonreklámozott és agyonfizetett kretén celeb között? S jó az a társadalom, amely az utóbbit tenyészt, az előbbi alázza – mert az ugyanis éppen olyan társadalom, ez éppen az a társadalom, amelyet az utóbbi befolyásol, szervez, működtet, mert mára a celebek celebországgá tették Magyarországot. Közéleti befolyásra, hatásra csak akkor számíthatsz, ha közéjük tartozol – s persze, ha a pöffeszkedő gazdasági hatalmakhoz, meg a politikai pártok krémjéhez. Ebből áll a magyar társadalom génje ma – kiegészülve a mindegyikbe beszívódott, vérükben áramló médiával?!

Milyen lehet ezek után a magyar közösség *politikai irányzata*, ha azt nem választási voksokban mérjük – azok túl gyorsan módosulnak ahhoz képest, amit egy nemzet tartós fejlődése kíván -, nem is a közvélemény-kutatásokban, hanem abban,

hogy minden nap, minden percben ki határozza meg a politikát? Természetesen nem cserépszavazással, nem úgy, hogy naponta népszavazásra kényszerítik (most éppen a LMP nevű tákolmány, amelynek képviselői úgy tartanak „tévés sajtótájékoztatót”, hogy a kamerák nem merik megmutatni, hogy nem hallgatja őket senki!), s nem is azzal, hogy hivatkozunk a két évvel ezelőtti leadott felhatalmazására. Hát hogyan? Úgy, hogy minden percben e magyar közösség érdeke érvényesül. Ez persze mérhetetlen, annyi érdek halmozódik egymásra. Akkor hát hogyan fogható fel mégis? Úgy, hogy minden percben tudjuk, tudjuk, mert látjuk és érezzük, s mert érezzük, elhisszük, s mert elhisszük, hiszünk benne: abban, hogy NEM MÁS ÉRDEKÉT SZOLGÁLJA: Nem külföldi hatalmi gépezetét. Nem bankokét, biztosítókét, monopóliumokét. Nem belterjes hazai politikai és gazdasági lobbikét. Nem az új korrupciót a régi helyén. Nem a társadalmi irányítás fejletlen színvonalának fedezését. Nem nimbuszt és nem büntudatot. Nem vezeklést és nem kártérítést. Nem károkozást és nem úrhatnámságot.

Ezt így nem lehet megvalósítani, tudom. De a dolgok végül mégiscsak mérhetőek lesznek: elhisszük vagy sem, s annak alapján hiszünk benne vagy sem. Ezen mindig megfordul minden.

2012. március 4.

CSAPDA VAGY BILINCS?

Soha nem mondhatjuk, hogy nincs kiút. Sem mi, magánemberek, mert a családjaink sorsa ezt nem engedi meg, sem a választott kormányok, mert a küldetésük ezt nem teszi lehetővé. Küzdünk, ameddig tudunk – ha tudunk, akik tudnak, amivel tudnak.

Hatalmas koloncot kötöttek a magyar társadalom nyakába, akik itt hagyták vergődni hatalmas adóssága alatt. A kiút ezen adósság lerázása. De ezen az úton nincs járda. A sárban taposunk tovább.

Nem vagyok méltó Cassandra szerepére, én örök bizakodó és újrakezdő vagyok. De hallom Cassandra jóslatát, ezért rögzítem azt...

Álljunk meg, nézzünk szét, gondolkodjunk csak el egy kicsit, hogy miért kell a magyar kormánynak minden nap ötször elmondania az egész világ felé, hogy jövőre – hihetetlen! – 2,8 %-ra fogja csökkenteni a költségvetés hiányát, amely hiány amúgy is a kamatfizetési kötelezettségeinkből keletkezik, s ha ezeket nem számítjuk, akkor lényegében 0-ra csökkenti a tényleges hiányt. Miért kell ezt a kormány különböző szintű vezetőinek imazsámolyra térdepelve naponta meggyónnia? **Csapidába sétaltatják**, s előre **saját bilincsébe verik** a magyar kormányt azok – az EU, az IMF, és a mögöttük álló, részben profitjukat védő, részben presztízst kiáltó megvadult körök –, amelyek belekényszerítik Budapestet, hogy újra, és újra, és ezredszer is ismétlje meg: jövőre a költségvetés hiánya nem lesz nagyobb 2,8%-nál. Nincs a világon senki, akivel ennyiszor és ilyen keményen felmondanának ezt az előzetes vallomást. **ÉS** a kormány felmondja, ismétli, garantálja, kijelenti, ráteszi egész nemzetközi presztízst erre a *jövő évre* vonatkozó vallomásra, azért, hogy az *idén elérje* békéjét, és garantálják számára a hitelkereteket. Olyan ígéretet préselnek ki belőle, ami...

... tarthatatlan józan ésszel. Kevésbé józanul minden tartható, akár ez a 2,8 %-os költségvetési hiány is. De milyen áron? Mit feltételez a kormány, amikor vállalkozik erre?

És itt suttog valamit Cassandra... Azt mondja, hogy a világ, ezen belül a fő exportpiacnak számító Nyugat-Európa gazdasága tartósan téblábolni fog egy helyben. *Nem lesz érdemi növekedés* a következő években sem. „Nincs miből, uram!” S ha Kína csodája csak egy kicsit is kifulladás, még kevésbé lesz számottevő növekedés a világban. Hibás tehát minden olyan hazai gazdasági számítás, ami arra alapoz, hogy a hazai növekedés külső alapjai – az export nagy lehetőségei – dinamikus növekedésbe hozzák a magyar gazdaságot, és így a költségvetésnek a mainál biztosabb és bővebb bevétele lesz. Nem lesz.

S Cassandra azt is súgja, hogy kimerülnek a kormányzati megtakarítások lehetőségei, nálunk és Európában egyaránt. Mindegy, hogy minek nevezzük, a rettenetesen kimondhatatlan „megszorítások” helyett milyen eufémiát használnak annak megnevezésére, ahogy a rendkívül szűkössé vált állami költségek fojtogató hatást gyakorol az összgazdasági folyamatokra. Ehhez járul a bankok gyáva, a nemzetgazdasági érdekekre természetesen fittyet hányó hitelezési politikája, és a teljesen elszegényedett lakosság. A gazdaságban nincs áramló pénz, nincsenek a jövőbe mutató megtakarítások. A gazdaság szereplői tömegesen fulladoznak, mindenki ráállt a túlélés minimális biztonságára. Ebben a helyzetben a mai társadalmi struktúrában, a mai igénystruktúrában *nem marad tér a további költségvetési megtakarításokra* sem. És ugyanez a helyzet Európával is. Magam a megtakarítások mesterének tartom magamat életem egészében, a magánéletemben éppen úgy, mint az alkalmanként rám bízott közösségi forrásokéban. Ezért tapasztalatból tudom, hogy az olyan megtakarítás, amely ugyanabban a szerkezetben és igényrendszerben egyre többet vesz el, előbb-utóbb kimerül, eljut lehetőségei végére. A magyar kormány be fogja látni legkésőbb jövőre, hogy itt tart, ebben a fázisban.

Ha nincs bevétel a növekedésből, és nincs már támasza a megtakarítások értelmének, akkor szűkké válik a mozgástér. Ebből kell választani Budapestnek: saját lakossága és Brüsszel-Washington felé ugyanazon a hangon. Vagyis:

- *vagy ki- és lefullasztja saját gazdaságát, országa lakosságának vitalitását a további kifejezetten visszatartó erejű gazdasági kényszerpolitikával, és eleget tesz kéretlen gyóntatóinak;*
- *vagy egész nemzetközi presztízsével és teljesítményének erejével meggyőzi a külső hatalmakat, hogy amit kérnek tőle, az képtelenség – tehát nem vállalja el a 2,8%-ot;*
- *vagy elvállalja, mert e percben rákényszerül, de majd nem teljesíti, mert súlyosabbak lesznek a hazai károk, mint megszegni a „becsületszót”, amelyet most adni kényszerül, és ezzel hozzájárul jövőbeli nemzetközi mozgástere erős lefokozódásához;*
- *vagy nem marad más választása, mint választás ide, választás oda (2014-ben), olyan brutális és egyszeri visszavágásokat hajt végre a magyar költségvetésből finanszírozott összes területen, ami ugyan életveszélyes, de legalább őszintén megmutatja mindnyájunknak: itt tart Magyarország, múltban előre felélt forrásai (eladósodottsága, vagyis a jelen múltban elköltött pénzei), valamint összes adott képessége (kormányzati tudása, gazdasági fejlettsége, lakosságának alkotó ereje) csak ennyit, ennyit és ennyit enged meg. Ilyen keveset, s nem többet, kezdjük előlről, ha másként akarunk élni. Azaz vége az álmoknak, az álmodzásnak. Egy súlycsoporttal alacsonyabb osztályban kell bokszolnunk, mert nem az izmunk középsúlyú, hanem csak a gatyánk bőrsége. Hivatkozhatnánk még a korrupció visszaszorítására, az EU-források és támogatások jobb kihasználására, a beáramló külföldi tőkére, az 1 millió új munkahely teremtette új növekedési és bevételi potenciálokra, a gazdaság kifehéritésére, de én most nem ajánlanám ezeket a hivatkozásokat, mert mintha...*

Soha nem mondhatjuk, hogy nincs kiút. Ez igaz. Most azonban csak az utat látjuk, amelyen ténfergünk, miközben nagyon kellene a bizonyosság, hogy éppen arra börtökölünk, amerre kifelé visz. Ha az ember megtesz 100 kemény lépést előre, de az egyébként a sötétségbe visz, akkor amúgy éppen annyi erővel éppen annyi lépést tett, mintha eleve a világosság felé indult volna el.

2012. március 21.

KEZELÉSI ÚTMUTATÓ

Elementáris erejű kétségeim vannak a magyar közélet egy nagyon nagy részének tisztessége iránt. Közélet ők is: az internetvilág, tágabb értelemben a sötét névtelenség hiénái. Csámcsognak, mocskos szájukban öröm dalol győztes ódát eközben. Mindent lehet nekik. S mindennek az ellenkezőjét. Persze van rá jó válasz. Ne olvassuk, negligáljuk őket. De nem lehet. Ahogyan akkor is belekukkantansz a tévéműsorok aljába, ha nem vagy tévénező. Mert azért néha szeretnél az lenni, keresel valami – hátha! – jót, s belebotlasz, és ideges leszel, de már késő, ott jártál, része voltál.

Így van az **internetragadozókkal** is. Nem lehetsz elég utálkozó irántuk. Valaki végtelenül vagy szándékosan átküld neked egy webcímet, linket, megnyitod, ránézel és elszörnyedsz. Émelyeg a gyomrod, de már benne vagy.

Előljáróban, hogy megértessem magamat. Három-négy évtizede hallom a fülemben csengeni a megbélyegzést, az alattomos pusmogást, a sziszegést, hogy antiszemita vagyok. Oly gyalázat minden ilyen, hogy figyelmet sem fordítok rá. Viselem, s amúgy jól viselem magamat.

DE hogy zsidó lennék!??

Mi van itt Magyarországon – büntetlenül?! Alattomos állatok tobzódása? Nem először kapok az elmúlt évben egy weblinket a „zsidó közélet” címmel. Eleinte figyelmen kívül hagytam, egyáltalán nem akartam tudni, hogy ki a zsidó. A 80-as évek közepéig ki se ejthettük a szánon, akkor és akkortól kezdve is csak azért, mert vezető, hangadó személyiségeik megírták magukról a lapokban, hogy ők zsidók. Aztán oldódott a társadalom, színre lépett az SZDSZ, nem kellett többé kínosan feszegetni már a szó hallatán is. Körülbelül itt ér véget az én figyelmem a téma iránt.

Más összefüggésekben erősen és nyíltan kritikus vagyok. Az erősen szervezett csoportokat illetően fenntartásaimat fejezem ki a hatalom nagy szeleteinek monopolizálása miatt, mely hatalmi körök részben jellemzően zsidókból állnak. 1989-ben megjelent, a „4 nap, amely megrengette a világot” című könyvemben és azóta megfogalmaztam aggályaimat, elítélő véleményemet, ennek azonban semmi köze a „zsidó” fogalmához. Ha és amely területeken a cigányok vannak ilyen helyzetben – pl. az utca- és útszéli lányok, rabszolgák erőszakkal teremtett és fenntartott láncolata –, ott erről mondok súlyos ítéletet. Ha a kínaiak vagy az arabok, törökök ide hozzák maffia módszereiket, figyelmeztetnék mindenkit a beláthatatlan veszélyre. Minden, ami monopolizált, kisajátított, kevés kézben tartott, rejtetten működtetett, belülről tenyésztett hatalom, az árt a közösség általános érdekeinek.

De hogyan lettem én zsidó? Mert a „zsidó közélet” című honlapon ott virítok, ráadásul kirívóan jó hosszú „tájékoztató” szöveggel, mint zsidó. Kinek az érdeke?

Kinek az érdeke egyszerre egész életutamon antiszemitának nevezni, majd más összefüggésben zsidónak címkézni, beállítva arcommal, nevemmel egy hosszú, szempontjai miatt számomra megindokolhatatlan sorba? Szerintem nem nagyon lényeges önmagában, hogy ki zsidó, olasz, cigány, kun, székely, angol vagy német, főleg ha úgy szereti azt, ami, hogy másokat nem bánt vele. Az én szememben ennek akkor sincs nagy jelentősége, ha egyébként szeretettel vallom magamat kiskunnak. Mint ilyenek, kevesen vagyunk, gyökereink inkább csak szimbolikusak, képviselőink erőtlenekek a mában. Ezért szeretem kifejezetten is azt mondani, hogy én közékük tartozom, az vagyok. Hátha tudatosul néhány más kiskunban, hogy egyébként voltunk, vagyunk, talán leszünk is. A lényegét illetően ennek sincs semmi külön jelentősége azon kívül, hogy néha, ha gesztust tehetek, kiemelten gondolok e szülőföldemre. Szegény, dolgos vidék, szeretetet érdemel.

Rám azt mondani, hogy zsidó vagyok, olyan, mint egy zsidóra – legyen az pl. K. J. filozófus-politikus vagy U. T. esztéta – azt mondani, hogy ő germán. Pedig lehetne is egy zsidó akár német is sok esetben, hiszen a zsidóság jelentős arányban asszimilálódott a németekkel nemcsak a múltban, hanem a jelenben is. K. J., U. T., vagy bárki más tiszteletre méltó zsidó ember azonban talán nem örülne annak, ha a germánok között látná vissza magát, egyben ott megfosztva őt attól a tiszta helyzettől, hogy

ország-világ tudja, tudhatja, hogy ő zsidó. S mások jókat röhögnének azon, hogy jé, ilyen egy germán?

Most kérhetném, követelhetném azoktól a politikai perverzektól, akik a nevemet a legaljasabb rosszindulattal hosszú idő óta bent tartják a „zsidó közélet” névsorában, hogy azonnal töröljék! De nem kérem. Hiszen a honlap írói és szerkesztői pontosan tudták, amikor feltették, és amióta – évek óta? – ott tartják, hogy ártó szándék, politikai perverzió vezérelte őket. Szándék és tett teljes morbid egységben, mit számítok én itt?! Idézem egy kiváló barátomat, aki fenti soraimat előzetesen elolvasva az alábbi javaslatot tette: „Írd meg nekik, hogy általuk ily bátran nyilvánvalóvá tett magyar zsidó, ezen belül is külön haszid identitásod mellett magyar cigány, sváb, horvát, szerb, román, tót, ruszin, gyökereidet is legyenek szívesek feltüntetni, mert különben személyiségi pert akasztasz a nyakukba.”

Ennyit a magyar közélet e részéről, erről az interneten terjedő betegségről, ami egyben ennek a konkrét magyar társadalomnak, az egésznek is súlyos betegsége: EZT, amiről itt említést tettem, zavartalanul, nyugodtan megteheti, aki arra képes, annak született s az maradt: torz szörnyeteg. **Vigyázat, terjed. TENYÉSZTIK, TERJESZTIK. S ha nem szólunk, azt hiszi, hízhat nagyra.** S ez akkor is igaz, ha egy, egyetlen egy kretén teszi ezt, teheti azt, amit akar, következmények nélkül.

2012. március 27.

HURRÁ?! „FOGYASZTÓI” TÁRSADALOM LETTÜNK!?

HÚSVÉTKOR – A MUNKÁRÓL. BOCSÁNAT ÉRTE...

Ha Magyarország lakossága döntő többségének jelenlegi helyzetére gondolunk, a fenti cím megmosolyogtató és bántó anakronizmus, és az marad akkor is, ha összevetjük magunkat a fejlett világ társadalmainak – nem csupán fogyasztói, hanem a társadalmi működés kulturáltságát illető – színvonalával. Mert ha ezeket az összehasonlításokat elvégezzük, realisabb lenne **küszködő társadalomról** beszélni, ami persze tényleges dicséret az agonizáló, diktatórikus vagy lezüllött társadalmakkal szemben.

Fogyasztói társadalom csak abban az értelemben lettünk, ami nem vagyunk. Nem vagyunk – immáron súlyos évtizedek óta – **alkotó társadalom, nem vagyunk a teremtetésen alapuló, a munkát és annak eredményét előtérbe állító társadalom**. Ennek legékeesebb bizonyítéka nem csak a spekulációs, korrupt, az előnyök brutális kihasználását jelentő társadalmi vonások elterjedése, hanem az is, főleg az, ahogyan nem becsüli meg a társadalom a mindennapi, szívós, teremtő emberi munkát. AKI csak ennyit tud, alul marad folyamatosan. AZ nem érvényesül, hanem csak küzd, küszködik, és már régen elveszítette a bízva bízzál értelmét. Beletörődött. Egy sokkal lentebbre taszított réteg – milliók sora – pedig azt is elfogadja, hogy nincs munkája. Hogy olyan országban, Európában, világon él, ahol elfogadható a munkátlan ná tett ember, s ezen ember számára az ő munkanélküli léte. Ez van – azt hiszi. Egy lépés visszafelé azon az úton, ahol a munka tette emberré, majd a leghízellettebb közösséggé a fajunkat,

S közben kívülről erőszakoltan lebeg a deklasszált milliók és a teljesítő munkában érdektelenné tett milliók szeme előtt az, amit minden nap belé sulykolnak: fogyassz, fogyassz! Míg el nem fogyasztod önmagadat?

Hamis értékekre, ideálokra, eszményekre, csillogásokra, illúziókra épülő modell-képletek – elérhetetlen életszínvonal-mozaikok – tengerében vergődik az ember, s tudja, mert minden nap tudatják vele: hogy ő ehhez képest semmi, ha ezeket el nem éri. Nyújtózkodik, szinte nyakát szegi, néz fel a ködös égre – és nem jár a keze.

Először elfogyasztottuk – elfogyasztatták velünk - a jövőnket. „Jövő mindig van, ne aggódj, bízz bennünk!”- így szólt az állami hazugság. S adtak a jövőnkből pár jó cupákot, míg tömték befelé annak színhúsát. Aztán elfogyasztották a tervezés lehetőségét. „A privatizáció, a külföldi tőke az igaz gyógyír a magyar gazdaság bajaira!” – mondták, és kilopták a nemzeti vagyon 80 %-át. Hogyan lehet tervezni semmiből? Aztán elfogyasztották az ambíciókat. „Merj kicsi lenni!” – ez volt a nagy realisták legjobb tanácsa, és közben elvettek mindent, amit találtak az országos kamrákban. Aztán elfogyasztották az egymás iránti szolidaritás szükségét. „Kaparj, kurta!”- ezt nem merték mondani, ehhez egyszerűen megteremtettek minden esélyt, s szóbotlással sokak számára ez úgy hallatszott, mintha azt kiáltották volna nekik: Kaparj, kutya!. S a kutyus, kellően kicsinek mervén lenni, elfelejtett ugatni, majd még vonítani is.

Elfogyott az emberi szolidaritás, mindenki abban reménykedik, hogy ő majd megússza, ő biztosan. S élete minden percében, a legutolsó pillanatban is boldogan gondol arra, hogy lám, megúszta: kapott levegőt, vizet, kenyeret, piceset, s ott áll mellette a lánya, fia. Utóbbiak csak egy kopott fotón, a valóságban valahol máshol gürcölnek, de szép így is, mert egyszer igaz volt és valóságos, egyszer ott ringatta őket az ölében.

És végül fogy az ember, a magyar. Riasztó számok a határon túli nagy közösségeink apadó létszámáról. S csak azért nem estünk már régen és nagyon 10 millió alá itthon, mert magyarjaink százezer számra hagyták el *szülőföldjüket az anyaországot* választva. **Így vált ketté bennük (bennünk) szülés és anya, eléggé páratlan jelenség, magyar szabadalom – szabad alom – a világban.**

És mikor már fogytán volt, fogytán van mindenünk, akkor azt kiáltják Nektek, magyar barátaim: **fogyassz!** De most akkor mi a kérdés, a feladat? – néz maga elé bambán, zavarodottan és tanácstalanságában megalázottan a „polgár” (cívis, cím is,

meg nem is). Fogyasszam a *javakat*? Vagy fogyjak, fogyasszam *magamat*, netán túl kövér volnék 59 kilómmal, Jó Urak?! Melyiket akarjátok, kéritek?

Azért küzdj, hogy fogyaszthasd a javakat! – hangzik a biztató tanács.

Ne azért, mert szeretek dolgozni, s anélkül semmi vagyok!? Anélkül nem tartozom igazán a többiekhez? Anélkül elbutulok, izmaim elsorvadnak, agyam nem irányít sehova? Anélkül nem tudom ellátni a családomat? Anélkül hogyan legyek jó magyar? Mit tudok én adni – a voksomon kívül – az országomnak? Munka, vele járó megbecsülés és pénz nélkül rossz magyar, felelőtlen apa, szégyenkező alja ember lehetek csak, a kutyafáját!

Nem akarok fogyasztani, mert nem tudok! Hagyjatok békén a reklámokkal, adjátok oda az árát inkább az éhezőknek! Nem kell, amit kínáltok, mert nem tudok megdolgozni érte! Adjatok munkát, s majd adok nektek kenyeret cserébe. A kenyeret ugyanis a többség munkája adja nektek, ezt tisztázzuk, nektek ott fent! Abból élhettek, amit én megtermelek, vagy ő. Az én nevemben ne vegyetek fel több hitelt, mert én abból semmit nem látok, nem is láttam soha. Az én nevemben ne adjátok el a földünket, a vizünket, a levegőnk oxigéntisztaságát, az én nevemben...

Az én nevemben a **magyar vállalkozó** kapjon támogatást, hogy foglalkoztasson majd engem. Ne a támogatásból, a címkézett alapokból foglalkoztasson, hanem a primer, velem együtt megtermelt, az én munkámmal is elért jövedelméből. Abból, hogy Ő a vállalkozások Istene Magyarországon. Hogy ne kelljen azt hinnem, hogy:

- ti nem is értetek a társadalom irányításához, a munka országos méretekben élő világához, ti csak a mi pénzeinket tologatjátok ide-oda, ámbár ahhoz se értetek, mert mitől értenétek? Netán ezt tanultátok valahol? Vagy így születtetek?
- ti azért adtok oda minden komoly falatot a külföldi vállalkozóknak, mert helyettesítitek majd ők tudják megszervezni a munka világát? - de akkor miért vagytok ti? És mit adtok még át nekik: az országot is? Egy lóért? Két lóért?
- ti azért adjátok át a gazdaságot a fejlettebb tőkének, hogy ne kelljen kínlódnival vele?
- ti azért adtok át mindent kb. 1980 óta önként s lelkesedve a nyugatnak (addig még keleti parancsra), mert cserében kaptok: pénzt, paripát, fegyvert, s főleg szabad kezet ahhoz, hogy kiszabjátok, mi jár nektek a saját, személyes birodalmi építkezéshez? Az új magánvagyonokhoz?

Hurrá?! „Fogyasztói” társadalom lettünk!?

Háborgok. Nem lehet ennyi munkanélküli. Nem lehet ennyi foglalkoztatáson kívüli. Hagyjátok a fogyasztói társadalom hazugságait. Építő társadalomnak szeretnének részesei lenni azok, akiknek most társadalmi zöldhályog van a pupilláiba ragasztva.

Amikor hitelt vesztek fel, őt adjátok zálogba: a munkanélkülit, a dolgát végzőt, s persze az ő hazáját, hazájának minden szegletét. Már részben el is vitték a behajtók, amikor rátették a kezüket az energiarendszerre, az élelmiszeriparra, a vízre és titokban a földekre is, bagóért. Mindaddig, amíg tartozunk a világnak, a kezében vagyunk, mi vagyunk a jelzálogok. Hiába mond már le a „polgár” nem létező fogyasztói modelljéről, a helyén a Semmi áll. Azzal nem lehet fizetni.

Ezért mondom, adjátok neki munkát, ha megszakadtok is. Ha rámegy minde-
netek, akkor is. HA leváltanak, akkor is. HA mindent, amit eddig tettél államként,
képes vagy megváltoztatni e célnak alárendelve, s ha nem, lemondasz. HA rámegy
minden vagyonod, erőd, akkor is, ha be kell vetned minden hazai belső tartalékodat
– tekintélyt, képességet, bizalmi tőkét -, akkor is.

**MERT HA TE, ÁLLAM, NEM TUDSZ MUNKÁT ADNI,
NEM VAGY KÉPES A MAGAD MUNKÁJÁRA.**

2012. április 9.

SZOKATLANUL HOSSZÚ A GAZDASÁGI PANGÁS IDŐSZAKA A VILÁGBAN

– MESSZE MÉG A FELLENDÜLÉS

KEDVES VIKTOR!

Levelem tartalma egybeesik azokkal az óvatosságra intő, korábban megírt észrevételeimmel, amelyeket az elmúlt három-négy évben a világgazdasági válság mélysége kapesán megírtam. Most ezt a logikát folytatom. Nem tudok javaslatot tenni konkrét kormánypolitikai lépésekre, mert nem vagyok benne a műhelymunkákban, nem látom azok törekvéseit, ezért outsider lennék. Viszont a jó kormányzáshoz nagy adalék, ha helyes a **kiinduló feltételezés**. Ehhez szeretnék hozzájárulni.

Objektív megalapozatlansága miatt indokolatlan volt az a rossz stratégiákon alapuló elnyújtott fejlődés, amely aztán megbukott 2008-ban a világban. Túl hosszú (s gyönyörökben gazdag) volt az út, amelyen a világ egyik része gazdaságilag félrelépett, s a másik hagyta magát megesalni. A hosszú, dinamikusan megjárta téves útra nagy pofon következett, amely a világ minden – egymással együttműködő, összekötött – szféráját földhöz csapta. A világ nem volt felkészülve ekkora tévedése következményeire, ezért válasza elhibázott volt. Azt gondolta a drámai, cunamiként érkező csapás ellenére, hogy elég, ha a kormányok – eleinte lassan, bátortalanul kifejtett, majd később összehangolt és bátor – monetáris politikával reagálnak, majd költségvetési eszközöket is bevetnek. A *monetáris* politika az USA-ban volt a leghatározottabb, ott segített legelőször a gazdaságon. Az EU sokkal később, csak a görög bajok után reagált érdemben. Ezért itt még nem is látszanak a gazdasági hasznok, csak a nagyon nagy bajt sikerült mérsékelni. A *költségvetési* politikában pedig min-

denütt hiányosak, jellegtelenek a lépések. Ezért ennek nincs is érdemleges hatása. Emiatt – és rátérek a fő bajra – *elmaradt a strukturális, stratégiai kényszerváltás mind a termelésben, mind a fogyasztásban*. Vagyis nem történt érdemi, a baj nagyságához méltó reagálás. Minden úgy megy tovább, mint addig. A világ gazdasága és gazdaságpolitikája nem lépett új szakaszba. A válságot a kormányok egyrészt elhárították, másrészt hatását szétkenték mindenkre egy kicsit. Prések, kudarcok, reformkísérletek és visszahőkölések. És egy sor alapvető, megválaszolatlan alapkérdés:

– Mit is akarnak a *németek*? Mihez kell nekik megnövekedett döntési súlyuk? Ennek érdekében mennyit és kinek a javára áldoznak? Közép-Európa kiesett az érdeklődés korábbi szintjeiből?

Mit akar és tehet az *USA* akkor, ha továbbra is gyenge marad az európai integráció, mert megoldatlan marad annak lényege, a tényleges integráltság? A gyenge vagy az erős európai közösségben érdekelt, mert együtt előnyösebben reagálhatnak a tévesztés veszélyeire, mint külön?

– Mit akar *Kína*, mit kezd több ezermilliárd dollár felhalmozott készletével, az amerikai deviza-, tehát államadóssággal? Meddig képes megőrizni versenyelőnyét és – csökkenő lendületű – gazdasági növekedését?

Mivel a fejlett kormányok politikája alapvetően a válság – egyébként sikeres – elhárítására irányult, ezzel az egyoldalúsággal előkészítették a jövő problémahalmazát. Azt mindenki tudja, hogy az összes lehetséges szempont miatt a munkahelyeket teremtő gazdasági növekedés volna a helyes út, ezt az utat azonban senki sem fedezte fel, nem járja, csak vágyja.

NEM ment végbe tehát sem a termelési, sem a fogyasztási struktúraváltás. Akkor viszont nem történt semmi lényeges, ami a jövőt szolgálná. Ha viszont így van, akkor a gazdaságok nem léptek a gyógyulás útjára, csak egy helyben topognak a jövőt illetően. A **FELLENDÜLÉS** még nagyon messze van, szokatlanul hosszúra fog nyúlni a pangás, a haláltánc a recesszió közelében. A magyar gazdaságpolitika tervei-
nek, irányainak elkészítésekor ebből a helyzetből kell kiindulni. S a lakosságnak is ennek szellemében kell valósat mondani a jövő képletéről.

2012. április 10.

AZ IMF-RŐL EGY SZÓT

TISZTELT MINISZTERELNÖK ÚR!

Engedd meg az alábbi rövid megjegyzést, mely a világgazdasági, -pénzügyi, -hitelezési megfigyeléseimből levont következtetés.

Az IMF – egyáltalán nem csupán Magyarország miatt vagy annak kárára – arra fog kényszerülni, hogy az elsősorban Európában, de a világ más részein is strukturális hitelezési válságba került országoknak az eddiginél lényegesen nagyobb hitelsomagokat nyújtson. Mivel eszközei ehhez nem elegendőek, a mainál nagyobb szigort fog gyakorolni a feltételek előírásában és betartatásában.

Az IMF azért is rákényszerül erre, mert az európai hitelezési és államháztartási válságok még bőven szolgálnak negatív meglepetéssel. Az EU és az Európai Központ Bank támogatási, hitelezési lehetőségei azonban szűkösek, bármekkora hígítást is hajtottak végre az utóbbi hónapokban. MÉGPEDIG azért szűkösek, mert ezek az európai alapok NEM ELSŐSORBAN a hosszútávú hiteligényeket szolgálják, strukturálisan elsősorban a rövidebb lejáratú megelőzésre és enyhítésre születtek. Márpedig hamarosan ki fog derülni, hogy az európai és más államok hitelválságai hosszú távra szóló problémák, csak hosszú távra szóló eszközökkel kezelhetőek. Ennek Európa intézményrendszere híján van.

Ezért a mainál nagyobb nyomás fog nehezedni az IMF és a Világbank intézményrendszerére – amely a feltételek szigorításával fog reagálni.

2012. április 20.

NÉPDAL, 21. SZÁZAD, TARTSD A SZÁDAT?

Álmainkat kigúnyolják
Vágyainkat megcsúfolják
Országunkat lángba dobják
Várainkat átruházzák

A békénket fellobbantják
A hírünket kiesorbítják
A szavunkat kifordítják
A pénzünket szétlopkodják

Házainkat bankok viszik
Lányainkat Amszterdamig
Iskolánkat a szégyenig
Tanárunkat elkergetik

A jövőnket le a porig
A múltunkat gyászlepelig
A gyerekünke' mire, meddig?
A gyengéket felnégyelik

Lámpáiknak fénye veszett
Hajlék nélkül sötétedett
Bódult részeg, rég nem evett
Miatyánkot énekelget

Népem, kiva'gy a mennyekben
Evilági sötétségben
Keress fényt a piszkos éjben
Árva fiunk a mesében

2012 április

A 2/3 CSILLAGZATA – ÉS FELLELŐSSÉGE

A KÖNNYŰ PÉNZ POLITIKÁJA...

KEDVES VIKTOR!

A 2010-ben elért kétharmados kormányzási többség kivételes lehetőség, ezt ma, látva Európa más államainak vergődését, jobban érezhetjük, mint bármikor.

A 2/3-os többséggel Magyarország olyan kormányzásra kapott lehetőséget, amelyről mások álmodni sem merhetnek. Mások előtt 2 évvel láthatott neki ahhoz, amire másokat kormányválságok és –bukások kényszerítenek: a kormánynak hatalma lehet önmaga kormányzása fölött, céljai eléréséhez. E parlamenti többség birtokában olyan gazdaság- és társadalom(szociál)politikát választhat meg, amellyel elkerülheti azt az összeomlást, amelyet sok más kormány nem tud elkerülni. Mert Európa súlyos válságban van, ez nem is kérdés.

Mi magyarok szeretjük azt az imponáló fölényt, amit a német gazdaság mutat évtizedek óta. DE nem szerethetjük azt az erőtlenséget, amelyet ezzel Németország kivív Európa irányításában – pedig ma itt tartunk. Egy javarészt egyensúlyban levő országnak, a német vezetésnek nincs affinitása más európai államok teherbíró képessége iránt, ezért, a fölény birtokában és tudatában inkább maga alá gyűri őket, „a helyes útra tereli” (?). DE helyes-e ma, a válság idején Görögországban, Spanyolországban, Portugáliában a német recept? A kíméletlen költségvetési szigor, a diktátum, a sürgős, azonnali rendezés kényszere? Nincsenek felkészülve ilyes sokkra ezek az államok – s nincsenek felkészülve Közép-Európa béketűrőbb országai sem. A német recept Németországnak kedvez, s annak a kimondatlan törekvésének, hogy

megszerezze a válság idején a vitathatatlan irányítói szerepkört. Ebből azonban már támadtak bajok – igaz, más időkben, más válságban, más diktatúrákkal.

A magyar kormány speciális hazai hatalmi erőhelyzete megengedi, hogy akár a legszigorúbb feltételeket is elvállalja, akár saját meggyőződése alapján, akár az IMF, Brüsszel, Berlin szempontjait követve. De megengedi-e ezt a nép, a lakosság habitusa? Elvileg igen, jámbor, alkalmazkodó nép vagyunk. Gyakorlatilag azonban nem biztos. Mégpedig azért nem, mert e lakosságon nem most kezdik el a kíméletlen takarékoskodás próbáját, hanem közel egy évtizede kénytelen ezt elviselni.

Elfogytak tartalékai, s nem nyílnak új terek, perspektívák. E két hiány külön-külön elviselhető lenne, együtt azonban mély társadalmi letargia veszélyét hordozza. Olyan mélyet, amelyben a kóma tartós lehet. Olyan mélyet, amelyből történelmi időket igényel a feltápáskodás, mint az izomsorvadásból. Ez ellen nem gyógyszer a 2/3-os többség. Ez a mai kormányzás legfőbb felelőssége. Él-e kivételes lehetőségével, hogy maga választhatja meg programját? Vagy belesodródik egy olyan európai erővesztésbe, amelyben alatta és mögötte kábultan és fáradtan alszik a népe a sok beadott politikai és gazdasági altatótól.

A világgazdaság sebészre vár. Az eddig erőltetett receptek – főleg az EU-ban – hibásnak minősülnek, olyan erejű és kegyetlen társadalmi kifáradást okoznak, mely elfogadhatatlanná válik.

2012. április

A KÖNNYŰ PÉNZ POLITIKÁJÁRÓL:

Ma **fiskális** politikával csak toldozgatni-foltozgatni lehet a világban – és Magyarországon! –, mert a túlzott fiskális szigor közben a gazdaság lebénult állapotban marad és szociális forrongás veszélyeit tartalmazza. A gazdaságban csak a **hosszú távra** szóló, hosszú távra ígéretet tartalmazó, a fiskális politikával összehangolt, annak nem alárendelt **monetáris** politika – a könnyű pénz politikája – hozhat eredményt a növekedés és a foglalkoztatás élénkítésével. Az így fellépő inflációt az állami költekezés kőkemény, minden eddigi szokást felülbíráló lefaragásával, **az (állami) korrupció** brutális megszüntetésével kell ellensúlyozni. Ez utóbbi felszámolásával hihetetlenül nagy források teremthetők elő. Viszont sok kormány foglya saját pénzügyi-gazdasági fenevadainak. Magyarországnak is ijedt szemekkel kell ránéznie önmagára – elburjánzó gazdasági hatalmi televényeire.

CSAK a monetáris eszköztár nálunk ma rosszul kezelt, helyette viszont újjá alakítandó teljes és célratörő bevetésével lehet mozgásba hozni a magyar gazdaságot, sőt, a világ gazdaságát is. Ezt az USA már gyakorolja. Európa nem. Mi sem. És ez tartósan nagy baj forrása.

Van-e ilyen helyzetben kiszabadulás a német fiskális gazdaságstratégiai drill, az IMF-EU-bürokrácia kérlelhetetlenségéből? Olyan, amely nem besöpör – embert, közösséget, pénzt, ambíciót –, hanem önálló programot nyújt az erőgyűjtéshez és -kifejtéshez? A magyar kormány megkapta a 2/3-dal ennek lehetőségét. Két év múlva arról kell beszámolnia, hogyan élt vele. Nagy luxus ez a hatalmas, kétéves futamidő a mai Európában, ahol a békétlenné vált állampolgárok egymás után hívják tetemre a kormányokat. De nagy előny is ez a 2 év, TUDNI KELL ÉLNI VELE.

NEM ILLIK IDE - DE SZÓLOK RÓLA

Gyuresány Ferenc neve, esete nem illik olyan oldalakra, ahol A Magyar Művészetért dolgairól szoktunk írni. Sötét árny, el is űzöm mindjárt, most rögtön, keletkezése pillanatában. Csak még kihasználom egy szóra a kettő közötti átmenet másodperceit.

10 éve okoz gyomorszorongató érzést s belőle fakadó hányingert egy szélhámos, egy harmadrangú pozőr, egy gátlástalan kis senki. S ami még rosszabb: egy velejéig anarchista. Az anarchista nem egyenlő a terroristával. Nem dob bombát a cár koc-sijába a testőrök szeme láttára, hogy aztán darabokra szaggassák. S nem köt bom-bát a mellére. A Gyuresány-féle anarchista ennél sokkal veszélyesebb: társadalmi méretekben hat kiszámíthatatlan következményű tettei halmazával. Az anarchistát nem érdeklik és nem is korlátozzák a következmények. Nem egyszerűen elmebajos, hanem elmefogyatékos. Nem látja tettei végét. Terroristává azért válhatna, mert ha látná, akkor is megtenné.

Több könyvem jogosít fel arra, hogy a fentieket mondhassam. 2008-ban jelent meg az *Ajánlott*, 2009-ben az *Elég, ami elég*, 2010-ben az *Egy kun Budán és Pesten* című kötetemben önálló, külön könyvként az *Elég lett, elégett*, s 2011-ben a *Korom Ma-gyarország fölött*. Valamennyi az Orbán Viktorhoz írt különböző tárgyú közéleti le-velemet tartalmazta. Mindegyikben a *legfőbb szereplő* Gyuresány Ferenc volt. Vele kapcsolatban fogalmaztam meg a legéltelőbb véleményemet. Mint az országot, a nemzetet ért katasztrófát ábrázoltam, mint közös szegényünket. Közös, mert el-viseltük. S a szegényt, hogy ilyen ember lehetett 5-6 éven keresztül Magyarország miniszterelnöke, soha le nem mossuk. Ott fonnyad rajtunk 2004. december 5-ével együtt, Gyuresány Ferenc életműve egyik legocsmányább darabjával, a kettős állam-polgárság lerombolásával, a nemzet javának kirekesztésével.

Miért most a csodálkozás, hogy csalt fiatal korában?! Miért! Miért? Miért?! Ki nem látta, hogy csalo volt egész életében? Ki nem látta, hogy csalók csalták a fejünk fölé, hogy hátha, hátha... ettől az istencsapástól már annyira lehajtjuk a fejünket, hogy soha többé nem tudjuk felemelni? Ki nem látta a harácsolók tömegét a szocialista és szabaddemokrata bandákban, akik nem véletlenül, egyáltalán nem tévedésből választották meg a legnagyobb fosztogatót! Dehogy! Nyilvánvaló számításból. Nem volt elég a lopás addigi szintje, Horn, Medgyessy óvatos pitiánerek voltak. Elfogyott a svung, az erő a rabló hadjáratban. Kellett valaki, mégpedig a legmagasabb helyre kellett, aki minden addigi miniszterelnöknél nagyobb tolvaj volt, maga a gátlástalanság. Ő így igazol mindent léteivel, tényével.

Ha gázember a kormányfő, az lehet mindenki! Szabad a pálya! És jöttek... jöttek mind. Senki sem akart kimaradni. Elterjedt a pestis, minden idők legnagyobb magyar rablás sorozata 2005-2010 között. Tucatszámra, majd százszámra, majd ezerszámra csatlakoztak a hülye szocialista al- és fővezérek, beosztottak és senkik a jogilag ki- és felépített lopás hadjáratához. A szabaddemokratáknak ezt nem kellett megtanulniuk. Ők ezt otthonról hozták, vérükben volt, olyan profi, kifinomult, itt-hon és nemzetközileg beágyazott rendszerük volt, amelybe még az is belefér, hogy utolsó privatizáló császárukat, a kis Tátraít – hány büntény gyanúja vagy ténye terheli őt? -, a piti kis botcsinálta eszközt azért a végén úgy rúgják ki, hogy majd a következő állam, a következő kormány kényszerüljön 200 milliós kártérítést fizetni neki. Kirúgni is tudni kell szadesz-szoc módra! De ez csak egy jelentéktelen epizód Sukoró-Ferihegy-Bábolna végtelen Ferencének és társainak életművében.

Ki és miért csodálkozik azon, hogy lopta a diplomáját? ÉS melyiket? Az elsőt, a másodikat, vagy mindkettőt? Kit lep meg, hogy eltűntek, hogy nyomuk sincs? Kinek nem volt világos, hogy az Apró-család titkosszolgálati kapcsolatrendszere, Gyuresány puccsának egyik pillére már csak el tud tüntetni kompromittáló hiányokat, zavarokat.

Ki tételezte fel, hogy a szőlész-borász főiskolai végzettségű KISZ-titkár csinóvnyik fullajtár néhány évvel később ugyanazon vidéki egyetemi klímában – immáron fizetett KISZ-titkárként – a tőzsdei ügyekről ír zseniális diplomamunkát a 80-as évek végén? Ki nem szörnyűködik ezen? Gondoljunk bele... mit tudott a mituigrász, tanulatlan KISZ-es „szőlész-borász” a pénzügyekről, annak is azon vonulatáról, amely még nem is létezett Magyarországon?! Ketten, ha tudtak mondani róla folyamatosan

három mondatot. A tőzsde és Gyuresány 1989-ben, diplomamunkában...!?!? Jaj! De kár, hogy elveszett. S mily boldog volnék, ha előkerülne, s olvashatnám a zsenit. De nem, már nincs meg. Mindkét diploma körülbelül akkor tűnt el, mikor Gyuresány elkezdte írogatni és nyilatkozni, hogy a jövő kiemelkedő vezető politikusa csak az lehet, aki a pénzvilágban, a magántulajdon szférájában megalapozta jelentőségét. Nota bene ekkor már Apró Piroska asszony veje volt, ekkor már az anyós által vezetett Hitelbanktól kapott közel egymilliárd hitelt, ekkor már privatizálta a magyar alumíniumipar gyöngyszemeit – és Őszödött a Balaton-parttal, kormányüdülvél, s... megszámlolta valaki, mi mindent privatizált ez a gazember a dilettáns Antall-Boross-, és a korrupt Horn-kormány idején? Zseniális – szokták mondani megbocsátóan – Lehet, hogy hazudik, de zseni?

Essen ki a foga, aki ilyeneket írt, mondott. S mennyien?

S micsoda pokol volt mindez azok számára, akik mindezt sejtették. Főleg azoknak, akik biztosan tudták. Micsoda pokol volt ez személy szerint nekem, nekem az érzés, hogy be vagyok zárva egy országba, amelyet soha el nem hagynék, de amelyet ilyenek vezethetnek.

S persze micsoda nagyszerű Éden volt ez azok számára, akik tudták, mert vele együtt tették, ezért tették oda, ahova, s együtt élvezték minden gyümölcsét. Ő volt a vezér, s követték az alvezérek, a teljes dicső hadsereg.

De hagyjuk, éveken keresztül, 2004-es puccsának előestéjétől, 2004 júliusától leírtam ezeket. A diplomamunkákról nem értesültem. Ez most adalék, legyintek rá. Világos, hogy ezzel neki vége. Megvonhatnám a vállamat. De nem tehetem, mert 10 éven keresztül – hiszen 10 éve, Medgyessy kormányra kerülésével azonnal felbukkant a háttérben a zseniális tanácsadó, két év múlva gazdája politikai gyilkosa – nem tudtam kivonni magamat: teljes mértékben értesültem minden nap, minden tettében arról, amit **úgy hívnak a lealjasult magyar közéletben, hogy gyuresányferi.**

Engem már régóta csak az érdekel, tanult-e ebből a FIDESZ, ezen belül az a gárda, amely pénzről, vagyonról, s ennek beszerzéséről dönt, s amely ezt a szférát uralja. Megtanulta-e akkortájt, az ellenzékben, és most? Megtanulta-e, hogy nincs menekvés a nemzet szintjén és szeme láttára elkövetett visszaélések utóélete elől? Hogy van büntetés. Ha megtanulta, jó. Ha nem, esetében sem meg majd másként.

2012. május 1-je

I. FELKIÁLTÁS A MUNKAÉRT

Magyarország három legsúlyosabb rákfénéje – ebben a sorrendben

- a munka hiánya, milliós emberesoport buta száműzetése a munka világából a semmittevésbe;
- az eladósodottság, az országé, a családoké
- a korrupció, mint tudomásul vett társadalmi alapszabály

Csak ebben a sorrendben orvosolhatók. A legbrutálisabb, mindennapi veszedelmet, s végül százezrek, családok elsorvadását okozó rák a munka hiánya.

**EZ AZ A TERÜLET, AHOL NINCS JOGA EGYETLEN PÁRTNAK
SEM A MEGOSZTOTSÁGHOZ.
EZ AZ A TERÜLET, AHOL EGYÜTT KELL MŰKÖDNIÜK!!!**

Az alulfoglalkoztatottság, a munkanélküliség, a munka hiánya nem narancs, nem szegfű. Vértörös seb Magyarországon. Leküzdése, enyhítése, gyógyítása generációk sorsát, az ország évtizedeinek sorsát érinti. Leküzdéséhez olyan hosszú távú, a társadalom egészére kiható koncepciók, fejlesztési programok kellenek, amelyek átnyúlnak az egyes pártok hatalmi elképzeléseinek korlátain.

**FELSZÓLÍJTUK A PÁRTOKAT, HOGY A MUNKA, A MUNKAHELY
JÖVŐJE ÜGYÉBEN TEGYÉK FÉLRE VITÁIKAT,
ÉS TÖBB ÉVTIZEDRE SZÓLÓ,
MINDEN KORMÁNYVÁLTÁSON ÁTÍVELŐ PROGRAMOKAT
DOLGOZZANAK KI.**

Ennek negligálása, a torzsalkodás e téren bűn, sőt hiba, melyet a sors megtorol.

2012. május 21.

II. AZ ISMERETLEN NEVE: MUNKA

Generációk nőttek fel úgy, hogy számukra minden percben biztos volt: reggel szervezett munkahelyre mennek, ott dolgoznak, s a hónap végén (a következő elején) munkabért visznek haza, amiből eltartják családjukat. E generáció tagjai most 50-80 évesek. Gyermkeik átléptek egy világba, amelyben megszűnt ez a biztonság. Unokáik nem is hallották, hogy van ilyen. A ma 20-30 évesek generációja – az egykori „nagy generáció” mai kiadása – felerészben úgy nyilatkozik, hogy külföldre akar költözni, ott tanulni, dolgozni, mert csak így lát maga előtt jövőt.

A munka mindennapi élménye elveszett nyomasztóan sok ember számára. A felnőtt lakosság harmadának, az aktív munkát végezni képesek harmadának nincs munka, fel sem merül, hogy beléphessen a fizetett, fix, főállású munkát végzők táborába, s havi fix munkajövedelme, bére legyen. **Bér helyett bárcája** van: munkanélküli vagy nem foglalkoztatott.

Minden párt az ő képviselőikről regél. Egyetlen párt sem képviseli őket. Azok, amelyek kormányon voltak, vannak ebben a negyed században, soha nem mertek olyan program megvalósításába kezdeni, amely a csaknem teljes foglalkoztatottságot **hozta volna**. Korábbi kormányok kitűztek ilyen célokat, de bele se kezdtek. A mostani belekezdett, nem adta fel, de eredménytelen. A tőke társadalmát képviselik, ez nem is vitás. Ez ma a trendi, az egyetlen választási lehetőség egy magyar kormány számára. 1988-2012 között kizuhant a munkahelyről több millió ember. Megszűnt az a gazdaság, amely munkával látta el. Sokszor értelmetlen, látszatmunkával, de közösen végzett tevékenységgel. Ma emberünk nézi a semmit. Szeme szürke, szíve üres, tenyere puha, járása bizonytalan, jelleme zavart. Családja szétzüllött, vagy csak a szegény és szegénység, mint egymásrautaltság tartja össze. Magára hagyta a társadalom az embert. Az ilyen társadalmi vezetés alkalmatlan emberi társadalom irányítására. De a zavart ember dadog, vádjait meg sem tudja fogalmazni, nemhogy érdekét képviselné. Dadog a szegénybe taszított, dologtalan magyar társadalom.

Minden ma működő parlamenti párt egy olyan – Nyugatról átvett – társadalmi struktúra követője és építője, amely a társadalmi darvinizmus elvén áll: győzzön a győztes, s hát bizony veszít a vesztes. Logikus, nem? Gazdasági értelemben ez azt jelenti, hogy a profit maximalizálása mindenképp fölé került cél és eszköz: cél annak érdekében, hogy az állam egész szerkezete eszközként kerüljön azok kezébe, akik a profit maximalizálása révén kisajátították a társadalom erőforrásait, tehát magát a társadalmat. Megmondják a politikának, hogy az mit tegyen, és mit tehet. A személyiségét veszített, dologtalanságba taszított, munka nélküli ember szervezetlensége miatt ezen az állapoton semmit sem tud változtatni. Egyetlen perspektívája a ház előtti küszöb, melyen nem lép ki, nem lép túl – megvárja a segély érkezését.

Ennél jobban nem lehet megalázni egy embert, egy családot – amely maga alázza meg magát, mert mást nem tehet. Belever a saját arcába. Semmit sem tehet.

Leszoktatták róla. Az irányítás jogát elnyerők pártról pártra hamis illúzió, külföldről lopott kormányzási ideák foglyai. Csakhogy azok az országok, ahonnan a mintát lopták, évszázadok óta halmozzák fel azt a termelő képességet, azt a társadalmi összeszokottságot, azt a szolidaritást, az emberséges együttélés szabályait, azokat az erkölcsi alapokat, amelyek képessé teszik őket arra, hogy a világ elmaradottabb részeihez képest jobb életet biztosítsanak polgáraiknak. Felhalmozott, magasabb színvonalukból tudnak adni annyit mindenkinek, hogy elkerülje a nyomort.

Minden parlamenti párt ebben a gazdasági szerkezetben él. Adottságnak tekinti, az egyetlen járható útnak, ténynek. Ha és amikor teheti, ebben a szerkezetben kormányozza – mit is? - a maga érdekérvényesítését. Országát, annak gazdaságát nem kormányozza, mert ha tenné, soha el nem fogadhatná a drámai jelenséget: a dologtalanná tett milliókat. Minden párt liberális abban az értelemben, ahogyan lehetővé teszi, megengedi ezt a farkasvilágot. „Ez a játékszabály” – tudatják hangosan, s elfogadtatják masszívan, hogy csak ez van, csak ez lehetséges, mert a demokrácia szabad világot jelent. A győztes, az erő szabadságát – ezt persze szégyenlősen elhallgatják. A liberális demokrácia számukra az elmúlt negyed század nagy ajándéka: velejárója pedig hivatalosan 11 % szinten állandósult munkanélküliség.

Mert **állandósult**. Hazugság minden olyan állítás, amely azt ígéri, hogy ezt érdemben, lényegesen leszorítja, mondjuk a lakosságukkal humánusabban bánó, azt vezetni képes országok 6-7 %-os munkanélküliségi szintjére. De ne kábítsunk. Nem ennyi ember, nem 11 % rekedt munkán kívül! Ez a regisztrált munkanélküliség, amely semmit nem mond arról a további 10 %-ról, aki be se kerül a foglalkoztatás világába (az ún. alulfoglalkoztatotti ráta tehát 20 % körül mozog). A munkaképes magyar lakosság egynegyede-egyötöde nem dolgozik. Eltartott. Feltartott kézzel. Mert ki tarthatná el? Az állama, amely munkát sem képes nyújtani? Pedig ez viszonylag egyszerű lenne ahhoz a nyakatekert képlethez képest, mikor másoktól – a munkát végzőktől – kell elvennie azt, amit „segélyként odaad a rászorulóknak”.

Mert amikor azoktól elveszi, elveszi egyben azok új és új ambícióit, teremtő kedvét, lerombolja az önerejéből és automatikusan hatékony társadalmat. Magyarország évtizedek óta vergődik saját csapdájában: felnőtt lakosságának egyharmada nem tesz, nem tehet semmi érdemlegeset országáért. Magáért. Családjáért. Amputálták

őt – mind dağanatot, kivették – saját országa alkotó erejéből. Bámul bután, s várja a segílyt olyan kormányoktól, amelyek azt másoktól veszik el. E kormányok legfőbb tudása az a mesterség, hogy kidolgozzák ezen eltulajdonítás és átcsoportosítás olyan szisztémáját, hogy ne robbanjon szét azonnal a társadalom.

Hogy ez a társadalom hatástalan és erőtlen, az nem érdekes. Mert mihez képest az? Ezt a lakosság soha nem fogja megtudni, mert állandó fenyegetettségben él: ha nem vigyáz, rosszabb lesz... A lakosságnak azonban ennél rosszabb nem lesz. A hatalmat megszerző erőknél lesz rosszabb, ha nem tudnak a kormányon produkálni végre valamit, ami kivisz ebből a nyomorból. Évtizedek óta nincs ilyen produktum. A magyar társadalom egy helyben topog, s a tartós stagnálás mindig leépülés. Ha nem ez történt volna, soha nem jutottunk volna el egy Gyurcsány nevű ember miniszterelnökségéhez, 2004. dec. 5. székényéhez, az utódaink kárára általunk előre felélt évtizedekhez, a sötét veremként tátongó adósságcsapdához, s ami ezzel egyenlő: az ország kiszolgáltatottságához. Ez mind súlyos betegség jele. *Munkapátia*.

Nem politikai választási programokra van szükség, azok eleve hazugságban születnek, a leendő hatalom mámorában. Nem szakszervezetekre, amelyek azt a kormányt szolgálják, amelyik bevonja őket a hatalmi struktúrába, valójában azonban semmit sem tesznek a milliókért – nem is tehetnek, elfordultak tőlük. S végképp nem reformra reform hátán, mert a reformok már régóta hétrét görnyedtek a rájuk nehezedő újabb reformok fojtogató súlya alatt.

Egy teljesen új ország felépítésére van szükségünk. Amelyben az élet kiinduló eleme a munka, a mindenki által elérhető munka. Jelentősége egyenlő a vízzel, a levegővel, az elfogyasztandó kalóriával, a családdal, a hazával – mert ezek a munkával együtt teszik ki az élő embert. Nem az élőlényt, hanem az embert.

Új távlatra. Új gazdaságra. Új szerkezetre – mert az elromlott óra tévesen ketyeg, pontatlan az idő, folyamatosan visszafele megy. Ez itt nekünk nem a 21. század. Vagy ha ez a 21. század, akkor az rémes lesz. Véresen rémes.

- Ha egy ország gazdaságának, pénzügyeinek kétharmadát külföldiek kezére juttatták át, s ne szépítsük, e tekintetben cinikus árulók;
- Ha egy ország termelésének felét, exportjának kétharmadát nagy külföldi cégek produkálják;

- Ha a termelés nagy részét olyan fejlett technológiák állítják elő, amelyek számára csak kis létszámban, és rabszolgaként szerelő szinten van szükség dolgozóra;
- Ha tehát nincs és így nem is lehet kényszere és képessége átfogó innovációra, annak megállíthatatlan folyamatára;
- Ha tehát a kis- és közepes magyar vállalatok, a magyar termelőerő szlogenje üres vágy marad, s e téren csak a kivételezettek léphetnek előre a korrupt világban;
- Ha egy országnak nincs válasza a hazai termelésben a világból érkező válsághatásokra –

akkor annak az országnak legjobb tudása szerint, tervezetten, szervezeten és előre látóan ki kell fordulnia saját sarkából, mert ha nem teszi, kifordítja majd az Idő, a Sors.

Annak az országnak mindent másképpen kell tennie, mint eddig. A Sors kegyelméből erre kapott esélyt és felhatalmazást 2010 tavaszán. Immáron két éve nem él ezzel a kegyel.

Annak az országnak egy teljesen más, az ő adottságaira szabott gazdasági termelő és szolgáltató, kereskedő szerkezetben kell élnie.

Annak az országnak halaszthatatlan feladata, hogy olyan viszonyokat teremtsen, amelyben állampolgárai hatalmas lépésekkel jutnak munkához, érdemi tevékenységhez.

Az az ország nem ténykedhet tovább ebben a struktúrában. Egy országban, ahol a munka nem mindennapi létfeltétel, leszakadnak azok a milliók, amelyeknek gyermekei egyszer csak úgy érzik: nyomorukban nincs veszteni valójuk. Életük már nem olyan fontos. Fegyvert keresnek. Nem a fülkékben.

El nem hangzott beszéd 2012. május 26-án

III. AZ ORSZÁG NEVE: MUNKAPÁTIA

A munkanélküliség megfojt. Jövedelem nélkül hagyja áldozatait, és kikapesolja őket a társadalmi vérkeringésből, mi több: saját fizikai és szellemi, erkölcsi erejük újratermeléséből. Vegetálnak, majd erőtllenül bomlani kezdenek. Gyermekeiknek vagy nincs kiút, vagy csak véletlenül jut. Nemzedékeken keresztül agonizálnak. Az az ország, amelyben sok a munkanélküli, évtizedeken keresztül szintén vegetál, instabil állapotban lötyög, mint a bódult, a részeg. A részeg, a bódult azonban azt gondolja – természetesnek -, hogy ő józan, állapota vidám és emelkedett. Most ilyen ország Magyarország is. Nem vigasz, hogy népes az ilyen országok tábora.

Ami most nálunk kialakult és láthatóan rögzült, az nem rendszerek, kormányok személyes bűne. Minden kormány zászlaján lengette a foglalkoztatás növelését, a munkanélküliség csökkentését, az elérhető munkajövedelmeket. E kormányok tehát jót akartak. A vége mégis rossz lett. S rossz a rosszban, hogy az alulfoglalkoztatottság és a munkanélküliség tartós, strukturális, mai társadalmi létünk velejárója – a betegséget próbáljuk lábon kihordani, pedig nem lehet, mert ez nem meghülés, hanem rák. Elburjánzó, halálos szövődmény.

Ami mostanra nálunk kialakult, az tehát nem egyik vagy másik kormány szubjektív, szándékos hibája, hanem egy *következmény, egy megrögzült állapot*. Előidézésében ezer ok szerepel, ezek között természetesen kiemelt helyen áll egyik vagy másik kormány objektív kárrá minősült, öntudattalan alkalmatlansága. Ami mostanra kialakult, az tehát évtizedek alatt kialakult „eredmény”, vagyis eredménytelenség. Csak akkor lehet kezelni, ha tudunk valamit arról, hogy mi az, ami kialakult és zárul, mint a hurok a nyakunkon, illetve hogyan, milyen folyamatban alakult ki. Ez a **vita-irat** arra kíván ösztökélni, hogy kerüljünk közelebb a kór okához, pontosan ismerjük fel magát a kórt, és lássunk valamit abból, mit lehetne tenni.

Az alulfoglalkoztatottság és a munkanélküliség Magyarország legveszélyesebb, irtó erejű **rákbetegsége**. Naponta kiszárít ezernyi életet, s ez olyan, mint ha halálra, elsorvadásra ítélné őket. A halál persze nem következik be – ha ez tényleg jobb így –, mert eltörölték a halálbüntetést. Csak tényleges életfogytiglani. Pedig az áldozat nem ölt. Őt ölik meg. Ezért joggal várhatna kegyelemre. Nincs senki, aki megadhatná – nincs erre alkalmas kormányunk.

AZ ELMÚLT FÉL ÉVSZÁZAD

Magyarország a maga számára rendkívül hátrányos gazdasági struktúrát volt kénytelen kialakítani a második világháborút követő fogdában, a szocialista rendszerben. Ahhoz, hogy lakossága szolgálni tudja a nehéziparra való átállást, ki kellett iktatni a vállalkozói egzisztenciát az élet minden területén, beleértve abszurd módon a „mezőgazdálkodást”, a falu népét is. Foglalkozási körök veszték, ki illetve váltak formálissá. Mindenkinek a szocialista nagyüzemeket kellett szolgálnia, alapvetően saját testi és szellemi erejével, vagy ahhoz kapcsolódva, kívülről, elsorvasztva.

Ezért *megszűnt* a vállalkozói élet, mentalitás, gondolkodás.

Úgyanakkor *út kellett* képezni az egész országot, „tömegét” nagyüzemi szinten termelő, kereskedő, földművelő, szolgáltató néppé. Tehát nemcsak megfosztották valamitől – történelmileg kialakult aktív, teremtő helyzetétől –, hanem adtak is neki,

kötelező módon, egy másik életet: a beosztott, automatikusan és kényszerből dolgozó ember létét, beszűkült mozgásterét. Tömegesen átnevelték ilyenné. Mindenkit. Azokat, akik termeltek, kereskedtek, földet műveltek, azokat is, akik ezt adminisztrálták, „irányították”, s persze a föld népét is.

Utóbbival különösen kegyetlenül elbánt a sors. Városi társaitól eltérően nem csupán „beosztották” a hierarchia végrehajtó világába, de meg is fosztották léte elemétől, az önálló földművelő-állattenyésztő gazdaságtól. Az így magába szakadt parasztságnak nem maradt más választása, mint hogy a városba engedje gyermekeit: megszűnt a „vidéki” élet értelme, százezrével, millió számra váltottak egzisztenciát, és persze életet: az önálló lét helyett a beosztottat, a független helyett a függőt. A parasztember minden perce vállalkozás az elemekkel vívott harcban. Utódai most megtanulták a szalagsor kényelmét: nincs felelősség, nem kell sem gondolkodni, sem alkotni, az utóbbinak nincs is tere.

Tömegesen képezték át Magyarország lakosságát valami soha nem volt idegenre: a tömegességre, az arctalanságra, a függő, a saját aktivitásról lemondó életre. Vállalkozni tilos lett. A tömegesség rendszere fölöslegessé és károssá teszi az egyéni alkatot, tudást, ambíciót. Viszont új biztonságot szül – s ez volt az, ami olyan vonzóvá tette a szocializmust. A minimális biztonságról nem látszik, hogy szürke és lefelé nivellál, róla csak az látszik, hogy biztonságos, mégpedig egy olyan „új (felforgatott) világban”, amely – a háborús vereségek kárát megtetőzve – eleve felforgat mindent, amelyben semmi sincs úgy többé, ahogyan volt. Ilyenkor a legjobb a „béke”, a „csak hagyjanak békén” állapota. Magyarország tömegeit szoktatták rá a kreatív lustaságra: tégy úgy, mint ha nagyon dolgoznál, nagyon fontos lennél, nagyon hűség és elszánt. Valójában azonban csak tedd a dolgodat: diktálja a terv, a futószalag tervszerűsége.

Egészen „kiváló” képzés folyt ennek érdekében. Mindenki részt vett, részt vehetett benne: mindenki tanulhatott, s mindenkit munka várt a végén. A lázas semmittevés viszonya. Amelyben nem volt mérce, vagy ha volt, az tőlünk keletre élő társadalmak munkakultúrája alapján alakult ki. Szorultunk kelet felé. S vágyó szemeket vetettünk nyugatra. Kialakult az a tudathasadás, amely meghatározta Magyarország máig tartó, több mint fél évszázados munka- és társadalmi morálját. E kettő ellentmon-

dásba került. Kis munkával szeretünk volna nagy pénzt. S a mindenről gondoskodó rendszer megoldotta ezt is: elérte, hogy a menyasszony táncáért a család cserében hitelek kapjon nyugatról a vágyak fedezéséhez.

Innen már csak egy lépés, hogy be kellett feküdnie a hitelező ágyába, pedig szeretett volna szűz, de legalább szűzies maradni a menyasszony. De nem! Be kellett feküdnie, ha már előre eltette a pénzt. A vőlegény, a magyar társadalom fejét lesütve nézte, amint kezdik vetkőztetni a menyasszonyát. Megtanulta ismét – mint egykoron, a második világháború után a futószalagot -, hogy a dolgok nélküle történnek, ő viszont, mert magyar módra mindent elvisel, végignézheti. A magyar társadalom, a vőlegény fel sem jajdult, amikor durva kezek belemarkoltak a nőjébe, és vele elvették mindenét, ami fontos volt neki. 1990-1998 között aztán öreg útszéli lett a lányból, akit a külföldiek kidobtak a kocsiból, mert már nem kellett...

Egy tömegessé tett társadalom, amelyben a *gűzűzés* jelenti a munka nemes, férfias oldalát – ez volt Magyarország 1950-1990 között. De állampolgárának legalább volt munkahelye, s érte fizetése. Valakikhez tartozott mindenki minden nap.

1990 után, a *vad privatizálásban* végbement totális közösségi vagyonvesztés, a mindenétől megfosztott, önmagát áruló állam („az állam áruló!”) mellett a „szabadpiaci versenybe” taszított magyar népnek semmi választása nem maradt, mert most aztán tényleg magára maradt. Kiderült, hogy munkaerejét – persze valójában már évtizedek óta, de ez csak most derült ki – semmire sem értékeli a világ fejlettebb része. Amije volt – „gyára”, s vele a munkahelye – az már egyáltalán nem az övé, köze sincs hozzá, beleszólása semmi.

Megbosszulta magát a futószalag-szocializmus összes kreténsége. Önállótlaná tette, versenyről és vállalkozásról leszoktatott nép akart nyugati társadalmat. Ez képzelenség! Mégis belecsúszott ebbe a helyzetbe. Moccanni sem tudott. Olyan bambán nézte, hogy mi történik vele, mint a barom a vágóhídra vezetve. Még azt sem vette észre, hogy ugyanazok vezetik a vágóhídra, akik néhány éve a „végső győzelemre” vezették.

A magyar társadalom elveszítette tájékozódó képességét, nem tudta, mi történik vele és országával. Kánonban diktálták neki az új irányt: verseny, liberalizmus, privatizálás, tőke, profit. Ugyanannyira nem volt köze hozzá, mint a vas és acél országához.

És ekkor kiderült, hogy az előző évtizedekben egy sematikus, versenyre alkalmatlan szakmai és életképzésben felnőtt ország milliói alkalmatlanok a rájuk kényszerített útra. S mert megszokták, hogy nincs véleményük, most sem volt. Magyarország munkában foglalkoztatott társadalmával szemben ugyanolyan kívülről jövő, brutálisan végrehajtott likvidálás zajlott le a **rendszer**válás apropóján, mint 40 évvel korábban. Ugyanakkora tömegeket zökkentett ki mindennapi életéből, mint amaz. S ugyanakkora méretben fosztotta meg a társadalmat ereje kifejtéséből – tényleges értéket termelő munkája lehetőségéből -, mint elődje. Idegen orvosok külső érdekek szerint hatalomátvételt előíró receptekre írták fel, milyen legyen a debillé züllesztett Magyarország:

- kiszolgáltatott
- biztos egzisztencia és munka nélküli
- minimális jövedelemre kényszerített, megtakarítási esélyek nélkül
- mindennapi létküzdelemre szorítkozó
- stabilitásában meggyengült
- értékeiben utat tévesztett és tállyoggal elhomályosított
- céljaiban bizonytan

függő ország. S akkor ilyen lesz a polgára is... az a bizonyos „polgár”.

S mert új, immáron negyed százada követett mozgásának nincs fő iránya, nincs célja és struktúrája, erőfeszítései porba hullnak. Hajsza minden nap az előző napival azonos szintű létért – ez azonban vegetálás. Az emberek szorgalma továbbra is végtelen, kifogyhatatlan, ez igaz. De szorgalmas a hangya, a méhecske, de még az ázott veréb is, ha fészket rakja.

S mert nincs társadalmi konzisztencia a célban – s így nem lehet az eszközökben sem -, Magyarország népe *nem tudja, mire készüljön*. Mi legyen a mestersége? Mit akar tudni ahhoz, hogy tartósan boldoguljon. OTT dolgozik, ahova vetődik – ahol engedik.

Munkája nem kínálat, hanem kereslet. Keres, kunyerál munkát. Pedig jobb esetben lényegét kínálná a maga és munkáltatói javára: eszét, erejét, alkotókedvét, tudását. Helyette boldog lehet, ha odavetik elé a munka lehetőségét.

Jogai nincsenek, ha volnának is, senki sem védené. A négyévente lezajlott, hatalomra éhes harcban a kormányzásra készülő erők ígérete mögött nincs elkötelezettség. Elkötelezettség csak az őket támogató tőkeerős vállalkozói és multinacionális körök iránt van, mert hiszen „ők majd hozzák a munkát”. Megette a fene azt a társadalmat, amelybe, amelynek kívülről hozzák a munkát. A nekünk adott sült galamb műanyagból készült.

A tömegessé vált munkanélküliséggel járó elementáris veszélyeket növelte, hogy a lakosság hátrányos helyzetű rétegei eleve kimaradtak a munkaerőpiacról, a foglalkoztatásnak a közelébe sem kerülhettek. Mára a munkaképes lakosság egyötödének nincs viszonya a szervezett munkához, mint társadalmi tevékenységhez.

Először a 2010-ben megválasztott kormány érezhetett identitást és elegendő legitimitást arra, hogy változtasson a helyzeten. Most, két évvel később – kormányzása félidejében – kimondhatjuk, hogy sikertelenül oldja meg feladatát, szándékát, politikáját kudarc kíséri.

Ennek alapvető oka abban kereshető, hogy téves alapokra helyezte növekedési stratégiáját. Elhibázta a világgazdasági válságból eredő depressziós hatások súlyának felmérését, indokolatlan volt optimizmusa a növekedés lehetőségére. Munkahelyteremtő lépéseit továbbra is a külföldi tőke beáramlására és munkahelyteremtésére alapozza. Nem tudja elérni a lakosság megtakarításait, amelyek révén fokozhatná a beruházásokat, s (az MNB ellenállása miatt) hitelszűke idején képtelen áttérni a kamatszint csökkentésére, a könnyű pénz politikájára, azaz a vállalkozói kedv és eredmény megteremtésére. Költségvetési politikája a bevételek újabb és újabb formájára épít, s ezáltal további pénzeket von ki – miközben nem hajtott végre kemény, az egész állami kiadási rendszert átalakító és drasztikusan megkurtító csökkentéseket a költségvetésben: az állam továbbra is költekező állam saját hatalmas bürokráciájával. Az államirányítás egész gépezete egy lejárt kor korszerűtlen struktúrája. A közpénzek – és az uniós források – sok esetben szolgálják csoportok vagyonosodási érdekeit, új gazdasági erősférák kiépítését, természetesen monopolhelyzetekkel, drágán, pazarlóan. Az ilyen gazdaságirányítás képtelenné vált arra is, hogy a magyar vállalkozói szférát képessé tegye az uniós források bevonására. Az uniós álmot szertefoszlott.

Mindez hátrányos a foglalkoztatásra, mert cserbenhagyja a gazdasági növekedést. E növekedés valójában soha nem lett fő cél, csak a deklarációkban volt az. S ha így célként szerepel, nincsenek meg a feltételei. Csak vontatottan születnek új munkahelyek. A közmunkába vetett remények száralmasak, s csupán a korábban szociális segélynek nevezett támogatásoknak adnak új elnevezést: ezek a közmunkaformák ugyanis semmivel sem járulnak hozzá a magyar társadalom verseny- és teljesítőképességéhez, következésképpen a mai napon ugyan – szerény – jövedelmet juttatnak szerencsétlen zsebekbe, a ma végzett munkával azonban nem teremtik meg holnapra is ezt a jövedelmet. A kinstár kifosztása tehát tovább zajlik, miközben üres, s nem kerül bele az ellenérték. *Nincs több pénz munkára*

A magyar társadalom ma sem termeli meg azt, amit elfogyaszt, tehát potenciálisan továbbra is adósságra, eladósodásra hajlamos. Ezen ugyan lehet kozmetikázni, de a tény tény marad, s fennmarad mindaddig, amíg a lakosság *jelenlegi* aránya dolgozik csak – illetve másik oldalról nézve nem dolgozik - a *jelenlegi* munkastruktúrában. Mitől termelne több fogyasztható jövedelmet? Ha a külföldi tőkebeáramlásban be is mutatható néha lelkesítő eredmény, nincs garancia arra, hogy nincs, nem lesz legalább ekkora profit-, illetve működőtőke-kiáramlás. A külföldi tőkétől függünk e percben is, mert az elmúlt 20 évben nem mobilizáltuk a magyar társadalom jövedelemteremtő képességét, legfeljebb csak annyira, amennyire erre a külföldi tőkebeáramlás rákényszerített.

Van egy feltáratlan, közvetlenül nem bizonyítható, de erősen feltételezhető, talán látható további negatív következménye is ezeknek a folyamatoknak, a társadalom minden foglalkozási szférájában. Az egyéni ambíciók kielégítetlensége, az elfojtott, depressziós gazdasági környezet, a bedolgoztatásra épülő iparszerkezet, a verseny hiánya és a tőketulajdonosok monopolhelyzete magával hozta, hogy nem tör felszínre a tehetség, a kimagasló szakértelem: nem mondhatjuk, hogy Magyarország ma az innováció, a tehetséges, a kutató, alkotó, fejlesztő emberek és szakmák országa. Szakértelmszűke (skill shortage) jellemzi a magyar gazdaság egészét, benne a foglalkoztatottak csaknem minden rétegét – a nemzetközi verseny mércéjével mérve. A tehetség elfojtott, vagy külföldön keres utat.

Érthető, hogy miért nincs magas színvonalú képzés, ezen belül koncentrált és specializált szakmai képzés, oktatás, hogy e téren egy helyben járunk, botorkálunk.

III. Az ország neve: Munkapátia

Mert mire föl lenne? Nincs olyan gazdasági-társadalmi mozgásirány, amelyre fókuszálhatna bármely képzés, oktatás, tudomány. A gazdasági önállóság megbénulása visszaveti a szellemi állapotokat is, s természetesen a magyar munkaerő szakmai képzettségét is. S akkor még nem is beszélünk arról a mélynyomor szinten élő és alulképzett világról, amely – ha problémáját nem oldja meg a magyar társadalom – soha nem lesz alkotó erő semmilyen értelemben, viszont... Viszont romboló erő lesz, marad.

Összegzőképpen, vitaalapként: az 1990 előtti magyar társadalom – szakmai értelemben is mint munkaerő – a vitalításra alkalmatlan tömegszerűség jegyében élte „biztonságos”, terméketlen életét. A lefelé nivelláló tömeges egyenlőség a 90-es évek után tömeges kiszolgáltatottsággá vált, és a társadalom elveszítette mozgásának irányát – egyben külső és belső hatalmi érdekek jogfosztott kiszolgálójává, a *futószalagemberből földönfutó rabbá* vált.

2012. május 28.

Matl Péter szobra (részlet) Ópusztaszeren a nemzeti összefogást jelképezi

GYÖNGYSZEM (LEVÉL) A DISZNÓK KÖZÖTT

Barátom szeme üveges. Nemrég még élénk tekintete opálosan zavaros. Az alábbi történt vele.

Barátomnak seregnyi kisgyereke van. Munkáját, munkahelyét elveszítette. Feleségének nem is lehet munkája, ő munkanélküli, a sok kisgyereket neveli hajnal 6 és éjfél között. Barátom sok hónapot várt, munkát nem kapott. A 7., a gonosz 7. hónap végén egy minden tekintetben böles, tapasztalt, társadalmi szabályokban jártas humanista orvos ismerőse azt mondta neki, hogy így rámegy az élete.

- Írj egy levelet a miniszterelnöknek. Mondj el neki mindent világosan. Hiszen ez egy családszerető kormány, nem nézhetik tétlenül a helyzetedet.
- Mit tehetne a miniszterelnök, nem úgy van az?!
- Legalább tedd meg, hogy majd utólag, ha nagyon nagy lesz már a baj, ne mondhasd, hogy nem tettél meg mindent. És hidd el, segíteni is fog a miniszterelnök.

Barátom nem tette meg. Nem ilyen típus. Aztán újabb idők teltek-múltak, ismét találkozott az orvossal, aki már látta a nyomokat barátom arcán, szemében. Ezúttal hallgatott az orvosra. Elhatározta, hogy kér 1 db egymilliomod munkahelyet, egyet abból az egymillióból, amelyet most teremt a kormány újonnan. A levelet megírta, elküldte. Munkát, munkahelyet kért.

A levélben leírta helyzetét. Majd hosszasan kifejtette, hogy hiába van több diplomája, a valóságban lefokozta a „családszerető politika és adórendszer” azon nyomorult cigány családok szintjére, ahol nagyon jó, hogy van ilyen család- és gyerekszerető SZJA-adózás, de nem ér egy fabatkát sem, mert nincs jövedelmük. Miből vonják le a rettenetes nagy adókedvezményt?

Barátom kiszámolta, hogy ő rengeteget keres ezzel az SZJA-rendszerrel, ami neki meg a cigányoknak ennyire nagyon kedvez. Olyan sok gyereke van, hogy havonta több mint 200.000 forint, azaz évente két és félmillió forint adókedvezményt tesz zsebre. Ebből aztán pompásan lehet élni, megélni.

Hozzáfűzte persze, hogy ez így egy nagy baromság, hiszen persze hogy kapna ennyit, de nem kap semmit, mivel nincs munkajövedelme, melyből levonhatna bármit is. Így lett egyenlő státuszban a szegény cigány családokkal.

Hetek múlva jött a válasz. A Miniszterelnöki Hivatal levelezési osztályától. Tárgyilagosan közölték, hogy oké, ragyogó észrevételek. Tájékoztatták barátomat, hogy oly briliánsak és mélyenszántóak, hogy átküldték illetékesség miatt a Nemzetgazdasági Minisztériumba. Onnan majd jön a válasz, csak várjon türelmesen. Barátom nem értette, hogy vált az ő sok kisgyerekének ügye nemzetgazdasági stratégiai kérdéssé, de nagyon megnyugodott, hogy azzá vált.

Egy hónap múlva terjedelmes válasz jött Matolcsy György minisztériumából. Tartalmazta az illetékesség minden kellékét. Hosszú, egész oldalas sűrű levél, nem idézzük az egészet, cseppben mutatja a tengert mindjárt:

„Köszönjük... építő jellegű javaslatait.

A strukturális intézkedések elsősorban a potenciális növekedést javítják. A kormányzati intézkedések jelentős része a munkaerőpiacot érinti, ennek következtében a potenciális munkaerő komponensének a bővülése...

– (bírja még, olvasóm!? A java még ezután jön! – a szerk. megj.)

...hamar meghaladja a válság előtti ütemet és meghatározó forrása lesz a hazai növekedésnek.

A munkaerőpiacról érkező pozitív hírek várhatóan kedvezően hatnak a kilátásokra, továbbá a devizahitelek árfolyamkockázatától egyre nagyobb mértékben függetlenedő háztartási szektor is okozhat még kellemes meglepetéseket a fogyasztási csatornán keresztül.

– (és az emésztési csatornák? Rendszerben vannak? – a szerk. megj.)

Az uniós források felhasználása várhatóan 2012-ben és 2013-ban is jelentősen hoz-

zárjához a magyar bruttó állóeszköz-felhalmozás növekedéséhez. A korábbi évekhez hasonlóan a források meghatározó részben infrastrukturális beruházásokat finanszíroznak, illetve részesül belőlük a mezőgazdasági szektor is.,

A mezőgazdasági szektor is hallatán a legkisebb gyerekek felsírt, mint akinek fogalma sincs ennek a mondatrésznek az ide illő stratégiai jelentőségéről. Az anya már korábban sikoltozva hagyta el a konyhát, ahol a levelet megpróbálták közösen értelmezni, megérteni. Ez a hisztérikus anya már akkor kikészült, amikor az elején ott tartottak, hogy „a potenciális növekedés munkaerő komponensének a bővülése”

– (röviden, ahogyan a reklámok is hirdetik, potencianövelés – a szerk. megj.)

A levél végén váratlan, nemes fordulattal új, zárt, tehát kevésbé oldott stílus következik. Imígyen szól a Zarathustra, elkészítés, üdvözlés, jókívánság, aláírás semmi, vagyis tízezer példányban készült a levél nyilván:

„Felhívjuk figyelmét, hogy... minisztériumi és egyéb központi állami szervektől származó, jogi iránymutatást tartalmazó leiratok, körlevelek ... (stb., stb.)... kiadása és ezekkel való irányítás gyakorlata alkotmányellenes.”

Vagyis idézett levelet titkosították, gondolom 100 évre.

Folytatja ám Okos:

„A fentiek értelmében az e levélben foglaltak szakmai véleménynek tekintendők, amelyet bíróság vagy hatóság előtt felhasználni nem lehet.” Punktum. A kör bezárult. Minden út elzárva...

Barátom egyrészt megrettent saját alkotmányellenességétől, másrészt saját ügyetlen kezeivel egy ócska fakeretet fabrikált a fenti egy egész oldalas leiratnak. Ezt beletette abba. Kiszögezte családi vécéjük falára, szemmagasságában. Az ötletet lopta. Eszébe jutott ugyanis a régi közvécékben tapasztalt trükk, amikor is körben, falról falra kiírták az alábbi szöveget ócska emberek:

– Fordulj balra!

– Fordulj jobbra!

– Mit forogsz, te idióta, beleesel?!

NYÍLT LEVÉL AZ ERDÉLYI MAGYAR PÁRTOK VEZETŐINEK!

NYÍLT LEVÉL, MIELŐTT A LEHETŐSÉG BEZÁRUL...

Tisztelt Elnök Urak! A mai, hétfő reggeli számokból - amelyeket zömmel már vasárnap este ismertem erdélyi barátaim jóvoltából - fontos tanulság következik számomra.

Aki az erdélyi magyarság **egysége** ellen lép, tesz, az hozzájárul e magyarság történelmi meggyengítéséhez, annak minden következményéhez a magyar nemzet életében. A választók továbbra is úgy döntöttek, hogy ennek a magyarságnak az RMDSZ a tömbje. Kérem a legnagyobb erdélyi magyar pártot, viselje e felelősséget legjobb tudásával, hogy alkalmat nyújtson más erőknek is az egység megértéséhez és követéséhez.

Számomra ez az egyetlen mérce a jövőben. **Erőt, egységet, tisztességet** kívánok munkájukhoz, melyben számíthatnak szerény, de sokirányú támogatásunkra, nem mint pártok, hanem mint az erdélyi magyarságot képviselő közösségek.

Tisztelettel Gubcsi Lajos,
A Magyar Művészetért Díjrendszer kuratóriumának elnöke

2012. június 11.

ERŐSEBB VAGY TÖBB? (REGGELI ÉBRESZTŐ...)

MILYEN – LEGYEN – A MAGYAR ÁLLAM?
MIKÖZBEN SZABÓ REBEKA SZÉNÁT LAPÁTOL...?

U. i.. Sírás-ok. Ez is a magyar állam. Hiszen Szabó Rebeka a magyar állam fontos alkotóeleme, parlamenti képviselő egy magát nagy szakértőnek, zöldnek és természetvédőnek hirdető párt részéről. Úgy alakult a sajtó jóvoltából, hogy ma Magyarország egyik legnagyobb agrárszakértője egy LMP-tag parlamenti képviselő, **Szabó Rebeka**. Mielőtt a röhögés szétvetné az égboltot, és a zokogás könnyei záporoznának alá ugyanonnan tengerszemet képezve, hallgassuk meg, hogy hazánk egyik legnagyobb falu-, föld-, paraszt-, zöld-, zöltség- és agrárszakértője hogyan indokolta meg egy vidéki gyűlésen a kétkedőknek, hogy honnan ered, származik, erősödik az ő szakértelme, vitathatatlanul (vö. Schiffer Andráséval mindenben – de ez már így van, SZDSZ-LMP hagyomány...) Szóval Rebeka kisasszony azzal bizonyította szakértelmét, hogy:

– *Négy teljes napot dolgozott a mezőgazdaságban, megtanult sok mindent, sok munkával. Pl. sokat lapátolt szénát, meg stb.*

Látom magam előtt, amint az Országjáró Schiffer András trágyát szital nagy erővel, Vágó Gábor gazdasági szakértő-szövivő palántát köpül a sövényvágott szántóföldeken, és egy tucat LMP-s parlamenti képviselő kergeti a falu bikáját, hogy megfejjé.

Emberek, szavazzatok az LMP-re, ha még eddig nem tettétek, főleg a falvakban, vidéken, ahol az LMP most országot jár! Kék cédulával! Ez egy ilyen állam ilyen parlamenti-jének ilyen pártjához tartozó ilyen szakértő, akit éppen ezekben a hónapokban tett szemünk láttára oly naggyá az ilyen sajtó, hogy a jó édes...

Főszöveg:

Darabokra szedték a magyar államot az utóbbi negyed században: tekintélyét, eszköztárát, cselekvőképességét, vagyonát és likviditását. Továbbá védelmi képességét a külföldről érkező veszély iránt csakúgy, mint az emberek mindennapi biztonságára vonatkozó kötelezettségeit: rendvédelmit, igazságtencsialist, szocialist és kulturálist.

Szedték! Nem magától esett darabokra. Nagyon erős belső ideológiai, lobb, mafiaérdekek, valamint külföldi – részben határaink melletti – állami és magánérdekek képviselői szedték darabokra. Minél erősebbek ők, annál nagyobb elhatározottságuk és képességük van az állam gyengítésére. Egészségtelen a széljobbaldali gárdázás éppúgy, mint a liberális köntösben jelentkező, a múltban az SZDSZ-hez, a jelenben a LMP-hez, s persze sajnos az MSZP-hez köthető önfelajánló szolgálat a külföldi megbízói kapcsolatok felé. Ők nagyon erős érdekkapcsolatok nagyon felkészült kiszolgálói. Számukra zavaró az erős állam.

Az államot is a kezükben tartották, ezért ez az ő béklyóban tartott államuk – ami nem az én állam – persze hogy ki is szolgáltatta őket.

Minden hibája, esetlegessége és rögtönzése ellenére nem kérdés számomra, hogy a FIDESZ – felismerve ezeket a borzalmas ellenérdekeket – erős államra törekszik legalább másfél évtizede, s most, 2010 óta is.

„Több állam” biztosan nem kell! Nem kell olyan állam, amely belenéz mindenünkbe, szabályozna minden relációnkban. Úgysem tud. Úgysem fogadnánk el. Úgyis megbukna ezzel, miközben persze ő, a nagy állam elégedetten hátra dőlné, mert úgy érezné: ott van mindenhol, ahol szükség van rá.

Nem több, hanem erősebb államra van szükség. Olyanra, amely tudja, hol az ő fellegterülete. Ott azonban ő az úr. A közbiztonságban, a működő infrastruktúrában, a védelmi képességben – gyalázat, hol tart Magyarország védelmi képessége a nála erősebb, és vele szemben erőlködő szomszédos államokhoz képest. Továbbá erősebb állam kell a fejlesztésben, az oktatásban, az alapvető egészségügyi ellátásban.

De nem kell olyan állam, amelyet polipok fonnak körbe. Nem kell az, amely szűk lobbierdekek kiszolgálója, mégpedig azért az, mert a megfizetett állami szolgálat ezek a lobbik ültetik székbe vagy vágják ki onnan. Az ő engedélyükkel, az ő érdekükben tesznek meg mindent, amit megkövetelnek tőlük. Itt, a polgári állami életben

azonban nem érvényes a paranesszóelv: nem mondhatja senki, hogy parancsra tettem. A szolgálat nem szolgák terepe, hanem képzett, öntudatos szakembereké. S főleg nem rabszolgák játszótere, csak azért, mert kinevezésükkor rabul ejtette őket a kinevező lobbí. Ez az állami lét alja, s arra nem ad mentséget a pártok színe, itt nincs vörös érdem, narancs kiváltság, kék-fehér-zöldes hókuszpókusz és tudálékoskodás. Feketévé sötétül minden szín, gyászossá, ha kiszolgál a szolgálat helyett.

A magyar államnak erősnek kell lennie. Kevés területen, világos, hosszú távra rögzített játékszabályok szerint, amelyeket nem rúghat fel oleszó, ámbár nagyon veszelYES jánosok kénye-kedve. Betartatja szabályait, nem azért, mert így kell annak lennie – ez a minimum -, hanem azért, mert képes rá. Most nem képes. S nem kedvelhetjük foltjait, akik az állam erejét felhasználva lehetnek azok és úgy, amik. Nem jöhetnek németlászlónék egy hatalmaskodó ember játékos, önérdekű jókedvéből a nemzeti fejlesztés élére – fokozva rosszkedvünket -, megváltóként naponta abszolút igazságot hirdető, de még saját köreikben is lefokozott schifferandrások, botrányhős novákelődök, akiknek többet segítene a mostaninál csendesebb párbeszéd a tükörrel, simicskalajosok, akik egyszer, az előző kormányzás idején már megdöntötték a reményt, hogy a Fidesz kimaradhat a vagyonszerző tarolásból. A magyar államnak meg kell birkóznia új, számára ismeretlen jelenségekkel: a bűnözés kiterjedt és magas technológiájú formáival, az interneten és internetes sajtóban dúló, dezorientáló szennnyel, miközben tudnia kell, hogy a köz véleménye nagy mértékben ott alakul olyanná, amilyen lett, s lesz még majd.

S végül: a magyar államnak fel kellene fedeznie, hogy éppen elveszíti az ifjú generációja odaadó támogatását.

Az állam nem az erőszakosaké, ők sorvasztják, lenézik és kijátsszák az államot. Az állam a gyengéké, akiknek védelemre van szükségük. De ha egy gyenge embert lenéznek, becsapnak, kihagynak a jóból, akkor az elveszítette utolsó közösségi támaszát, annak nincs állama, annak ez értelmezhetetlen, még akkor is, ha négýévente sikerül rávenni egy nagy, boldog, gyorsan ellibbenő, rémmé váló álomra.

2012. június 13.

ÚJ NEMZEDÉK EURÓPÁÉRT

MANIFESZTUM

Európa válságba került. Ennek számos súlyos oka van. Többet fogyasztott, mint amit megteremtett. Ellustult a nemzetközi dimenziók versenyében. Kulturálisan, szellemében és habitusában elbizakodottá vált és így nem érzett elég kényszerítő erőt a teljes megújulásra. Eszmerendszere egyrészt elavult, másrészt hűtlenné vált alapeszméihez, gyökereihez. A válság általános értékzavarrá is vált. Európa nem tudja definiálni saját különleges helyét a világban. Itt Európában patt helyzetben vív állóháborút a régi és a még fel sem ismert új. Lakossága ezen értékvesztés közben be kellene, hogy fogadja a világ különböző, más régióiból érkező tömegeket, vallásokat, társadalmi- és munkakultúrákat.

A második világháború utáni évtizedekben teremtett Európa nem lehet ugyanolyan a 21. században, mint amilyen lett a háborús újjáépítésben. Mivel új integrációs programja nem lett és nem is lehetett általános és teljes európai unió, megmaradnak a nemzetek eltérő érdekeltségei, és ezek a jövőben is kétségbe vonják az európai államot, mint célt. Európát öreg, sokáig ünnepelt, de mára elfáradt generációk, politikai és szociális hatalmi struktúrák vezetik. Gazdaságában pedig háttérbe szorult a teremtő munka és az ezt szolgáló kiemelkedő szellemi innováció. Versenyhátránya fokozódik a világban azokkal az új nemzetközi erőközpontokkal szemben, amelyek erősebbek az általános megújulásban, mégpedig azért, mert képesek voltak és lesznek helyzetbe hozni, vagy helyzetükben naggyá tenni a feltörekvő új generációkat.

Európa nélküli új generációi döntő szerepét. Nem is igényli ezt. Az új generációk sem keresik meghatározó érvényesülésük útját. Belefáradtak a felülről jövő besorolásokba, az Európai Unió bürokratikus útjába, útvesztőibe és kompromisszu-

maiba, az általános érdektelenségbe, a kreált és rosszul működő jóléti modellekbe. Nem kérnek, és nem kapnak nagyobb teret a **korszerű, új európai reneszánszhoz**. Már fiatalon fáradtak ők is. Európa fő jelszava most: „Jobb a békesség!” Valóban így van?! A háborúnál, a súlyos, destruktív konfliktusoknál tényleg jobb a békesség. De ez káros állapot, ha megalkuvást, beletörődést, az állandó megújulás iránti képtelenséget fedez, és egyben eltorzítja az „áldásos béke” előnyeit.

Az új nemzedék a jövő forrása. Ez banalitás önmagában, közhely, amit mindenki könnyedén kijelent, vall. De hatalmas kihívás is a létező struktúrákkal szemben. Veszélyes mozgási és alkotó energia. Szabad-e, lehet-e félni tőle? Vagy érdemes támogatni, mindenkinek elé helyezve?

Az új nemzedék nem egyetlen nemzedék, hanem rögtön több is. A most iskolákba járó diákok – tinik – **tanuló nemzedéke** egyrészt, másrészt a diplomáig, munkahelyig, szakmáig eljutott, felelősségteljes **alkotó fiatal nemzedék** is, családalapító, kreatív generáció, amely a jövő legfőbb erőforrása. Csak egyetlen dolga lehet, nem is tehet mást, mint hogy elkezdi építeni a **Jövőt**. Olyan mozgástér kell, amely szabad kibontakozást enged e két generáció legközvetlenebb képességeinek és érdekeinek kifejezésére. Ez a nagyobb mozgástér ne csak összekösse ezt a két generációt, hanem egymásra is építse erőiket annak érdekében, hogy Európa unokáiból **ők legyenek Európa új teremtoi**, akik nem kérnek a ma Európát vezető idősebb generációk farizeus vállveregetéséből, miszerint „ez itt már az unokák Európája”. Ez ámítás!

Ők legyenek.

Ők lehessenek.

Ők akarjanak lenni.

Ennek ma ninesenek meg a feltételei. Ezt ma senki sem akarja így. Ha akarná, nem tudná megtenni. Ha tudná, nem tehetné. Ha tenné, nem sikerülne.

Az átmenet az elavult, hivatali Európából **az új nemzedék Európájába** csak akkor lehetséges, ha e két korosztály képességeinek színvonala, erejének dinamikája,

céljainak átütő ereje, érdekeinek világos kifejezése lépésről lépésre manifesztálódik, teret nyer, előre tör. Ráolvasással, vágyak szintjén ez lehetetlen. Tervező asztalok mellett sem lehet kitalálni. Nem lehet politikai pártok hangzatos jelszava, mert az kifulladásra ítéli.

Európa nem egyenlő az Európai Unióval. Tagországai önálló nemzetként többek annál, mint amit az uniós tagságuk jelent. Vannak az unión kívül is fontos államok, nemzetek, kisebbségek. Amikor a fenti manifesztumot megfogalmazzuk, **egyszerre fordulunk minden** európai erőhöz: az EU intézményeihez, a szuverén országokhoz, egyházakhoz, kisebbségekhez, népcsoportokhoz – s fordulunk a leghatalmasabb, országok fölötti gazdasági, tudományos, műszaki és pénzügyi erőkhöz, hogy segítsenek a következőkben:

– Megérteni és megértetni az új nemzedék elementáris létfontosságát, mint valamennyi döntés kiinduló alapját. A súlyos adósságválságba keveredett Európa és országai előre elfogyasztották új generációik jövőjét. Helyette inkább hagyják és segítsék, hogy e generációk nagyobb felelősséget és szerepet kapjanak a jövőjük újjáteremtésében.

– Megteremtteni azokat a kiinduló feltételeket, amelyekben az új nemzedékek a társadalmi folyamatosság keretében kézbe akarják venni Európa jövőjét. A ma még lehetőségeiket nem ismerő, azokat alábecsülő tanuló nemzedékek ennek szellemében nőjenek fel, az alkotó fiatal nemzedékek ennek keretében vegyék át a társadalmi folyamatok meghatározását.

Nem gondoljuk, hogy forradalmi erejű átesoportosításra van szükség. Az új nemzedékek döntő szerepét úgy értelmezzük, mint a reneszánsz mai formáját, mint az innovatív Európa életre hívását. Ebben a folyamatban senkit sem kell erőszakosan leváltani, vagy mesterségesen előtérbe állítani. Az ébredés, a reneszánsz akkor lehet sikeres, ha békésen és konstruktívan támaszkodik a **mát** meghatározó viszonyokra, erőkre – de munkájával megteremti annak feltételét és bázisát, hogy folyamatában és **jövőjében** szakítson is ezekkel a ma uralkodó, elavult és elfáradt, bürokratikusán kényelmes öreg európai viszonyokkal.

Új Európát kell felépíteni. Ezt csak új nemzedék teheti. E nemzedék akkor lehet sikeres, ha szereti célját, Európát, s a saját újat **alkotó szerepét** benne. Ha sze-

reti, akkor készüljön is fel rá. Most erre nem alkalmas a kényelem és a beletörődés ezer terhe miatt. De az alkotás, az európai felelősségvállalás célja s a célra irányuló, felerősödő és újat teremtő alkotó tehetség alkalmassá teszi arra, hogy átvegye Európa vezetését. Így, ebben a szellemben éljen az **Új Nemzedék Európáért**. Manifesztumunkat közös felhívásként juttatjuk el az európai közvéleményhez.

Budapest, 2012. május, Gubcsi Lajos PhD, a Manifesztum kezdeményezője

U.i.: A gyökeres változáshoz nem kell forradalmi felfordulás. A forradalmak emberi vérben gázolnak. Az Új Nemzedék békében menessze a trónról az állami-intézményi bürokrácia és a magánpénzre alapított hatalom diktatúráját. A trón helyett tervező asztalhoz üljön.

Ezzel a manifesztummal fordulunk Európa új generációihoz magyar, angol, francia, spanyol és német nyelven.

EMBEREK, ISTENI ERŐVEL – S FÖLDI ALÁZATTAL

Azt mindig tudtam, hogy a világ – benne az országunk – legjobb sportolói kivételes emberek. London alatt jöttem rá, hogy istenek, emberfeletti erővel megáldva. A sok elképesztő egyéni teljesítmény nyitotta ki a szememet. London óta tudom, hogy a világ legkiemelkedőbb, minden mást elhomályosító együttese az olimpikonok tízezres tábora. Nincs semmi hozzá hasonlítható. A politikusok teljesítménye – bármely magasban is vélik -, nevetségesen elmarad ettől, az ENSZ, az EU nem hasonlítható Londonhoz. A művészek kivételes tudása, a tudósok művészi magaslatoiban járó ihletettsége volna ezzel mérhető, mégsem az, mert az aranyat elérő olimpikonok mögött nem csak kivételes adottság áll, hanem a végtelen, az utánozhatatlan szorgalom – ez teszi őket fiatal korukban mindenek fölé. Egy-egy versenyszámban a világon tíz- és százezrek, milliók indulnak el, mint a majdani legjobb – s csak egyetlen egy ér el oda. S közben minden pillanatban versenyt vív azokkal a bizonyos, ismeretlen milliókkal.

Kiválasztottság – ez jut eszembe róluk. Nem úgy, mint Izrael népe, mely vallásában ezt magáról állítja. Ezt az önjelölt, önerősítésre szánt kiválasztottságot több száz nép, sok vallás joggal vonja kétségbe. Az olimpiai arany mögött mérhető, tagadhatatlan tény, mások által elérhetetlen teljesítmény áll, s nem vélelem, nem önámítás. **MÉRHETŐ ÉS KÉTSÉGBE VONHATATLAN.** Tessék, tessék, nagyérdemű, lehet jobbat, lehet többet, ki jelentkezik??!!

Amikor a Zrínyi Média Kft.-t vezethettem, három világbajnokot – azóta tudjuk: két olimpiai bajnokot, Szilágyi Áront és Kozák Danutát (utóbbit két arannyal) – tudhattam munkatársaink között. Nem volt egyszerű foglalkoztatni őket, erős intést is kaptam főntebbről, mert pl. Szilágyi Áronról tudtukra adták, hogy nem a Honvéd

versenyzője, „kívülálló”, miért őt támogatjuk, mikor annyi tehetséges bajnok van „házon belül” is. De állhat-e zseni rajtunk kívül? Boldog voltam, hogy hozzánk csábíthattam, hogy fix szerződést kínálhattam számukra, átlátható jövedelmi- és teljesítményviszonyokat. Ma is elgondolkodtat, miért fogadta el olyan örömmel Szilágyi Áron, aki akkor már minden idők legfiatalabb kardvívó világbajnoka volt. Avagy Sidi Péter, aki abban az évben, 2010-ben összes versenyeredménye alapján világszínész volt, s mindenki előtt szerzett Magyarországon kvalifikációt Londonba. Nem a pénz számított elsősorban! Hanem a biztonságérzet lett fontos számukra. Egyrészt, megígérték, hogy sorsuk fontos lett mások számára, olyanoknak a Zrínyiben, akiknek egyébként nem volt más köze az ő életpályájukhoz. Másrészt, mert minden fillér számít azon a küzdelmes pályán, amelyen a pénz tényleg nem a Nagýúr, ahol Moloch eleve K.O.

Végtelen szerénység – nekem ez tűnt fel leginkább velük kapcsolatban. Nem tudtam megítélni Szilágyi Áron találati pontosságát, Sidi Péter lövéseinek pontszámát, azt azonban láttam, hogy messze az átlagot meghaladó emberi szerénység lakozik bennük. Mintha soha nem lettek volna mások, mint az átlagember, aki felkel, ásít, dolgozgat, megissza a sörét, lötyög egy kicsit a gatyájában, és horkol keményen. Ez is élet, s mert élet, ez is szép – de hol van ettől a minden nap újabb és újabb fizikai és emberi csúcsokra törő személyiség, aki nem ismer lehetetlent, akit nem lehet le- és megtörni, mert hisz céljában és abban, hogy őt ehhez rendelte hozzá a Sors. Ezért végtelenül szabad.

Mertem használni a „kiválasztottság” fogalmát. London láttán jöttem rá arra, ami minden olimpián érezhettem volna. Mert hiszen Róma, azaz 1960 óta látom őket. Balczó András az emberi hit és akarat példaképe lett számomra, kisgyerek számára is világosan, amikor érte üvöltöttünk a műszaki áruház kirakata előtt az utcán – e kirakatba kihelyezett egyetlen pici képernyőn láttuk Kiskunfélegyházán az elérhetetlen római diadalt. Képzeletünkben emeltük nekik a diadalíveket. Tudom, hogy mi, kis srácok ott mindnyájan erősebbek és elhivatottabbak lettünk általuk, néha úgy érzem, egy egész életre szólóan és bizonyíthatóan.

Ezt adták nekünk Áronok, Évák, Danuták, Krisztiánok, Danik. A ma ifjúsága is megkapta a maga hatalmas töltését, ebben ne is kételkedjünk. Sajnos, elsősorban az

csak olimpiai ideáloktól várhatjuk a jövőben is, hogy a győzelembe és a tiszta dicsőségbe vetett hitet – ezt a kiirthatatlan emberi forrást – éppen ők adják át magukból. ÉPPEN ŐK ADJÁK KI MAGUKBÓL, mert hiszen minden percben meg is kapjuk tőlük azt, ami a rejtett titkuk.

A Zrínyi Média akkor, 2010-ben, 2011-ben a fiatal generációk bátrabb szellemét, hazaszeretetét, ennek segítségét tűzte ki célul. Olimpikonok – akkor még „csak” világ-bajnokok – közvetítették szándékunkat a diákok felé. Hiszem, hogy minden diák, aki most látta őket a csúcsen, már akkor tudta, vagy most megtudta, ki és mi az ő igazi ideálja.

Zárszóul jó választ adhatunk egy régi belső, magyar vitánkra: aki ott fent áll a dobogó fokán – a legjobb hazafi.

HÁTRA HARC! HONFIAIM!

ÚJ VEZÉNYSZÓ

Küzdelmet ígértek és betartották. Harcot harcosokkal, és itt vannak a harcosok. Az ellenség ugyan nem látszik, jól elbújt, ez a szokása. Aki azonban bátor és harcolni akar, azt nem érdekli a gyáva, bújócskázó ellenség, ő akkor is harcol ellene. A harc az eleme, a léte, a célja és az eszköze. Nem kell ellenség, következésképpen győzelem sem kell. Csak a harc maga.

Harcol egyszer oly forrón szeretett felesége ellen a kidobott férj. A megcsalt asszony harcba száll négy gyermeke apja ellen, legszívesebben leplasztikáztatná arcukról apjuk jellegzetes – egykor oly kedves – vonásait. A gyerekek harcol szülője ellen, mert nem időben kapja meg jussát, és ebben kicsit igaza is van: szülei még élni akarnak, nekik is kell valami a jövőhöz, egy kicsi csak. A szülők harcolnak szemük fénye, gyermekük ellen, mert iszákos lett és megbízhatatlan: ezt látta a szülei házában, mikor kicsi volt, és utánozza őket a buta. Harcol a nép a kormánya ellen, melyet megválasztott, mert bár tudta, hogy úgyis becsapják, hát becsapták rútul, most is. S a kormány harcol a népe ellen, mert tudja, hogy a következő választásokon megbuktatja őt a rusnya, a nagy dolgokban oly kiesinyes nép, tudja, hiszen éppen ő csapta be.

Magyarország harcban áll. Csapataink harcban állnak! – üzente népének a később mártír miniszterelnök, mert már nem volt módja és ideje kinézni az utcára, ahol a tankok hosszú sora állt harcban, de legalábbis harcra készen. Magyarország most is harcol, mert a világ nem érti céljait. Szűkítsük le: Magyarország most is csak úgy harcol, mint mikor „csapataink harcban álltak”, vagyis Magyarország otthon ül és tévét néz, viszont ha ő nem, hát kormánya harcol. Aki jön, az ellen. Aki neki jön, az ellen. Értem ezt a harcot, mozgásban kell tartani az izmokat. Kevésbé ironikusan is értem és egyet is értek vele: aláznak, megaláznak, kifosztanak bennünket évtizedek óta nagyjából ugyanazok kint és bent (itt bent a kör meg-megújul friss elemekkel, Nyugaton viszont a helyzet változatlan – és persze sok a kettős ügynök, akinek a kint bent van, s ha bent van, kint még jobban!). Ezt nem lehet tűrni.

Csapataink ugyanúgy állnak harcban, mint ahogyan látszott 1956. november 4-én hajnalban a Parlament szobájából a koromsötét napfelkelte. Nincs fegyverük, nincsenek csapatok. Viszont akkor is volt, ma is van tényleges ellenség. Milyen harc ez? Elmentek a tankok, megjöttek a bankok. Pufajka helyett kamatláb. Ez is van olyan rossz. S mi van a harcoló csapataink kezében? Csatára hívó kürtszó. Nem kürt, hanem kürtszó, harsona-hang. Meddig lehet ezzel eljutni? Augsбургig, a Lech-mezőre? Muhi mezejére? Mohács mezejére, a Csele-patakba? A Don partjára? Érdekes, mennyi mező kíséri múltunkat.

Cinikus a hangom. Hát akkor ne harcoljunk? De igen.

Illetve ne.

A tankok után a bankok felénk fordították esőveiket, s itt vannak az új pufajkások, a bank-kapitányok. (ez a „bank” szó itt természetesen jelkép, szimbólum, azokra utal, akiknek – itthon és külföldön – Magyarország csak lelőhely, nem haza), tehát itt vannak a modern ávósok. Menedzsereknek hívják őket, s puskaropogás helyett profit-ropogást hallatnak. Egyetlen jelszavuk: A HASZON. Korlátozott formában és jelentéssel: konkrétan az ő hasznuk, bármi áron. Lehet-e harcolni láthatatlan ellenséggel, mely jelkép, szimbólum? Nem lehet.

Kössünk békét. Mondjuk meg a magyaroknak, hogy béke van. Hogy felkelt a Nap, hajnalodik, és mint régen, munkába kell indulni. Ha azt mondják a magyarok, hogy nincs munka, és ha túl sokan mondják, úgyis le kell mondani majd a kormányzásról, mert hiszen munkát ígértünk nekik, Mária MunkaMagyarországának eljövetelét. Nézzünk a békés magyarok szemébe, értsük meg indulatukat, amiből majd jól látjuk, hogy nem békések, és tegyük le a fegyvert a láthatatlan ellenség előtt.

Forduljunk egy nagyot, kiáltsuk, hogy HÁTRA HARC!, és induljunk el békés járással azon bús magyarok felé, akik az úton botorkálnak, soha nem akartak harcolni, és szenvedélyesen, majdnem el- és megvakultan keresnek az út porában egy, egyetlen egy darab jó kis munkát. Mivel ezek a csámborgó magyarok vannak vagy egymilliónyan, családtagjaikkal együtt három-négymilliónyan, az ő hadseregük kb. 150-szer nagyobb, mint amit nálunk hivatalosan hadseregnek neveznek. Ők a mi igazi hadseregünk. Velük együtt kell kézbe venni pontosan és csak azt a fegyvert, amelyet ők fegyvernek tartanak. Jobb híján ósdi fegyver, az a neve, hogy „Kenyeret, munkát!”. Fegyverkezzünk ne csak értük – ezt a fegyvert fentebb már letettük -, hanem velük együtt, az ő általuk választott fegyverrel tehát, s ha állig felfegyvereztük így magunkat, annyian leszünk, hogy nem kell harcot kezdeni a profit-gyárosokkal, mert ők gyorsan megadják magukat a békésen nagy tömeg előtt.

AZ ISMERETLEN LÁNY SÍRJÁNÁL

FOHÁSZ

Lehajlok. Érzem, hogy ez kevés. Letérdelek. Az egyik térdemre, elegánsnak tette-tett könnyedséggel. Rájövök, hogy ez kevés. Mindkét térdemet a földre. Meggyújtom az örökméceszt a sírnál. Az ismeretlen lány fekszik benne, végtelen nyugalommal, szelíden, megbocsátóan. Az öröm ilyenkor már nem jól olvasható le az arcokról, de érzem, hogy örül.

Az ismeretlen lány éppoly módon ismeretlen, mint az ismeretlen katona. Az ismeretlen katona sírja ezer, tízezer, millió ismerős katona sírja. Mindnyájukat ismerte valaki, legtöbbször sokan. Zokogtak haláluk hírére a föld sok szegletén. Az ismeretlen katona széttépett katona, kivégzett katona, főbe lőtt katona, szegény kis katona, aki azt sem tudta, miért és hova indult, és azt végképpen nem tudta meg soha, hogy az útja véget ért. Az ember, a katona nincs ott a halálánál. Ott már felváltotta őt a szolgálatban a Halál. Millió ismeretlen katona előtt tisztelgünk e sírnál életünk szép és megrendítő perceiben mi, az utókor. A sírban nincs is senki, csak az ismeretlen katonák tízezrei, milliói vannak benne.

Ilyen nekem az ismeretlen lány sírja. Az ő sírja az én sírom. Látszólag nem fekszik benne senki, ő is csak jelkép. Valójában azonban ott alussza örök hűségét minden lány, nő, asszony, aki bennem feküdt. Aki velem.

Vérben néha, verítékben oly sokszor, s e kettő oly nagyon is keveredve, hogy Winston Churchill meghatódna, mily komolyan vettem harera buzdító szavait. Az ismeretlen lány sírjánál fejet hajtok, önkéntelenül lehajlok, s végül egy, majd két térdre ereszkedem. Megsimogatom a sírt, ez a virág. Még egyszer megsimogatom, majd többször is, ez már egy egész csokor. Nem volt nálam pénz.

Felnézek az égre. Itt vannak mind, a sírban fekszik az egész életem. Mennyi erőt kaptam tőlük? Minden szavuk és mozdulatuk rajtam vagy bennem egy-egy ki nem mondott áldás volt. Most én kérek égi áldást rájuk. Most, hogy már elhagytak szinte mindnyájan. Csak utolsó követeket, rendkívüli és meghatalmazott (teljhatalmú) követeket hagyták vissza és rám. Nehogy utánuk vessek magamat - a követeknek erre kell vigyázniuk. Fognak erős kézzel, én is markolászom őket, keveseket, hátra hagyottakat, de annál jobban. Mert félek, hogy amazok után ugrom a sírba. A néhány teljhatalmú nagykövet elé vetem magamat, könyörgök, hogy engedjenek a többiek, a többség után, de ők hajthatatlanok. Megbízásuk végletes: ha kell, maguk alá gyűrnek, kiszívják maradék erőmet, de nem engedhetnek, mert a folyamat...

A folyamat nem szakadhat meg. Mert hogyan is lehetne oly' világ, amikor egyszer csak véget ér az ismeretlen lány sírja felé menetelő lányok, nők, asszonyok sora, amikor már nem lenne, nem lehetne több, amikor vége a tömött, kifogyhatatlan soroknak?! A sort, a menetelést fenn kell tartani, mert nem csak tegnap, hanem ma és holnap is szükség lesz azokra a gyönyörű, önfeláldozó hölgyekre, akik – bár egyenként mindegyik ismerőse valakinek, valakiknek – összességükben egész életemben kiadták az ismeretlen lányt, a nimbuszt, amely miatt nekem, éppen nekem mindig is ott kell állnom a múltat idéző sírnál. Térden, vigyázz!ba merevedve kell vezekelnem ennél az elvont, valaha vérbő, mára azonban inkább csak történelmi emlékekben élő, önfeláldozó hölgykoszorú síremléknél. Küzdöttek, harcoltak, raboltak és ajánlékot szórtak, s most itt fekszenek mindnyájan a térdem előtt együtt.

De mi lesz, ha az általános hit szerint egyszerre, egy időben jó el a Feltámadás? Egyszerre rikoltják mind, mind: Fel! Támadás! S akkor kezdhetem előlről a féktelen harcot, melybe – az érdemtelenül elért nagy győzelmek bosszújaként - lassan bele-
őszültem már így is. Vigaszom csak szerény: ez a harc nem nemtelen!

SZABAD, SAJTÓ! GAZSÁG ÉS IGAZSÁG

NYÍLT VÁLASZ A NÉPSZABADSÁGNAK

Önök 2012. szept. 15-én Hargitai Miklóstól cikket közöltek *Orbán hálás* címmel. A cikk velem, mint megvetés tárgyával kezdődik, s velem, az általam vezetett köz-üggyel, A Magyar Művészetérttel, mint menedékhelyemmel végződik. Volt egy olyan érzésem, hogy Orbán Viktor mellett én voltam a kiváltó oka, hogy „Na most aztán! leleplező cikket írunk”. Bumm!

Megbocsátom a sok hülyeséget, amit azzal kapcsolatban firkáltak rólam, hogyan lehet nekem hálás Orbán Vitkor (a hozzá írt közéleti leveleimért), s hogyan ért el engem az ő hálája (kinevezésemmel a HM Zrínyi Kft. élére). Sommásan úgy gondolom, hogy ezen részek tartalma olyan, mint serdülőknél a korai magömlés: ártalmatlan a serdülőre nézve, viszont ő élvezi, az édesanyja meg majd megbirkózik valahogyan a lepedővel. Hargitai Miklósról és az ő cikkét beszerkesztő szerkesztőség-vezetőről, s persze magáról a lapról ez jutott eszembe. Joguk van ilyennek lenni, nekem jogom van ezt így látni. Viszlát, mondanám.

DE NEM MONDOM. Hargitai, a tájékozatlan és rest-lusta újságíró nagyot akart mondani a végén, de nem volt farka. Se füle. Így aztán egy nagy, buta, hatalmas rágal-mazás lett az ügyből.

Jelen írásomra azért van szükség, mert – természetesen, hát persze: természetesen! – *nem közölték helyreigazítási kérelmemet*, akkor sem, amikor az 5 nap lejártával sürgetni kezdtem azt. Hargitait és a többieket ott Önöknél ugyan eddig se érdekelte a valóság, a tény, nem is nekik írom, hanem T. Olvasóimnak. Röviden csak annyit: rágalmazásukban azt írták, hogy:

(Orbánék, hálából) „Schmitt Pál exelnöki pozícióját alaposan kibélelték, mielőtt a bukott elnök belepottyant – mint ahogy Gubcsit is puha fészek várta (vissza) a *hajdani KISZ-vágyon egy részét* – főként a „szellemi jobboldalon” – *utóhasznosító Magyar Művészetért Alapítványnál.*”

Ez az ember, s aki ezt közli tőle, *nem komplett* – ezt korábban már közöltem írásban, hozzáfűzve, hogy: Vagy pedig komplett, de *kártékony fajta*. Sokkal csúnyább szavakat használok magamban.

Most, 2012 októberében már talán nem igazán kísér utamon Orbán Viktor teljes hálája, hiszen a Zrínyitől – Orbán Viktorra is hivatkozva – valaki mások valamely más hálából kirúgtak több mint egy éve, s ennek brutális következményeit ma, egy év elteltével oly nagyon rossz kedvvel élvezem munkanélküliként, munkajövedelmet kényszerből nélkülözve. Úgy szétzúzva a sajtó által, hogy néha hajlamos vagyok azt hinni, hogy élő előiskolája voltam Semitt Pál kirúgásának abban, hogyan lehet a sajtóban darabokra tépni valakit munkájában. A sajtóban, ahol annyi harmadrangú gengszter dolgozik és ítélkezik – a sajtó minden szintjén, s nem csak a bulvárban. Éhenkórász megélhetési alj-tollnokok.

Nézzük a TÉNYEKET. A Magyar Ifjúság főszerkesztőjeként 1987-ben létrehoztam A Magyar Művészetért Díjat és annak keretétül A Magyar Művészetért Alapítványt. 500 forint alaptőkével. A lap munkatársai nagyon sokat tettek és dolgoztak azért, hogy az első díjátadáskor, 1988. novemberben mindenkit meglepő erkölcsi és pénz-

ügyi megalapozottsággal oszthassuk ki a díjakat sok-sok kiváló művésznek. Ma is megvan nálunk az MTV adása, amelyben Sinkovits Imre akkori kuratóriumi elnök és Dobos László felvidéki író elsorolja és megköszöni, mi mindenről mondtunk le, és mi mindent tettünk hozzá a Magyar Ifjúság vezetői és munkatársai ahhoz, hogy anyagilag is meglepően nagystílú lehessen a díjátadás. A díjjal akkor járó pénzösszeg megfelelt az egyes díjazottak kétévi fizetésének.

Nem sokkal később, 1989 januárban lemondtam a Magyar Ifjúság főszerkesztői székéről, mert letelt az általam vállalt öt év. A Magyar Ifjúságot pedig 1989 május-júniusban váratlanul megszüntették, mint e tekintetben egyetlen nagy lapot. Ki lehet találni, kinek és miért nem tetszett se a lap, se a díj. Nem maradt háttére A Magyar Művészetért Díjnak, porba hullt az is a vákuumban.

Heroikus történetet mesélhetnék el, hogy miért nem hagytam megsemmisíteni a díjat, hogyan vettem magamra a keresztet, 1989 után hogyan lett ez életem legfolyamatosabb célja. Hiszem, hogy majd elmeséli egyszer valaki más. 1989-ben mindenestre egy pillanatig nem volt díj, nem volt gazdája, megsemmisült. Valahogyan mégis virágzik azóta is. Idén negyed százados, 25. születésnapját ünnepli, e díjból közel 320 talált jeles gazdára. Hogy' van ez?!

Soha nem volt alaptőkéje, az 500 forint, amellyel megalapítottam, jelkép. 1989 után minden évben, minden áldott évben elő kellett teremtenem azokat a milliókat, amelyeket átadtunk a művészeknek, s amelyekből megtartottuk a díjátadó ünnepeket. Nem hogy nem maradt egyetlen fillér sem a számlán a díjátadás után, hanem fordítva: a díjátadás előtti órákban még nem volt annyi a számlán, amennyit átadni készültünk. S mert köztudott, hogy mindig átadtuk, valaki, e sorok írója, gondoskodott róla, hogy soha ne kelljen megszegnünk a szavunkat, mindig kiállhassunk a színpadra azzal, amit ígértünk, amit várhattak tőlünk. Így telt el a mi rendszerváltásunk. Szegények voltunk és eltökéltek, büszkék. Soha egyetlen percig nem gondol-

tam, hogy abbahagyhatom. Pedig a díj jövője megbukott minden évben a gála utáni percben: öröm ugyan volt, de megint nem volt pénz a számlán, egyetlen fillér sem, legfeljebb összegyűlt, fedezet nélküli követelések a gálákról, amiket másnap én fizettem ki.

Erről és így szól az életem. Sokan tudják. Akik nem tudják, bölcsen hallgathatnának. Akik fenekednek, helyette elmehetnének olyasmiről hazudni, ahol nem kell a jó ellenkezőjét állítaniuk, a kakit paszírozniuk. Hargitai Miklós böffentett egyet a maga árnyékának székén, ezt szavakba foglalta, s írásnak nevezte. Hargitai Miklós egy nagy nulla e cikkben felmutatott újságírói teljesítményében.

A hajdani KISZ-vagyont utóhasznosító Gubesi Lajos?! Ki makog itt?! Ki mekeg? Ez olyan, mintha – bár Hargitairól eddig egy szót sem hallottam életemben – vindikálnám magamnak a jogot, hogy Magyarország valamely vezető sajtóorgánumban teli szájjal hirdessem, hogy Hargitai Miklós valójában egy leszbikus transzvesztita. Írtam én róla ilyesmit?! Azt viszont tényszerűen tudja mindenki, hogy az a lap, amelyben ő a fizetését kapja, tényleg a hajdani pártvagyon szemérmetlen utóhasznosítása. Az ő rendszerváltásuk abban állt, hogy elsőként futottak privatizáltatni magukat a németekkel, gyorsabban, mint más. De hagyjuk, ez csak egy, egyetlen egy szennyos történet a magyar privatizálás bűgyrából.

Hé Hargitai! Nézzé má utána, ha írsz valamit, bakker! Nincs olyan, hogy Magyar Művészetért Alapítvány! Már több mint két évtizede nincs! Tudod-e, mé nincs?! Mert nincs rá szükség! Mert ha valaki – gyakran a barátaim, a támogatóim erejével kiegészülve – a maga pénzét áldozza fel, ha nincs értelme, hogy bármit bárhova elszámoljon, mert nincs hova, és ahova elszámolhatná, az a saját pénze, akkor mire kellene alapítvány? Ja, persze, ti a Népszabadságban tudjátok és gyakoroljátok is a jó választ. „Alapítványi” pénzből, közpénzből működtök nem kis mértékben. De mi nem! Mi soha nem veszünk igénybe közpénzt! Most ugye nagyon buta képet vágsz?

Nosza, fuss el, és keresd má mög azt a bizonyos KISZ-vagyont, meg az utóhasznosítását, valami fecni csak lesz... töltsél el pár jó évet a nyomozással, aztán majd kérjél elnézést. OTT találsz akkor is a puha fészkenben, turbékolok majd éppen. Bocs, ha ajtón kívül rekedsz, azért ne ordítsd magadat rekedtre.

S kérj majd elnézést a díjat önzetlenül támogatóktól, és a művészekről is, akik A Magyar Művészetért Díj történetének első 20 évében anyagi támogatást is kaptak tőlünk a díj mellé, s akik tudják, hogy jó, önzetlen emberektől kapták (2007 óta nem jár a díjjal pénzösszeg). Mert bár a keresztet én cipelem 25 éve, mindig voltak nagyszerű emberek, részben barátaim, részben ismeretlen, jóérzésű emberek, akik nem vágtak rám husánggal, nem köptek le, hanem odaálltak mellém, s mivel a keresztre az volt írva, hogy „A Magyar Művészetért”, hát cipelték ők is, ki-ki, ameddig bírta. Jómagam negyed százada számolatlanul és megszámlálhatatlanul támogatom. Szolgája vagyok a díjnak. Köszönet azoknak a baráti cégeknek, amelyek együttműködésre jelentkeztek, s tudomásul vették, hogy az ő cégük és az én cégem közötti PR-reklám-marketing szerződések bevételeit cégem az AMM céljaira bocsátja.

Segítek, Miklóska a Hargitai családból! Ne kutakodj, mert felkopik az állad. Végül még majd dolgoznod is kell valamit, nem csak hátradőlve firkálgatni, gázolni másokat. Szóval nincs Magyar Művészetért Alapítvány, nincs semmi más ilyen sem. Ahova bukottként, Orbán hálájából vissza lehetne szállnom, kegyből. Ortopéd szellemű ember írta ezt! Kis butuska.

Puha fészek persze van. Irigylésre méltó puha és meleg. Magam alá veszem benne öt kicsi gyerekeimet az 1 és a 10 év között, mellénk bújik feleségem, s sírunk-nevetünk, mikor a sokadik ilyen semmirekellő, mint te, leírja a maga baromságait. Mert ki tudja, hogy miért – én azért persze tudom, nagyokosok –, de A Magyar Művészetért Díj egész életét a kezdetekről végigkísérik a gonosz hülyék, s le is írják magukat.

Pedig egyszerű a helyzet. Ha egy kicsit is beleolvasnál, látnád, mert megírtuk magunkról számtalanszor az elmúlt két évtizedben: mi A Magyar Művészetért

közössége vagyunk. Privát közös erő. Így aposztrofáljuk magunkat. Baráti társaság. Civilek a pályán. Letörölhetetlenül ott maradunk, hiába próbáljátok dehonesztálni. Más összefüggésben mi vagyunk *A Magyar Művészetért Díjrendszer* tagjai, hiszen – önkéntes segítő társainkkal együtt – az 1987-ben létrehozott díj szellemében az idők folyamán még további 11 díjat, elismerést alapítottunk. Művészek, támogatóik, magam is közöttük. Nem vagyunk jogi személy, sem alap, alapítvány, hanem egy szellemi, azonos erkölcsökre épült közösség. E műfajban így valószínűleg az egyetlen. Nem is kérhetnénk közpénzt, s ha valaki mégis szeretne adni – állami szerv, városi önkormányzat, más közforrás – mi udvariasan visszautasítjuk, mert adományt, támogatást eleve nem fogadunk el. Nincs az, aki fogadja. Ahhoz intézményesülnünk kellene, jogi személlyé válni, de akkor elveszítenénk, ami most vagyunk: barátok egy célban. Magánemberként, saját pénzéből bárkitől szívesen vettük az önzetlenséget az idők folyamán. S a díjnak soha nem volt politikai szaga.

Tudod mit, Hargitai? Neked adom *A Magyar Művészetért Alapítvány* összes pénzét, vagyonát, a mait is, s visszamenőleg azt is, amije az elmúlt 20 évben volt. S azt kívánom hozzá, hogy a jövőben ez legyen a Te egyetlen likvid forrásod és vagyonod!

Hahó, ébressztő, a kínzó rémálom megüli elmédet, Hargitai Miklós és tcai cég. S ez azért nagy baj, mert kisugárzol. Hiszen a Népszabadság nagy lap. Ilyen. Mint te.

Nem mondanám most, hogy tisztelettel, de aláírásként: Gubcsi Lajos,

2012. október 6.

KETTŐS MANDÁTUMMAL

2012. 09. 14.

KEDVES VIKTOR!

Korábban írtam már, hogy az USA válságkezelési stratégiája mennyire fejlett és sikerebb, mint Európáé. Elsősorban a rendkívül erős monetáris intézkedések miatt van ez így, amelyeket megtettek az elmúlt 3 évben. Most, 2012. szept. 13-án a „Q3” néven ismertté vált újabb hatalmas – brutálisan merész – csomaggal teljessé tették saját útjukat.

A sajtó bőven ír most erről a csomagról, nem szeretném ismételni. Egy nagyon fontos vonására azonban felhívnám a miniszterelnök úr figyelmét. Ez pedig az, hogy ennek a brutálisan merész és távlati *monetáris lazító intézkedésnek a fő mozgatója a FED számára* az volt, hogy a FED erősen aggódik a tartóssá vált (8%) körüli *munkanélküliség* és a mögötte álló *lassú növekedés* miatt, a miatt, hogy nem sikerül megszabadulni ettől a rossz aránytól – ez a magas munkanélküliség az amerikai társadalom legsúlyosabb betegsége lett.

HOPPÁ! *Mi köze a FED-nek a munkanélküliséghez, és ahhoz, hogy a munkanélküliséget csak gazdasági növekedéssel lehet leküzdeni?! Mi köze a FED-nek a növekedéshez?! És miért van akkora nagy köze hozzá, hogy minden eddigit meghaladó erejű monetáris csomagot terjeszt elő, ráadásul sok évre előre, előre kiszámíthatóan és magát elkötelezően?!*

Hogy mi köze hozzá?! Fordítva kell feltenni a kérdést. *Miért nincs köze hozzá a MNB-nek?* Azért nincs, mert az MNB „alkotmányát” a német, az európai központi banki rendszerből másoltuk ki. És ebben az MNB-törvényben, és az MNB egész egyoldalú szerepében az első, a második és a harmadik helyen, vagyis az egyetlen helyen az „infláció elleni küzdelem” áll. Mintha ez volna az egyetlen gazdasági gond. A második világháború után ez volt, összeomlottak a németek is kétszer, mi is kétszer két világháború után, a teljes pénzrendszer szétesett. Ezért akkor érthető volt az inflációs göres. Ma azonban, 10% körül rögzült munkanélküliség mellett ez így egyoldalú. A munkanélküliség nem csak nyomor és jövőtlenség. Hanem a nemzeti erőforrás eltékozlása, kirekesztése. Következésképpen a GDP növekedését akadályozó tényező. Következésképpen a fogyasztást, a beruházást, a teljes nemzeti megélhetést akadályozó tényező. Hogyan lehet akkor kizárni a foglalkoztatást és a növekedést a MNB döntéseiből? Hogyan lehet ennyire *kilúgozni* az ország legfontosabb gazdasági intézményének működését? Mert éppen ezt tesszük évtizedek óta, bántóan tesszük az elmúlt fél évtizedben is, a mindent leromboló gazdasági pangás idején.

Az USA-ban a *FED kettős mandátummal* rendelkezik: nemcsak az *inflációra*, hanem a *növekedésre* is tekintettel kell lennie. Most odáig romlott a helyzet szerintük – márpedig ők értenek hozzá! –, hogy éppen e második, a *növekedési-foglalkoztatási kényszer miatt*, hatalmas viták után megkockáztattak egy olyan *óriási monetáris enyhítést*, lazítást, amely ugyan elvileg inflációs nyomást okozhat, de ezt kisebb bajnak tekintették, mint a munkanélküliség, a gyenge növekedés hátrányát. Nincs növekedés nagy munkanélküliség mellett, és nem lehet csökkenteni a munkanélküliséget növekedés nélkül. *Ezek ketten sziámi ikrek.*

Ezért azt javaslom: nyilván igen jelentős szakmai és gazdaságpolitikai viták után el kellene jutni oda, hogy a *MNB is e kettős mandátummal működjön*. Az EU nyilván tiltakozna. De azt tapasztalom, hogy az EU minden tiltakozása ellenére is utólag kénytelen csendben beismerni – ha el nem is ismeri – a magyar kormány egyensúlyt kereső lépéseinek értelmét.

2013 MILYEN LESZ?

2012. 10. 26.

KEDVES VIKTOR!

2012-ben az tartotta pályán a világgazdaságot, hogy Kína mégsem esett vissza, és az USA reményteljes növekedés jeleit kezdte produkálni. Ez utóbbi komolyságát csökkentette, hogy ez csak egy több mint laza monetáris politikával volt elérhető.

2013 komorabb év lesz. Kína csak abban bízhat, hogy a hazai fogyasztás elegendően erős motor lesz a növekedéshez. Export-motorját lassítja a felvevő piac stagnálása, és a tény, hogy így is hatalmas többlettel rendelkezik mindenhol, ami nem más, mint erőforrásainak átadása mások számára egyelőre fizetség nélkül. Így a növekedés jelentősen elmarad majd a megszokott két számjegytől, sőt az utóbbi évek 7-8%-ától is. Kína gazdasága oly hatalmas, hogy az ottani lassulás az egész világgazdaságot érinti.

Az új baj azonban nem Kína, hanem az USA lesz. Az USA tényleg elkerülte eddig az európai méretű monetáris-költségvetési válságot, mert elképesztő mértékű pénzt pumpált a gazdaságba. Legutóbbi, őszi intézkedései – éppen a visszaesés elkerülése miatt – szuper-laza pénzpolitikát jelentenek, olyan méretűt, amire még nem volt példa a modern gazdaságokban. Új bajok tornyosulnak, illetve a szőnyeg alá söpört bajok felszínre kerülnek jövőre.

Ezt a jelenséget most így hívja a szakma: „*fiscal cliff*”. Olyan költségvetési szakadék, amelybe belezuhanhat az amerikai állam, költségvetés, gazdaság. Ha a kongresszus nem tud megegyezni az év végéig az új költségvetési plafonban, akkor automatikusan életbe lépnek hatalmas adóemelések és kiadáscsökkentő intézkedések. Mindenki vallja, hogy HA ez történne, az visszavetné, esetleg recesszióba rántaná az amerikai gazdaságot.

Tételezzük fel, hogy megegyezik a kongresszus a baj elkerülése miatt. És akkor tényleg elkerüli? Igen, az automatizmust, a brutális és szokatlan guillotint elkerüli. De attól még nem fog megváltozni a helyzet. Attól még érvényes marad, hogy az USA nem tett kellő intézkedéseket az egész világot nyomasztó költségvetési deficitje, túlköltekezése ellen. Látszólag megteheti, mert a túlköltekezés eszközéből, a dollárból – főleg az általános válság miatt – bármennyit magához vesz a világ. Tehát finanszírozza az amerikai hiányt. De e hiány ésszerűségének így is, úgy is a végére ért az USA. Ha megegyeznek – kétoldalúan – a nagy erők, akkor is marad a túlköltekezés ténye, megállíthatatlansága, gazdasági képtelensége.

EZÉRT TEHÁT akkor is bajban lesz jövőre az USA gazdasága, kormánya, ha „megegyeznek időben”. Nem véletlen, hogy egyik elnökjelölt sem nyilatkozik e téren a jövőről. Ha szólnának, becsületesen azt kellene mondaniuk, hogy minden téren megnyirbálják az amerikai költségvetést, kemény szigorral. S véget vetnek annak az adóliberalizmusnak, mely Bush óta fennáll. Ez pedig azt jelenti, hogy évtizedek óta először az USA hivatalosan is rákényszerül a megszorítások éveire. S ebből baj lesz. Az USA-ban az, hogy megáll a növekedés. Ha ugyanis érdemben hozzá kell nyúlni a költségvetéshez, a deficit csökkentésének el kell érnie a GDP legalább 1%-át, vagyis csaknem a teljes remélt növekedéssel lesz azonos mértékű. Akkor az USA nem „fiscal cliff”-fel, hanem irányítottan csúszik bele a lassulásba, s ha Kína és Európa felől nem jön lendület – miért jönne? –, közel kerül a stagnáláshoz, a super-laza monetáris politika ellenére is. Ezzel elfogy a világot a stagnálásból kivonni hivatott utolsó remény. És szerintem így lesz.

S akkor mivel jár ez majd nálunk, ahol a super-laza pénzpolitika helyett Európa legdrágóibb monetáris politikája zajlik egy évtizede, s ennek csak a külföldi monetáris befektetők – spekulánsok – az egyetlen nyertesei (s persze hazai szolgáik)?!

Most csak sommásan írok le egy logikus mondatot: nálunk elkerülhetetlen lesz, hogy teljesen más léptékkal vegye vissza a kormány a magyar állam költekezését. Kérlek, hidd el egy, a gyakorlatban élő embernek: hatalmas struktúrák számára

ma is az állam a legostobább fejőstehén, s ha ilyen, rá kell kapcsolniuk minden fejőgépet, „nehogy már más szívja le!” A lakosságot ne bántsod tovább, mert hátat fordít. A gazdaság évekre béna. Vágd le a polipokat, a túlköltekezést az államról – csak ez maradt, vagy különben sötét lesz 2014 tavasza.

ÉJFÉL, ÜT AZ ÓRA

2012. december 31.

KERESETLEN SZAVAK

Mindenki értékeli most, s minden közéleti ember mond, ír valamit az Orbán-kormány két és fél évéről, s persze 2014 általa elképzelt választási kilátásairól. Beállok a sorba.

A hangadó áramlatok hatása alól nehéz kibújni, két ok miatt. Egyrészt a kormányt megbuktatni kívánók média-súlya olyan nagy, hogy lehalkít minden más hangot, e szólamok el se jutnak oda, vagy ha igen, jelentéktelen suttozássá zsugorodnak. A fő média-áramlat biztos kezekben van most is, mint mindig volt, mese az Orbán-kormány sajtó-túlsúlya, hiszen ez a túlsúly csak statisztikai, nem érdemi. Másrészt a Fidesz, általában a nemzeti jobbközép soha nem értett a sajtóhoz,

de szélesítem a kört: ebben a ránk szabadított liberális szellemű világban a lakosság, a társadalmi erők meghatározó része nem ért a sajtóhoz. Nincs belé épülve, a liberális, később szocialista média-csoportok tőlük függetlenül, sőt az ő szisztematikus kizárásukkal alakultak ki és váltak erőssé. Szégyenlősek, gátlásosak, tapasztalatlanok, szétesettek és önzőek a jobbközép erők: ha valaki közülük el akar érni valamit sajtókapcsolatai révén, azt a maga érdekében teszi, ezért persze megtesz mindent: ki is szolgálja a sajtót. Aki figyeli a média-főáramlatokat, az tudja, hogy a kormány ellenzéke a médiában hosszú távú, stratégiai fegyvereket használ, megsemmisítésre tör. Nem csak a hozzáértés hiányzik persze a kormány részéről. A média más kezekben van, alapvetően olyan hatalmakéban, akik nem érdekeltek Magyarország stabilitásában – egy gyenge ország mindig sérülékenyebb, e miatt könnyebb eset, nem kell vele sokat bajlódni. Szolga, házi gőj, kinek hogy’ tetszik.

Nehéz tehát kibújni azon tömegesen terjesztett pszichózis alól, hogy „az ország helyzete katasztrofális, az Orbán-kormány tehet mindenről, itthon és külföldön csőd kíséri működését”. Ebből aztán következik, hogy jöjjenek már a megváltók, majd ők... a hozzáértők... az újak.

Engem is megérintenek e hatások. Ha nem vigyázok, ha túl gyakran olvasom soraikat, eltűnődöm, nincs-e igazuk. Szinte érzem a bőrömön, a sejtjeimben, hogy és ahogy’ belém másznak. De nem vitás, hogy erőszakos, kihívó viselkedésük segít abban, hogy minden percben dilemmázzak az igazság felé vezető úton. Differenciálódik a véleményem, hiszen nem mondhatom, hogy ők nem magyarok, hogy ők árulják a hazát, hogy ők törpe kisebbség – mert hát akkor mitől van tömeges médiahatásuk? Hogyan lett a 800 fős LMP-ből a szinte legtöbbit idézett párt a sajtóban, messze tényleges ereje fölött? – hogyan? A média révén. Mert tény, hogy a média állítása tárgyiasul, bármekkora gázság van esetleg az állítás mögött, az igazság nevében nyomul megállíthatatlanul.

Az Orbán-kormány példátlan felhatalmazást kapott. Ilyen egyértelmű döntés a nemzetek, országok életében legfeljebb egy-kétszáz évente adatik meg. Nálunk a 48-49-es szabadságharc előtt 25 éves masszív reformkorszakra volt szükség, hogy a nemzet egy rövid időre eljusson a közös érdekhez és annak közös hangjához.

Ekkora többség alkalmas arra, hogy maga mögé zárkóztassa a mindennapokban is – a termelő-teremtő mindennapokban – a nemzet túlnyomó többségét, amely választásával arra ad biztató felhatalmazást, hogy *sorsát az egész nemzet átfogó méretében és hosszú távra jobbra tegyék*. Alkalmas arra, hogy évszázados távlatra jó irányba indítsa el a nemzet egész jövőjét, hogy az országban elhihető és reális érzéssé váljon a felemelkedés tudata, szándéka, és az aktív részvétel benne. Kreatív munkára kevésbé alkalmas kézben ilyen hatalmas többség a rögtönzésekre csábít, önkényre, kiváltságra és káros elhivatottság-tudatra.

Lehetetlen ma azt mondani, kimondani, hogy az Orbán-kormány nem lesz képes betölteni küldetését Magyarország fel- és kiemelésére ötszáz éves, a Dózsa-háborútól és Mohácsról Trianonig és '56-ig, lényegében máig tartó balsorsából. Aki azt gondolja, hogy az elmúlt két és fél évben ennek el kellett, el lehetett dőlnie, nem ért a társadalom fejlődéséhez. Nem tudja, miért, mihez kellett a kétharmados többség. Bármilyen kormány, Orbán Viktor nyilvánvalóan saját képére faragott rendszere se lehet képes arra, hogy ennyi idő alatt vitathatatlanul és visszavonhatatlanul marandót alkosson. Azok, akik kísérletét máris bukásnak minősítik, csupán azért teszik, mert belülről kínzóan, égetően vágynak a hatalomra – ismét.

Haragszom én is, ha a kormány részéről önkényt, hatalmaskodást, rögtönzést, „kétharmadolást” látok. Ez a kétharmadolás e percben bennem keletkezett kifejezés, és a fülemnek nagyon rosszul cseng. A megtizedelést juttatja eszembe. Bánt, ami a kétharmad leple alatt történik. Sokszor nagyon bánt. Alapvetően azonban tudom, mekkora szükség volt rá. Nélküle, a korábbi pártanarchia-konstellációk folytatásával mára széthullott volna Magyarország.

És éppen ebben látom az Orbán-kormány legfőbb erényét. Így, vagy úgy, de megállította – kétharmaddal könnyen tehetné, a nélkül hozzá se szagolhatott volna – a totális lecsúszást:

- a teljes kiszolgáltatottságot a nemzetközi tőkespekulációnak
- a nemzetközi tőkebefektetők áttételes hatalmát a hazai döntésekben
- a nemzetközi szervezetek, az EU, az IMF önjelölt dirigensi szerepét
- valamennyi új teher közvetlen áthárítását a lakosságra

- a belpolitikai anarchiát – s tudnunk kell, az anarchia mindig a legerősebbek fegyvere
- a belpolitikát irányító gazdasági maffiák és bűnszövetkezetek nyílt uralmát a politika fölött
- a nemzeti egység – egyébként elérhetetlen – helyreállításának szándékával maradandó, kivételes jelentőségű tette, hogy állampolgárságot biztosít a határokon túl szakadt, vagy oda menekült magyaroknak.

Szerencsére e fenti sor sokáig folytatható. Magyarország ma stabil ország. Nem mondhatjuk, hogy idegen érdekek cibálják. Ezt csak a háttérben tehetik: s ne legyen illúziónk, teszik is. De kemény ellenféllel kell megküzdeniük. *Elszánt ellenfelük neve: 2/3.* Ez ma is él, a lakosság adta, s senki nem vonhatta vissza.

Orbán Vikornak van egy állandósult jó tulajdonsága, valószínűleg a vérében van, és ha igen, akkor a családjából hozta. Aranyigazság ez, csak az a baj, hogy az életben nehéz betartani. Ő betartotta 1998-2002 között is, most is ezt teszi. Kb. így szól:

– Fiam, ha a fene fenét eszik is, **ne adósodj el!** Mert akkor soha nem leszel önálló. Nem lesz egy nyugodt éjszakád. S előbb-utóbb úgyis belebuksz, mert felhabzsoltál előre valamit, ami nem a tied, amit nem te teremtetél elő, amit felelőtlenül hitelbe vettél. Fiam, fiam, ezt ne! – Talán így szólt az atyai parancs, a fiú e szerint élt valószínűleg, s amikor tehetett, elővette kormányfőként is a jó, igaz paraszti szokást, törvényt.

Orbán Viktor alatt az ország és annak kormánya nem hazardírozhat mások pénzéből. Nem rágcsáltat mézesmadzagot, amit kölesönbe kért átmeneti időre, s ha tényleg lerágják, hogyan tudná visszaadni. Legfőbb érdeme máris megfogalmazható, és ez nem kevés azon az úton, amit a nemzet felemelkedéséhez fel kellene mutatnia. Megállította az eladósodást, a szocialista, szabaddemokrata-liberális idők legfőbb nemzetellenes gáztettét. „Nemzetinek” hívni őket már csak ezen ok sem lehetséges, bár konkrét tudomásom van róla, hogy ők, egyikük sem szeretné, ha a „nemzeti” felelősséget akarná firtatni valaki velük kapcsolatban. Nem tudnak mit kezdeni e fogalommal. Ezért a liberálisok eleve levetik magukról, a szocialisták titkolják hidegrázásukat. S a kormány nem csupán megállította, hanem lefelé tartó

trendbe is állította az átkozott bajt, az eladósodást. Mint e téma értője, pénzügyi szempontból is kijelenthetem: az adósságcsapdánál nincs nagyobb baj egy ország életében, leszámítva, ha tatárok, törökök, osztrákok, németek, oroszok szeretnek gázolni vérében és hazájában. Az adósság-csapda egyenlő a „békés” megszállással. Ilyen országot vett át a Fidesz 2010-ben.

Sokat gúnyoltak engem esetlen jellemű emberek, hogy Orbán Viktornak 2008 környékén azt javasoltam leveleimben, „verjen le 10-12 cölöpöt, olyant, amelytől nem tér el”. Az eladósodás megállítása ilyen cölöp volt, kiegészítve azzal, hogy minden más célt alá kell vetnie ennek, illetve annak a folyamatnak, amely ki is vezet ebből a farkasveremből. S Orbán Viktor tartotta sok más ígéretét is. Szinte példátlan, ahogyan őrzi a nyugdíjak reálértékét egy olyan világban, ahol ez csaknem lehetetlen. Ugyanezt teszi a minimál bérekkel, egyéb olyan jövedelmekkel, amelyek a lét minimumához szükségesek. Annál többet, amit e téren tesz, nem tehet. Ezt felelősséggel mondom.

Fülembe hallom a trendi-média szörnyű üvöltését az alábbi hitnyilatkozatomra: hiszem (csak hiszem, mert nem vagyok bennfentes, tehát nem tudhatom, így van-e), hogy Orbán Viktor őszintén sajnálja a lakosság, a szegények fájdalmait, nélkülözéseit, s úgy ébred, hogy ez ellen neki, éppen őneki sokat kell tennie. Szándéka és a realitások között egyelőre hatalmas az űr, áthidalhatatlan, mert az ország szegény, és e szegénységben tartósan zárt körben forog. S akik éppen most saját gazdagodásukért garázdálkodnak, érzéketlenek mások iránt. Saját farkát harapja a kígyó. Egyszer majd éppen Orbán Viktornak oda kell állnia a magyar lakosság, a nemzet elé, s el kell mondania, hogy sem vele, sem nélküle nem leszünk képesek átugrani saját fél évezredes árnyékunkon: mások által meghatározott szolgálásunkon, melyen hatalmas véráldozatokkal sem segíthettek példátlanul bátor szabadságharcaink. S most ő sem, ő sem tudta megmutatni azt a nemzeti léptékű megújulási irányt, amelyre rábízhatnánk a jövőnket. Mert azt nem mondhatja, nem hiheti, hogy megmutatta. Az ellenkezője sem igaz, nem bukott bele a feladatba, de a végrehajtás kérdéses kimenetű.

Nem áll mögötte egységben a nemzet, ez a legfájdalmasabb. Mert ez azzal jár, hogy nem mozognak, nem hatnak egy irányban az energiák. Ismét inkább kezdik

kioltani egymást. Mint a fogaskerek, amelyeket – bár mindenre képesek lennének az erőlköjtésben – egymással szemben állítottak be. Működnek, izzadnak, nyekegnek, majdnem szétesnek az erőlködéstől – s szét is esnek, amikor már mindent beleadtak a másik kioltásába. Időben levonhatja a tanulságot a kormányfő. *HA* lesz, ha marad ideje annak elérésére, hogy megközelítette legfőbb célját és biztosan szétveri az adósság-csapdát, *akkor* hozzáláthat az ennél is átfogóbb feladathoz – aminek persze az a legfőbb hibája, hogy szinte messianisztikus képességet igényel –, hogy tudniillik maga mögé állítsa a nemzet alkotó, dolgozni akaró túlnyomó többségét. Ugyancsak bármi áron, minden más elé helyezve e célt. Ma ezt nem mondhatja el, bárhogyan is értékelik a közvélemény kutatásokat. Az maradt, ami volt, oda zárják be, ahova mindig is akarták: megosztó erő, választóvíz, s nem az önfeledt integrálódási vágyak szimbóluma.

Mert nem az. Természetéből sem fakad ez, nyilván legnagyobb bánatára. Talán ő is örülne nagyobb társadalmi simulékonyságnak, erősebb összefogó hajlamnak. Ezzel nem rendelkezik. Ennek ellenére még lehetne sikeres e téren is, ha a közvélemény azt látná, hogy...

Mátyás király nagyon erőskezű uralkodó volt, hatalmas központi hatalommal, amit csak erőszakkal lehetett kiépítenie... De valamiért a magyar nép a nevéhez immáron több mint fél évezrede hozzáfűz egy szót, amelyet senki máséhoz: *Mátyás, az igazságos*. S a népi ítélet tudja, pontosan érzi, miért fogalmaz így. Ez az, amit e két és fél év alatt még csak nyomaiban sem szerzett meg Orbán Viktor. Pedig feladatai, országot átalakító kényszere és ennek felismerése minden túlzás nélkül hasonlíthatók Hunyadi Mátyáséhoz. De igazságos?

És most tőszavakat mondok, mindenki érti.

Igazságos? – a Simicska Lajos nevéhez fűzött, ám annál sokkal kiterjedtebb összetételű pénzügyi hatalomépítéssel? Annak elfogadhatatlan módszerével és méretével? Kiszámította valaki a Simicska-input következményeinek az árát is?

Igazságos? – a mindenható állami bürokrácia érintetlenül hagyásával? Amely továbbra is elnyel mindent, talán sokszor őt is, kormányát is, mely ráadásul rosszul szervezett a végrehajtásban?! Nem az állam megnőtt súlyával van gond, mert az lehet indokolt, szerintem az is. Hanem a kiterjedt állami bürokráciával. Amely most kiegészült és megnyomorít az EU bürokráciájával.

Igazságos? – az államból élősködők polip-bandáinak érintetlenül hagyásával? Mindenki tudja, melyek azok a főleg a pénzszerzéshez értő Moloch-hívők, akiknek az érdeke és pénzleszívási módszere érintetlen marad minden rendszer minden kormányában. Velük miért lehet újra és újra elnéző szövetséget kötni, ha?!

Igazságos? – a Fidesz-közel érdekes csoportok mindent el- és besöprő terjeszkedésével? Nem volt elég a pofon 2002-ben, amelyet legfőképpen e miatt kapott... Ki is? A Fidesz? Nem, hagyjuk, ők, vezetőik profik, ebből élnek, egészen jól. Hanem az a sok százezer, milliányi tehetséges, szorgalmas magyar, aki egy jó nemzetben akarta élni az életét, a polgári értékek és a munka becsülete szerint, s a 2002-es tasli után visszazuhanhatott a szoclib kőkorszakba? Terjeszkednek ezek a kapzsi erők most is, a vak is látja. S tudjuk már, milyen csalódása lehet ebből... annak a sok milliának, aki...

Igazságos? – miközben nem meri, nem tudja megbeszélni bajait, problémáit saját nemzetével, már meg sem hallja a másik hangot, el van kábultva a belül zümögők negédes hangjától? Ez a kormány a nép hátán ült be az Országgyűlésbe – és nem hallja a népet. Saját maga dicsőségét hallja.

Igazságos? – amely nemzeti egység helyett egységes belterjes centrumban véli bebiztosítani a jövőt? Hol itt az a 2/3, amely örömkönyvekben ünnepelt 2010 tavaszán? 1/3 biztosan van, mindig is volt. De az a bizonyos, a semmiből jött második 1/3, amely vakon rábízta mandátumát az új kormányra – azt majd lasszóval kell fogdosni, mint a vadlovakat? PR-stratégiákkal, trükkös választási módszertanokkal, amelyek éppen a trükkben rejlő sunyiság miatt fordulnak szembe az „alkotóval”? Ez jó útra nem vezet, nem vezethet soha... Mert ha valaki megérzi a becsapottság zamatát, iszonyú dühös tud lenni. Lehet, hogy nem beszél róla, de ez nagy baj, mert ha a néma embernek az anyja se érti a szavát, hogy’ értenék majd akkor a híres választási „stratégák”? Stratégák, Istenem. Machiavellista machinátorok.

Megette a fene, ha ahhoz kell mérícskélni a Fidesz tekintélyét, hogy hogy’ áll a szocialistákhoz képest! Csak egy mérce lehetséges: hogyan áll azok szemében, akik rá bízta a jövőjüket akkor, ott. Szemükbe mer-e nézni most, s mit lát?

Mondják, hogy a Fidesz okos, mert hatalmas pénzeket tartalékol a választás előtti időszakra, és majd jönnek az engedmények, lazítások, a jobb idők. Ezt is megette

a fene, ha valaki tényleg így gondolja. A magát becsapottnak gondoló embernek adhatsz nyugodtan szociális ajándékot, választási mannát, szótlanul elteszi, és arra gondol helyesen, ami az igazság:

– Nem a tiedet adtad, úrfi, hanem az enyémet. Az állam én vagyok. Te csak képviselsz. Ha rád bízom.

Ez itt a baj. Vagy ez itt a jó. Az embereket nem lehet becsapni saját érdekeikkel szemben. Nem azon kell gondolkodni, hogyan változtassanak újra és újra – újra és újra elbukó – törvényeket a Fidesz ifjú titánjai (Ti tán tudjátok, mi?), nem hivatali titkos szobákban készült kombinációkban kell hinni, melyeket nagyokosok találnak ki és még tálalni sem tudnak rendesen...

Hanem kizárólag azt kell elemezni, és a szerint kell működni, és kormányozni, és a mások által is megélhető közéletben hasznosnak lenni, hogy...

... mitől kapta Mátyás király az igazságos nevet, melyet oly régóta őriz, hogy maga sem gondolta.

MIT TENNÉK, HA TÚLERŐBEN LENNÉK?

„Az erő és a szeretet aranymetszésében találhatik a nemes hatalom.”

– Dr. Szőcs Gyula, 2013

Nem változtatnám meg a játékszabályokat a ringbe lépve, főleg nem túlerőm fokozására. Mert mi lesz, ha váratlan kór – kor – elgyengít, s szabályaim ellenem fordulnak?!

Nem nevetném ki a gyengéket, nem lökdösném őket ide-oda, csak azért, mert olyan kis nyavalyások. Voltam már én is, s lehetek még.

Nem söpörnék magam alá minden lehetséges forrást, eszközt, pénzt, embert. Mit kezdjek velük, ha közben nő irigyeim tábora, mert kínjukban új forrásokat, eszközöket, vagyoni elemeket és bajtársakat találnak fel, találnak maguknak?

Nem akarnám konzerválni erőfölényemet. Verseny nélkül, állandó megújulás nélkül a végén hatalmas agyagbáb leszek. Túlsúlyos az is, de darabjaira esve használhatatlan selejt.

Nem akarnám kikerülni a folyamatos megmérettetést. Pontos, hiteles mérlegre állnék rendszeresen. Ne én mondjam meg, hány kilós vagyok, ne is a tükröm, hanem az arra hivatott egyetlen eszköz. Ha túlsúlyt jelez, mint egykoron jó versenyző,

azonnal keresném a testközeli edző, fair play harcot, persze nem a kicsikkel, hanem csakis az én súlycsoportomban. S ha itt senkit sem találok, külföldi porondon harcolnék, az ottani szabályok szerint vállalva a meccset.

Nem akarnék tovább hízni. Drákói szabályokat vezetnék be, amelyek megállítanának gyarapodási vágyamban. Felfognám, hogy amit én felzabálok, azért rászorultak kezei nyúlnának örömmel, s joggal. Átengedném nekik minden második részem.

Nem szeretném, ha túlerőm láttán nem szeretnének. Nem haragudnék rájuk e miatt, mert tudnám, hogy mindig sokkal több ember van kellő erő híján, mint túlerőben, s felfognám, hogy ha ők, sokkal többen, nem szeretnek, akkor értelmetlen a túlerőm. Kivel szemben?

Nem szeretném magam sem a túlerőmet, mert félnék tőle, hogy a túlerő túlsúlyhoz vezet. Elkényelmesít, hizlal, pangást idéz elő a vérkeringésben, nehezíti a friss oxigén feldolgozását, s különben is: csak magamnak tetszek, mindenki más elfordul, a földre néz szégyenlősen. A túlsúly megnöveli a *kis vékony emberek* önbizalmát – ők valahogy *gyorsabbak lesznek*, egyre gyorsabbak, míg én lassú leszek, mint a dinoszaurusz.

Nem szeretném azokat, akik messziről és üdvrivalgással udvarolnak túlerőm láttán. Azt hinném, hogy ők az én ellenfeleim, talán ellenségeim, akik magukban azt kívánják, hogy érjen a tokám mielőbb a torkomig, s fulladjak bele a saját zsíromba.

Nem szeretném a többi, hozzám hasonlóan túlerőben tobzódót. Nem alakítanék velük közös tábort, nem szerveznék közös sátrat, nem örülnék összefogásunknak, mert ez valójában nem más, mint az elhízottak önzsírtól meleg akolja. Minél messzebbre mennék tőlük, mert a végén még elhitetik velem, hogy mi vagyunk az egyetlen jók és szépek és okosak.

Mit tennék, ha túlerőben lennék?

Nem akarnék olyan országépítést, amelyben túl sok a szabad kőműves. Hát így akkor ki dolgozik ott? A sok szabad, a kétkezi munkát kerülő, fukar kufár szabad kőművesből a végén nyomasztó túlsúlyos túlerő lesz, megalakítják a saját szűk építő brigádjukat, amely már csak saját célra épít. Hatalmas, biztos betonbunkereket, saját lakóparkokat, kelet-európai kibucokat – de nem kibiceknek –, óriási biztonságot építenének ki maguknak bizonytalan színezetű vagyonaikból, s élveznék a túlsúlyt, a túlerőt.

Ám ilyenkor véletlenül *mindig* megjelenik *rengeteg* kis gyors mozgású vékony ember, saját eszméket terjeszt, amelyek között a legelső: „vessünk véget a kevés dagadt túlsúlyos ember túlerejének, mert amíg ők dőzsölnek, nekünk nem jut.” És a vékony emberek követhetetlenül gyorsan szökdécselnek ide-oda.

*„Zárt boríték” – amikor apából és Emeséből csak Botond látszik
(A Magyar Művészetért Szoborkertjének 2007-es felszentelésekor)*

GUBCSI LAJOS
SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR MAGYAR ELEKTRONIKUS
KÖNYVTÁRÁBAN MEGJELENT ALBUMAI, KÖNYVEI

Gubcsi Lajos: Őseink, gyermekeink (megj. 2012)

<http://mek.oszk.hu/10400/10409/>

Gubcsi Lajos: Hazudj, s a bíró is megsegít (előkészületben)

<http://mek.oszk.hu/10400/10408/>

Gubcsi Lajos: Felnőtt állatmesék

<http://mek.oszk.hu/10400/10407/>

Gubcsi Lajos: Hű szó, háborgó - második, átdolgozott, bővített kiadás

<http://mek.oszk.hu/10400/10410/>

Gubcsi Lajos: Legényregény

<http://mek.oszk.hu/08600/08677/>

Gubcsi Lajos: Korom Magyarország fölött - 2004-2010

<http://mek.oszk.hu/08400/08497/>

Gubcsi Lajos: Elég lett, ELÉGETT

<http://mek.oszk.hu/07700/07792/>

Gubcsi Lajos: Egy kun Budán és Pesten

<http://mek.oszk.hu/07700/07793/>

Gubcsi Lajos: *Elég, ami ELÉG*
<http://mek.oszk.hu/06600/06608/>

Gubcsi Lajos: *IV. Üzenet Erdélyből (2008-ban)*
<http://mek.oszk.hu/03400/03498>

Gubcsi Lajos: *Dallam az éjben*
<http://mek.oszk.hu/05700/05773/>

Gubcsi Lajos: *Ajánlott – Levelek Orbán Viktornak (részletek)*
<http://mek.oszk.hu/05800/05833/>

Gubcsi Lajos: *Üzenet a végekről III. – Délvidék*
<http://mek.oszk.hu/03400/03497>

Gubcsi Lajos: *A szabadság népe*
<http://mek.oszk.hu/03400/03496>

Gubcsi Lajos: *Az ég felé...*
<http://mek.oszk.hu/03400/03499>

Gubcsi Lajos: *Summa - 55 évem ha 110 lesz - Lírai regény*
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02426/>

Gubcsi Lajos - Gubcsi Anikó: *A csillagokban Bubik István.*
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02355>

Gubcsi Lajos: *Üzenet a végekről I. – Fekvidék*
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01950>

Gubcsi Lajos: Üzenet a végekről II. – Kárpátalja
<http://www.mek.oszk.hu/02300/02324>

Gubcsi Lajos: Üzenet Erdélyből
<http://www.mek.oszk.hu/01600/01651>

Gubcsi Lajos: Az élet túlsó oldala
<http://www.mek.oszk.hu/01900/01947/>

Gubcsi Lajos: Jó kedvedben teremtetél...
<http://mek.oszk.hu/02500/02576>

Gubcsi Lajos: Istentelenül
<http://mek.oszk.hu/02500/02575>

Gubcsi Lajos: Haza szerelem
<http://mek.oszk.hu/02500/02574>

Gubcsi Anikó-Gubcsi Lajos: Aranykönyv - A Magyar Művészetért
<http://www.mek.oszk.hu/01700/01741>

Gubcsi Lajos: Posztumusz
<http://mek.oszk.hu/02700/02785>

Gubcsi Lajos: Magyar parasztság a Kárpát-medencében
<http://mek.oszk.hu/02500/02577>

Gubcsi Lajos: Valaki dobog a szívemen
<http://mek.oszk.hu/02500/02573>

Gubcsi Lajos: *Szem, fényvesztés*
<http://mek.oszk.hu/02500/02578>

Gubcsi Lajos: *4 nap, amely megrengette az országot*
(1989. október 5-9. MSZMP-MSZP)
<http://www.mek.oszk.hu/01500/01508>

Gubcsi Lajos-Tarafás Imre: *A láthatatlan pénz*
<http://www.mek.oszk.hu/02400/02442/>

Gubcsi Lajos: *A kommunikáció napja* (Magyar Tudományos Akadémia,
1998. április 10.)
<http://www.mek.oszk.hu/00100/00141>

Ismét Vereckénél - Benkő László zenészerzővel közösen írt Rákóczi balladánk:

DVD: http://video.amm-gubcsi.hu/Ismet_Vereckenel.mpg

CD: <http://www.amm-gubcsi.hu/cikk/1180/benko-gubcsi-ismet-vereckenel>

